

www.burmeseclassic.com

စာနာတတ်သော
နွဲ့လုံးသားများ
အောင်သစ်

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

ချာတီတ်ကလေး

Ref: " Sold to the Young Man in Short"
by Paul Harvey.

BURMESE
CLASSIC
.COM

မနုစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း၊
၂၀၀၂-ခုနှစ် ၊ နိုဝင်ဘာလ။

ယနေ့မနက်လေး စာအုပ်တိုက်

ရဲစခန်းရဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းများ ထိန်းသိမ်းရာဂိုဒေါင်ကို ကြည့်လိုက်ရင်ခေတ်မီ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်အလား ကုန်ပစ္စည်းများ စုံစုံလင်လင်ရှိနေတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ရဲအဖွဲ့ဝင်များ ရှာဖွေစစ်ဆေး ဖမ်းဆီးရာက သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေချည်းပါပဲ။ ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးကို အမှုသွား အမှုလာအရ ရုံးတင်စစ်ဆေးပြီး သက်သေခံအထောက်အထားအဖြစ် ထိန်းသိမ်းထားရတတ်ပါတယ်။

ရုံးချိန်းရုံတဲ့အခါမှာလည်း သက်ဆိုင်ရာအမှုတွေတွေကို တရားခံနဲ့အတူ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် တရားရုံး အသီးသီးကို တင်ပြရပါတယ်။ တရားရုံးက စီရင်ချက်ချလို့ အမှုပြီးဆုံးတဲ့အခါ ဒီသက်သေခံပစ္စည်းတွေကို တစ်ချို့ အပြီးအပိုင် သိမ်းလိုက်ပါတယ်။ တစ်ချို့ပိုင်ရှင်ကို ပြန်ပေးရပါတယ်။ ပိုင်ရှင်မဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းတွေကိုတော့ သိမ်းဆည်းထားရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် အဆက်မပြတ်ပါပဲ။ ပစ္စည်းအများစုကတော့ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတွေ၊ အလစ်သမားတွေ အလွယ်တကူ သယ်ယူပြီး အလှည့်အပြောင်း လုပ်နိုင်တဲ့ ဈေးကွက်ဝင် ကင်မရာ၊ ရေဒီယို၊ တီဗွီ၊ ဗွီဒီယိုစက်၊ မော်တော်ကားဘီးဖူး၊ ကားပြင်ကရိယာနဲ့ စက်ဘီးများပါပဲ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် လေလံစနစ်နဲ့ ပြည်သူ့ များကို ရောင်းချခဲ့ပါတယ်။

အခုမြင်တွေ့ရတဲ့ လေလံပွဲလေးကတော့ မစ်ဆူရီပြည်နယ်၊ ကင်ဆတ်မြို့ရှိ ရဲစခန်းက ကျင်းပတဲ့ လေလံပွဲလေးဖြစ်ပါတယ်။ လေလံတင်ရမယ့် ပစ္စည်းတွေကတော့ အစုံအလင်တစ်ပုံတစ်ပင်ပါပဲ။ ဒီထဲမှာ လူကြီးလူငယ်မရွေး ကြိုက်နှစ်သက်တတ်တာကတော့ စက်ဘီးပဲဖြစ်ပါတယ်။

လေလံပွဲချိန် နီးတာနဲ့ လေလံဆွဲလိုသူတွေ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ တစ်စုတစ်ဝေးရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါတယ်။ လေလံဆွဲသူတွေမှာတော့ရည်ရွယ်ချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ပေါ့။ တစ်ချို့ကတော့ အသုံးလိုတဲ့ပစ္စည်းမျိုးကို ပေါ်ချောင်ကောင်းလေးရချင်လို့လာသလို၊ တစ်ချို့ကျတော့လည်း စီးပွားရေး မျက်စိနဲ့ကြည့်ပြီး အမြတ်တင်ရောင်းဖို့ ဆွဲသူတွေကလည်း ရှိပါတယ်။ သူတို့ဟာ တစ်စုတစ်ဝေး စုရုံးပြီး ခင်းကျင်းပြသထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်ရင်း စိတ်တွက် တွက်နေကြပါတယ်။

လေလံပွဲမှာ လူကြီးတွေကြားက ထူးထူးခြားခြားပါပဲ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ဟာ ရှေ့ဆုံးကမတ်တပ်ရပ်ပြီးလေလံပွဲကို မျှော်လင့်တကြီးစောင့်နေရှာပါတယ်။ ပရိသတ်ကတော့ အမှတ်မထင်ပါပဲ။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် လွင့်မျောစိတ်စောနေကြပါတယ်။

ကလေးငယ်က တီရှပ်အပြာ၊ အဖြူရောင် ဘောင်းဘီကို လေးဝတ်ထားပါတယ်။ ဆံပင်က ဘုတ်သိုက် ပွရောင်းရောင်း

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အရောင်တောက်ပတဲ့ မျက်လုံးအစုံက တော့ စက်ဘီးများဆီကိုသာတစ်ခုပဲ ဖူးစိုက်နေပါတယ်။ ရုပ်ရည် သနားကမားနဲ့ကလေးငယ်ဟာသူ့ရဲ့ညာဘက်လက်ကိုကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ထားပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီနေရာဟာ သာမန်အားဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်ရှိနေရမယ့်နေရာမျိုး မဟုတ်ဖူးလေ။

မကြာခင်မှာပဲ ရဲစခန်းက လေလံတာဝန်ခံတစ်ဦး ရောက်လာပြီး နေရာယူလိုက်ပါတယ်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြတဲ့ ဆူဆူညံညံအသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး အားလုံးက တာဝန်ခံဆီကို အာရုံစူးစိုက်နေကြပါတယ်။

“ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား... လေလံပွဲ စတင်ပါတော့မယ် ပထမဆုံး လေလံတင်မယ့် ပစ္စည်းကတော့ ရှေ့မှာပြထားတဲ့ လူကြီးစီး စက်ဘီးတစ်စီးဖြစ်ပါတယ်။ ခုချိန်ကစပြီး စတင် ဈေး ခေါ်နိုင်ပါပြီ”

လေလံတာဝန်ခံက ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ငါးဒေါ်လာ”

လေလံပွဲတာဝန်ခံက စကားဆုံးတာနဲ့ မရှေးမနှောင်း ပါပဲ ရှေ့ဆုံးတန်းက မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေတဲ့ ကလေး ငယ်က မပီကလာသံလေးနဲ့ ဈေးဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

အော် . . . လက်စသတ်တော့ ဒီကလေးက စက်ဘီး

လေလံဆွဲဖို့ရောက်လာတဲ့ ကလေးပါလား။

လေလံတာဝန်ခံက ကလေးငယ်ကို တအံ့တဩ လှည့် ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ကလေးငယ်ရဲ့ အမူအရာက အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင်တည်ငြိမ်လှပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့ စက်ဘီးတစ်စီး ကို ငါးဒေါ်လာနဲ့ ရလိမ့်မယ်လို့ တကယ်ပဲ ယုံကြည်မျှော်လင့် နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ တကယ်သတ္တိခဲလေးပဲ။

လေလံတာဝန်ခံ အနေနဲ့ ကလေးငယ်ကို သိပ်ကြာကြာ စိတ်ဝင်စားမနေပါဘူး။ သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်ပြန်ပါတယ်။

“ငါးဒေါ်လာ ဈေးဖွင့်ပြီး ဘယ်သူပိုပေးမလဲ”

“ဆယ်ဒေါ်လာ”

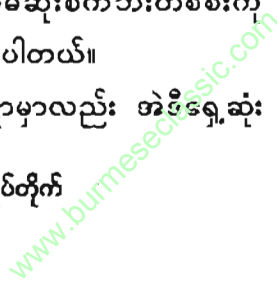
“ဆယ့်ငါးဒေါ်လာ”

“ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်”

လေလံပွဲရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ပစ္စည်းအမျိုးအစားအလိုက် လေလံဆွဲပရိသတ်က သူ့ထက်ငါ ဈေးပြိုင်တက်ပြီး ပေးကြပါ တယ်။

ရှေ့ဆုံးတန်းက ကလေးငယ်ခမျာတော့ ငါးဒေါ်လာ ထက် ပိုပြီးဈေးမလိုက်နိုင်ရှာပါဘူး။ တိတ်တိတ်ကလေး ငြိမ်ပြီး စောင့်နေရှာပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပထမဆုံးစက်ဘီးတစ်စီးကို အမြင့်ဆုံးဈေးပေးသူအား ရောင်းချခဲ့ပါတယ်။

ဒုတိယစက်ဘီးလေလံတင်ရာမှာလည်း အဲဒီရှေ့ဆုံး

တန်းက ကလေးကပဲ ငါးဒေါ်လာနဲ့ ဈေးဝယ်ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။ ကျန်လူတွေ ကလည်း ငါးဒေါ်လာထက်ပိုပေးပြီး ဈေးပြိုင်စနစ်နဲ့ အရဆွဲကြ ပြန်ပါတယ်။ ကလေးငယ်ကတော့ ငါးဒေါ်လာထက် ပိုပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

စက်ဘီးတွေအားလုံးကလည်း ငါးဒေါ်လာမကတန်နေတာမို့ တစ်ချို့စက်ဘီးက ၃၅ ဒေါ်လာ၊ တစ်ချို့စက်ဘီးက ဒေါ်လာ ၄၀ စသဖြင့် သွက်သွက်ကြီး ရောင်းချနေပါတယ်။ အပိုပစ္စည်းတွေ အစုံအလင်ပါပြီး အသစ်နီးပါးကောင်းမွန်တဲ့ တစ်ချို့စက်ဘီးများဟာ ဒေါ်လာ ၁၀၀ ထက်တောင်ပိုပြီး အဘိုးတန်နေကြပါသေးတယ်။

ကလေးငယ်ကတော့ လက်မလျော့သေးပါဘူး။ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ပွဲတိုင်းမှာ ပါဝင်လေလံ ဆွဲနေခဲ့ပါတယ်။

မွန်းတည့်ချိန်မှာတော့ လေလံပွဲကို ခေတ္တနားလိုက်ကြပါ တယ်။ လေလံတာဝန်ခံလည်း သနားကြင်နာစွာနဲ့ ကလေးငယ် ကို ဒေါ်လိုက်ပါတယ်။

“ဟေ့ကလေး စက်ဘီးကောင်းတွေ အများကြီးရှိတာ တောင် မင်းကဘာလို့ ဈေးပိုမပေးရတာလဲကွ ဟေ့ . . .”

“ကျွန်တော့်မှာ ချမ်းသာတာဆိုလို့ ဒီငါးဒေါ်လာထဲပဲ ရှိတာ ဦးလေးရဲ့၊ လိုချင်လွန်းလို့သာ ဇွတ်မှိတ်ပြီး ဆွဲနေရတာပါ

ခင်ဗျာ”

ကလေးငယ်က မချင့်မရဲပါပဲ သနားစဖွယ် ဖြေရှာပါ တယ်။ သည်လိုနဲ့ လေလံပွဲနောက်တစ်ချိစပြန်ပါပြီ။

လေလံတာဝန်ခံရှေ့ရှိပစ္စည်းပုံကြီးကတော့ တစ်ဝက် လောက် လျော့ကျသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကင်မရာ၊ ရေဒီယိုတွေနဲ့ စက်ဘီးတစ်ချို့တော့ ကျန်နေပါသေးတယ်။

ကလေးငယ်ကတော့ စက်ဘီးကလွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားပုံ မပြပါဘူး။ စက်ဘီးတစ်စီးလေလံတင်တိုင်းဝတ္တရား မပျက် ငါးဒေါ်လာနဲ့ဈေးဖွင့်ပါတယ်။ စက်ဘီးတိုင်းအပေါ်မှာ လည်း ငါးဒေါ်လာထက် ဈေးပိုပေးသူတွေကတော့ အမြဲရှိနေ တာပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ကလေးခမျာလေလံပွဲတိုင်းမှာ အရှုံးကြီးရှုံးပြီး မျှော်လင့်ချက်မဲ့ရရှာပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကလေးငယ်ကတော့ ဇွဲမလျော့သေးပါဘူး။ သူ့ဟာအံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အရွယ်နဲ့မမျှ စိတ်ရှည် လှပါတယ်။ စက်ဘီးတစ်စီးကို ငါးဒေါ်လာလောက်နဲ့ ဝယ်လို့ရ နိုင်တယ်လို့လဲ မမှိတ်မသုန် ယုံကြည်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့် စက်ဘီးမကုန်မချင်း စောင့်စားဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ စက်ဘီးတစ်စင်းမှ မရရင် မပြန်တော့ဘူးလို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပုံ ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လေလံပွဲလာ ပရိသတ်တွေလည်း စက်ဘီးတစ်စီး

www.burmeseclassic.com

ကို ငါးဒေါ်လာနဲ့ ရဖို့ သဲကြီးမဲကြီး ဇွဲကြီးကြီးနဲ့ စက်ဘီးတစ်စီး လေလံတင်တိုင်း သူ့ရှိသမျှငါးဒေါ်လာနဲ့ မမောမပန်း လေလံ ဆွဲနေတာတဲ့ကလေးငယ်ကို သတိမပြုဘဲမနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ လက်ငင်းအခြေအနေအပေါ် ကို ခြုံငုံသုံးသပ်မိပြီးသဘောပေါက်လာကြပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

ကလေးငယ်ကတော့ ပရိသတ်ကြီး သူ့အပေါ် စိတ်ဝင် တစားရှိလာတာကို သတိပြုမိဟန်မတူပါဘူး။ ကလေးအရွယ်မို့ သိလည်းသိဟန်မတူပါဘူး။ သူ့ရဲ့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အသိစိတ်ထဲ မှာ စက်ဘီးကလွဲပြီး ဘာမှ တွေးလို့မရဖြစ်နေပါတယ်။

လေလံပွဲက နောက်ထပ်တစ်နာရီခွဲ နှစ်နာရီလောက် ကြာအောင်ဆက်ပြီးကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ ပစ္စည်းတွေလည်း တစ်စ တစ်စနဲ့ ဝယ်ယူသွားလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံး စက်ဘီးတစ်စီးပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။

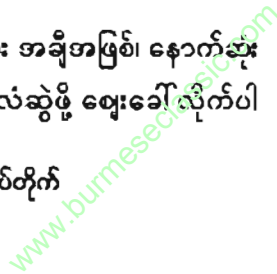
စက်ဘီးကလေးက တကယ့်ကို တပ်မက်စရာပါပဲ။ ကြွရွ လှပလို့ အသစ်နီးပါး တောက်ပြောင်သစ်လွင်နေပါတယ်။ဘီးခွေ က ၂၇ လက်မ၊ ဂီယာ ၁၀ချက်နဲ့ ၂ နှစ်ဆင့်ဖမ်းဘရိတ်ဆုံလည်း ပါပါသေးတယ်။ ဒါတင်မက ညဘက်တွေမှာသွားလာအသုံးပြု နိုင်ဖို့ရှေ့မီးနောက်မီးအစုံနဲ့ ဂျင်နရေတာ အပိုပစ္စည်းပါတပ်ဆင် ထားပါတယ်။

ကလေးငယ်ခမျာ နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေတဲ့စက်ဘီး

ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေရှာပါတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် ဘလောင်ဆူအောင် ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ သူ့မျက်နှာမှာ အထင်းသားပေါ်လွင်နေပါတယ်။ ဒီစက်ဘီးကလေးကိုသာရ လိုက်ရင်ဘယ်လောက် မော်ကြွားနိုင်မလဲလို့ တွေးမိရင်း ရုတ်တရက်မျက်နှာလေးဟာ ရွှင်ပျလာပါတယ်။ ဒါပေမယ့်သူ့မှာ ရှိတဲ့ ငါးဒေါ်လာနဲ့မရနိုင်ဘူး ဆိုတာတွေးမိပြန်တော့လည်း သူ့မျက်နှာလေးဟာ သနားစရာ အိုစာသွားပြန်ပါတယ်။ သူ့ခမျာ လမင်းကြီးဆီက ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ပန်းနဲ့ တောင်းတဲ့ ကလေးငယ်လို မဖြစ်နိုင်မှန်း သိတာနဲ့ မျက်လုံးအိမ်မှာလည်း မျက်ရည်ဥကလေးတွေ ရစ်ဝဲလာပါတယ်။ နောက်တော့ သူ့မျက်နှာဟာ ရုတ်တရက် ပြန်လည်တည်ငြိမ်လာပါတယ်။ မျက် မှောင်တစ်ချက်ကျုံ့လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုးပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေဆုံးရေခန်းနွဲမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးမွေးမြူလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီကလေးငယ်ရဲ့ တဒဂ်အတွင်းဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲ နေတဲ့ မျက်နှာဟန်ပန် အမူအယာကို လေလံပွဲလာပရိသတ်နဲ့ အတူ လေလံတာဝန်ခံပါ စိတ်ဝင်စားအကဲခတ်မိလိုက်ကြ ပါတယ်။

လေလံတာဝန်ခံက နောက်ဆုံး အချိအဖြစ်၊ နောက်ဆုံး ကျန်ရှိနေတဲ့ စက်ဘီးကလေးကို လေလံဆွဲဖို့ ဈေးခေါ်လိုက်ပါ

တယ်။

“ဟောဒီ စက်ဘီးကလေးကို ဘယ်လောက်စပေးမလဲ”
လေလံပွဲလာ ပရိသတ်တွေက ကလေးငယ်လေးကိုပဲ
စူးစူးစိုက်စိုက် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြပါတယ်။ ဒီနေ့
အဖို့တော့ ကလေးငယ်ရဲ့ တောင့်တချက်ပြည့်ဝဖို့ ဖြည့်ဆည်း
ပေးလိုတဲ့ဆန္ဒ ကောင်းမြတ်တဲ့ကုသိုလ်တစ်ခု ပြုလုပ်လိုတဲ့
စေတနာတွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာကြပါတယ်။

ကလေးငယ်ခမျာ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးလုနီးနီး အချိန်
ဖြစ်ပေမယ့် မျှော်လင့်ချက်တွေကို ရုတ်တရက် သွတ်မချသေးပဲ၊
နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ငွေရှိရှိနဲ့ ကံစမ်းဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ပါတယ်။
သူ့ခမျာ သူ့ကိုယ်သူ မနည်းတည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေရရှာ
ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစားထိန်းရင်းကနေ သူ့ချမ်းသာသမျှ
အသပြာလေးနဲ့ ပေးနေကျဈေးကို ထုံးစံအတိုင်းလက်ကလေး
မြှောက်ပြီး တိုးတိုးလေး ဈေးခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“ငါးဒေါ်လာ”

လေလံတာဝန်ခံက သူ့ကို တိတ်တခိုးကြည့်လိုက်ပါ
တယ်။ ထပ်ဆင့်ဈေးခေါ်မယ့်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာ
ပါ။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါပဲ။ အသံတွေအားလုံး တိတ်ဆိတ်ပြီး
ပရိသတ်အားလုံး တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေကြပါတယ်။ တကယ့်ကို
ညှိထားသလို ညီညီညွတ်ညွတ်ကြီး တိတ်ဆိတ် နေကြပါတယ်။

ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ ဈေးတက်မပေးခဲ့ပါဘူး။ ဒီနည်း
နဲ့ ကလေးငယ်လေးအပေါ် မေတ္တာများစွာနဲ့ ဂရုဏာတရား
အပြည့်အဝထားပုံကို ဖော်ပြခဲ့ကြပါတယ်။

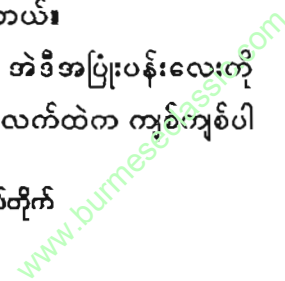
စောင့်စားရတဲ့ အချိန်က တကယ့်ကိုတဒဂ်ကလေးပါပဲ။
ဒါပေမယ့် ကလေးငယ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်ဘဝ တစ်ကမ္ဘာ
ကြာလှချည့်ရဲ့ လို့စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ တွေးရင်းတွေးရင်း ရင်မော
စွာ အဖြေကို စောင့်နေရရှာပါတယ်။

“ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျာ... ဒီစက်ဘီးကလေးကို ဈေးပြိုင်
ဆွဲမယ့်သူမရှိတော့တဲ့အတွက် ဟောဒီရှေ့ဆုံးတန်းကဘောင်းဘီ
တိုနဲ့ ချာတိတ်ကို ငါးဒေါ်လာနဲ့ ရောင်းချလိုက်ပါပြီခင်ဗျား”

ပရိသတ်အားလုံးပြုံးရွှင်ကြည်နူးစွာနဲ့ တစ်ခဲနက်ဩဘာ
လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း
လက်ခုပ်သံ တစ်ဖြည်းဖြည်းနဲ့ လျှံသွားပါတော့တယ်။

ကလေးငယ်ရဲ့ ကြည်လင်သန့်ရှင်းပြီး အပြစ်ကင်းတဲ့
မျက်နှာလေးဟာလည်း မမျှော်လင့်ပဲ ရရှိလိုက်တဲ့ အောင်ပွဲ
အတွက်ဝင်းလက်သွားပါတယ်။ နှလုံးသားက ယိုစိမ့်ပေါက်ဖွား
လာတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ယှဉ်တဲ့အလှဟာလောကမှာ ဘာနဲ့မှ
နှိုင်းယှဉ်လို့ မရတဲ့ အလှတရားဖြစ်ပါတယ်။

ကလေးငယ်လေးဟာလည်း အဲဒီအပြုံးပန်းလေးကို
လှပစွာ ဆင်မြန်းရင်း သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ထဲက ကျစ်ကျစ်ပါ

အောင် ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ငါးဒေါ်လာတန် ငွေစက္ကူလေးတစ်ရွက်
 ကို လေလံတာဝန်ခံထံ တုန်ယင်စွာ ပေးအပ်လိုက်ပါတယ်။
 နောက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ပိုင်ဆိုင်လိုက်ပြီဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
 အလှပဆုံးသော စက်ဘီးကလေးကို လက်ခံယူပြီး ဝင့်ကြွားစွာ
 တက်ခွမ်းရင်း လေလံပွဲခင်းက ထွက်ခွာသွားပါတော့တယ်။

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

ယနေ့မနက်လေး စာအုပ်တိုက်

သတင်းစာပို့တဲ့ ကောင်ကလေး

သတင်းစာပို့တဲ့ ကောင်ကလေး

Ref: " From Chicago With Love "

Reader's Digest , April - 1996.

မန စီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၃-ခုနှစ် ၊ မတ်လ။

ယနေ့မန္တလေး စာသုပ်တိုက်

ကျွန်တော်ရဲ့ ကလေးဘဝက ရရှိခဲ့စားခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံကလေးတစ်ခုဘဝပေးသင်ခန်းစာပေါ့လေ။ အဲဒီ သင်ခန်းစာလေးကြောင့် ကျွန်တော်ဘဝဟာ ခုလိုအောင်မြင်မှုတွေ ရရှိလာတာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းကို ပြောပြပါမယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်စဉ်က တော်တော်ဆင်းရဲတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပေါ့။ ကျွန်တော့်အသက်ကိုးနှစ်သားလည်း ရောက်ရောဘဝပေးအခြေအနေအရ ငွေရမယ့်အလုပ်တစ်ခုခုကိုမဖြစ်မနေ လုပ်ဖို့လိုအပ်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ္တိမွှေးပြီး ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ ချိုကာဂိုမြို့ပေါ်က အိမ်နီးနား ချင်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မစ္စတာမိဆယ်လီ ဆီကို ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ဝင်ပြီး သတင်းစာပို့တဲ့အလုပ် လုပ်ချင်ကြောင်း ဝင်ရောက်ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ မစ္စတာမိဆယ်လီဆိုတာ ဟာရယ် အမေရိကန် သတင်းစာရဲ့ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ မစ္စတာမိဆယ်လီက “မင်းမှာစက်ဘီးရှိရင်ပို့ပေါ့” လို့ ပြောပြီး လမ်းကြောတစ်ခုကို သတင်းစာပို့ဖို့ ခွင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။

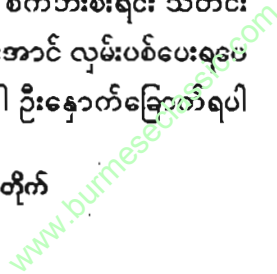
အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော့်အဖေဟာ အလုပ်လေးမျိုး လုပ်နေရရှာပါတယ်။ နေ့ခင်းမှာ သတ္တုပြားဆိုင်တစ်ဆိုင်က နီယွန် မီးချောင်းတွေ တပ်ဆင်ပေးရတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပါတယ်။ ညနေပိုင်းမှာတော့ ညရှစ်နာရီအချိန်အထိ ပန်းတွေကို လှည့်ပို့ရပြန်ပါတယ်။ ညရှစ်နာရီကနေ သန်းခေါင်အထိတော့ အငှားကား မောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရပါတယ်။ ဒါတင်မကသေးပါဘူး။

အပတ်စဉ် စနေနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာလည်း အာမခံ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုက အာမခံစာချုပ်များကို တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်လံ ရောင်းချရပါသေးတယ်။

အဖေက ကျွန်တော့်ကို တစ်ပတ်ရစ်စက်ဘီးကလေး တစ်စီးဝယ်ပေးပါတယ်။ စက်ဘီးဝယ်ပေးပြီးနောက်မှာပဲ ဖေဖေလည်း နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတက်လိုက်ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုစက်ဘီးစီး သင်ပေးနိုင်တော့ပါဘူး။ မစ္စတာမိဆယ်လီကလည်း ကျွန်တော့်ကို စက်ဘီးစီးတတ်ရဲ့လားလို့တောင် မေးမြန်းခြင်းမပြုခဲ့ပါဘူး။ စက်ဘီးရှိရင် ပြုပါဆိုလို့ စက်ဘီးကို သူ့ကားဂိုဒေါင်ထိ တွန်းယူသွားပြီး ပြလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို သတင်းစာပို့ဖို့ အလုပ်ခန့်လိုက်တော့တာပါပဲ။

အစပိုင်းတော့ ကျွန်တော်လည်း စက်ဘီးမစီးတတ်သေးတာနဲ့ သတင်းစာတွေကိုအိတ်ကြီးနဲ့ ထည့်ပြီး လက်ကိုင်မှာ ချိတ်ပြီး တွန်းသွားရပါတယ်။ သိပ်တော့ အဆင်မပြေလှပါ။ နောက်တော့ စက်ဘီးကို အိမ်မှာပဲ ထားခဲ့ပြီးတော့ အမေဆီက ဈေးဝယ်ရာမှာသုံးတဲ့ ဘီးနှစ်ဘီးတပ်လက်တွန်းလှည်းလေးနဲ့ သတင်းစာပို့ရာမှာ အသုံးချခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ သတင်းစာကို စက်ဘီးနဲ့ပို့ရတဲ့အလုပ်ဟာ ထင်သလောက်မလွယ်ကူလှပါဘူး။ စက်ဘီးစီးရင်း သတင်းစာကို စက်ဘီးပေါ်ကနေ လိုရာရောက်အောင် လှမ်းပစ်ပေးရပေမယ့် သတင်းစာ လိုရာမရောက်တဲ့အခါ ဦးနှောက်ခြောက်ရပါ

တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ အမေဈေးဝယ်တဲ့ တွန်းလှည်းကလေးနဲ့ပဲ သတင်းစာကို တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်ပို့ခဲ့ပါတယ်။ တွန်းလှည်းကလေးကိုတော့ လမ်းဘေးမှာပဲ အဆင်ပြေသလို ချထားခဲ့ရတာပေါ့။ အဆင့်မြင့် တိုက်ခန်းအပေါ်ထပ်တွေကို သတင်းစာပို့ရတဲ့ အခါမှာတော့ သတင်းစာကို ခေါက်ချိုး ချိုးပြီး အောက်ကနေ လှမ်းပစ်တင်လိုက်ရပါတယ်။ တကယ်လို့ လိုရာ မရောက်ပဲ လွဲချော်သွားရင်တော့ ပြန်ကောက်ပြီး နောက် တစ်ကြိမ်ပြန်ပစ်ပေးလိုက်ရုံပါပဲ။

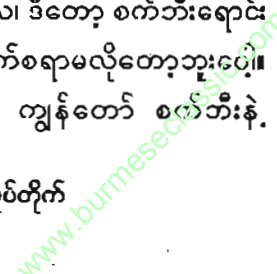
အဲ-တနင်္ဂနွေလို့ နေ့မျိုးတွေကျတော့ အချပ်ပိုစာရွက်တွေကြောင့် သတင်းစာက ထူထူထဲထဲဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီလို အခါမျိုးမှာတော့ အပေါ်ထပ်ထိ လှေကားကတက်ပြီး လက်ထိ လက်ရောက်ပေးရပါတယ်။ မိုးရွာတဲ့နေ့တွေမှာတော့ မိုးလုံလေလုံအတွင်းဘက်ထိရောက်အောင် အဆောက်အဦအတွင်း ဘက်ထိရောက်အောင် သတင်းစာတွေကို ထားပေးခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီလို မိုးတွေရွာတဲ့အခါမျိုး၊ နှင်းတွေထူထူထဲထဲကျတဲ့နေ့မျိုး မှာဆိုရင်တော့ သတင်းစာတွေကို မိုးမစိုအောင် အဖေရဲ့ မိုးကာအင်္ကျီအဟောင်းကြီးနဲ့ သတင်းစာပို့တဲ့ တွန်းလှည်းကို ဖုံးထားရပါတယ်။

တကယ်တော့ လက်တွန်းလှည်းကလေးနဲ့ ခုလို သတင်းစာ လိုက်ပို့ရတာဟာ စက်ဘီးစီးပြီး ပို့ရတာလောက်

တော့ ခရီးမတွင်လှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုလိုသတင်းစာပို့တဲ့ အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်အနီးတဝိုက်ကလူတွေနဲ့တော့ ပိုပြီးတွေ့ဆုံသိကျွမ်း ရင်းနှီးခွင့်ရစေခဲ့ပါတယ်။ အီတလီ၊ ဂျာမန်နဲ့ ပိုလန် အမျိုးအနွယ်စုက ဆင်းသက်လာတဲ့ အလုပ်သမားလူတန်းစား အများစုကြီးပါပဲ။ သတင်းစာပို့ရာခရီးလမ်းကြောတစ်လျှောက်မှာ သတင်းစာပို့ရင်းတွေ့ရတဲ့ ခွေးပေါက်စကလေးတွေနဲ့ မိခင်ခွေးသားအုပ်မကြီးရယ်၊ မိုးရေကြောင့် တောက်ပြောင်ဝင်းလက်ပြီး သက်တန်ရောင်ထွက်နေတဲ့ ကတ္တရာလမ်းမကြီးရယ် စတဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာတွေကို တွေ့ရင်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ခဏတစ်ဖြုတ်နားနေရင်း ငေးမောကြည့်ရှုနေတတ်ပါတယ်။

အဖေဆေးရုံကဆင်းလာချိန်မှာတော့ ဖေဖေမှာ တော်တော်လေးအားနည်းနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် လုပ်နေကျ အလုပ်တွေကို အကုန်ပြန်မလုပ်နိုင်တော့ပဲ နေ့ခင်းဘက်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကိုပဲ ပြန်လုပ်နိုင်ပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ မိသားစုအိမ်သုံးစရိတ်ကို ကာမိမို့အတွက် ပိုက်ဆံရမယ့် အလုပ်မှန်သမျှကို မရမနေရှာဖွေလုပ်ရတော့မယ့် ကိန်းဆိုက်တော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော့်စက်ဘီးကလေးကိုလည်း ပြန်လည်ရောင်းချလိုက်ရပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခုချိန်ထိ စက်ဘီး မစီးတတ်သေးဘူးလေ။ ဒီတော့ စက်ဘီးရောင်းတဲ့တိစ္ဆ ကိုလည်း ကျွန်တော် ကန့်ကွက်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။ မစွတာမိစယ်လီအဖို့လည်း ကျွန်တော် စက်ဘီးနဲ့

သတင်းစာ မပို့တာကိုသိကောင်း သိပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှတော့ မပြောပါ။ တကယ်တော့ မစ္စတာမိစယ်လီအနေနဲ့ သတင်းစာဖောက်သည်တစ်ဦးဦးအိမ်ကိုမပို့ဘဲမေ့ကျန်နေတာမျိုး၊ သတင်းစာတွေကိုရွံ့တော့ဗွတ်တော့ထဲမှာ ပစ်ထားခဲ့တာမျိုး မလုပ်သမျှ ကျွန်တော်လို သတင်းစာပို့တဲ့ကောင်လေးတွေအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိမ့်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ရှစ်လလောက် ကြာမြင့်လာတဲ့ ကာလမှာ ကျွန်တော့်အဖို့ သတင်းစာဖောက်သည်ဦးရေလည်း တိုးပွားလာခဲ့ပါတယ်။ အရင် ၃၆-ဦးရှိရာက ၅၉-ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ခုလို ဖောက်သည်တွေတိုးပွားလာရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ ကျွန်တော့်ဖောက်သည်ဟောင်းတွေကတဆင့် သတင်းစာယူလိုသူတွေကို ဆက်သွယ်ပေးခဲ့လို့ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း သတင်းစာပို့နေတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ပြီး တိုက်ရိုက်မှာ ကြားတာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက် သတင်းစာတစ်စောင်ရောင်းရတိုင်း တစ်ပဲနီ အမြတ်ကျန်ပါတယ်။ ဒါဟာ တနင်္လာနေ့ကနေ စနေနေ့အထိရတဲ့နှုန်းဖြစ်ပြီး တနင်္ဂနွေနေ့မှာတော့ သတင်းစာ တစ်စောင်ရောင်းရတိုင်း ၅ဆင့် အမြတ်ကျန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သတင်းစာဖိုးတွေကို ကြာသပတေးနေ့ညနေတိုင်းမှာ လိုက်လံ ကောက်ခံရပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ဖောက်သည်တွေဆီက

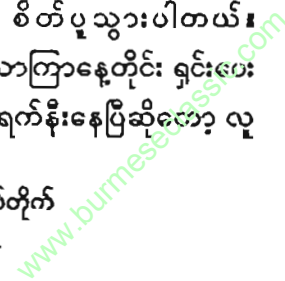
သတင်းစာဖိုးအပြင် ကျွန်တော့်အတွက် မုန့်ဖိုး ပဲဖိုးအဖြစ် ၅ဆင့်ကနေ ၁၀ ဆင့်အထိ ပေးတတ်ကြပါသေးတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော့်အတွက် မုန့်ဖိုးရငွေဟာ မစ္စတာမိစယ်လီပေးတဲ့ လခနီးပါးဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အဖေအလုပ်ကောင်းကောင်းမလုပ်နိုင်တဲ့အချိန်မှာ အခုလို ကျွန်တော့်ဘက်က ငွေပိုငွေလျှံ ရလာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ရငွေအားလုံးလိုလိုကို ကျွန်တော့် အမေလက်ထဲ အပ်လိုက်ပါတယ်။

မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၅၁-ခုနှစ်ရဲ့ ခရစ်စမတ်မတိုင်မီ ကြာသပတေးနေ့ ညနေခင်းတစ်ခုမှာပေါ့။

ကျွန်တော်ဟာ သတင်းစာဖိုးတောင်းဖို့ ကျွန်တော့်ဖောက်သည်ရဲ့ အိမ်ရှေ့ကိုသွားပြီး လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကလေးကို နှိပ်လိုက်ပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာ မီးတွေကထိန်လင်းလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးမယ့် လူကတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှမရှိ၊ ဒါနဲ့ နောက်တစ်အိမ်ဆက်သွားပါတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာလည်း လူမရှိ၊ နောက်တစ်အိမ်- နောက်တစ်အိမ်- နောက်တစ်အိမ် ။

ကျွန်တော့်ဖောက်သည်တော်တော်များများရဲ့ အိမ်မှာ လူမတွေ့ရပဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် တော်တော်ပဲ စိတ်ပူသွားပါတယ်။ ကျွန်တော် က သတင်းစာဖိုးတွေကို သောကြာနေ့တိုင်း ရှင်းပေးနေကျဖြစ်ပါတယ်။ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ရက်နီးနေပြီဆိုတော့ လူ

တိုင်းဈေးဝယ်ထွက်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် မတွေးမိခဲ့ပါလိမ့်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း မစွတာဂေါ်ဒွန်ရဲ့ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်ပါတယ်။ မစွတာဂေါ်ဒွန်ဟာ ကျွန်တော့် သတင်းစာဖောက်သည်ထဲက တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ အိမ်ရောက်တော့ အိမ်ထဲမှာ တေးသီချင်းသံတွေ၊ ဂီတသံတွေနဲ့ လူသံ သူသံတွေ ဆူဆူညံညံ ကြားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်အမှန် ပဲ ဝမ်းသာအားတက်သွားပါတယ်။ အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်ဖို့ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းလည်း နှိပ်လိုက်ရော ပြုန်းကနဲ တံခါးတစ်ချပ်ပွင့် လာပြီး မစွတာဂေါ်ဒွန်က ကျွန်တော့်ကို သူ့အိမ်ထဲ ရုတ်တရက် ဆွဲသွင်းလိုက်ပါတယ်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ ကျွန်တော်သတင်းစာပို့နေကျ အိမ် တွေက ဖောက်သည်တွေအားလုံးလိုလိုပါပဲ။ တစ်စုတစ်ဝေး ရောက်နေတာကို တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အခန်းရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာတော့ အသစ်ချပ်ချွတ် “ရှင်း” တံဆိပ် အနီရောင်စက်ဘီးကလေးတစ်စင်း၊ စက်ဘီးမှာ လျှပ်စစ်မီး ခွက်ရော၊ လူရှင်းဘဲလ်ရော အပြည့်အစုံ၊ စက်ဘီး လက်ကိုင်မှာ လည်း ရောင်စုံစာအိတ်တွေထည့်ထားတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တစ်လုံး ချိတ်လို့။

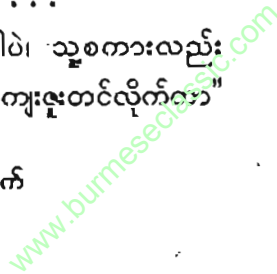
“အဲဒါ မင်းအတွက် ငါတို့အားလုံး ပိုက်ဆံတွေစုပြီး ဝယ်ပေးထားတာ” တဲ့။

မစွတာဂေါ်ဒွန်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောပါတယ်။
စာအိတ်ထဲမှာတော့ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ကဒ်ပြား တွေနဲ့ အတူ ကျွန်တော်ကောက်ခံရမယ့် သတင်းစာမိုးတွေပါ ထည့်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါတင်မက ကျွန်တော့်အတွက် မုန့်ဖိုး ပဲဖိုးငွေ တော်တော်များများလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမုန်းမသိတော့ပဲ ကြက်သေ သေနေမိပါတယ်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အားလုံးကို ငြိမ်ငြိမ်နေကြဖို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို အခန်းအလယ်ရောက်အောင် ညင်ညင် သာသာဆွဲခေါ်သွားပါတယ်။

“မင်းဟာ ငါတို့အတွက် အကောင်းဆုံးသတင်းစာပို့ သမားလေးပဲ၊ မင်းလိုတာဝန်ကျေတဲ့ သတင်းစာပို့သမားမျိုးကို ငါတို့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ မင်းဟာ အမြဲတမ်းအချိန်မှန်မှန် သတင်းစာပို့ခဲ့တယ်။ နောက်ကျတာတို့ ပျက်ကွက်တာတို့လည်း တစ်ခါမှ မရှိဘူး။ မိုးရွာလို့ ရေစိုတာတို့၊ နှင်းကျလို့ ရေစိုတာတို့ မရှိခဲ့သလို၊ မိုးရွာရွာ နှင်းကျကျ ဘယ်တော့မှ မပျက်ကွက်ပဲ လက်တွန်းလှည်းကလေးတစ်စင်းနဲ့ သတင်းစာလည်ပို့နေတဲ့ မင်း ကလေးကို ငါတို့မြင်နေ တွေ့နေကြတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မင်းမှာ စက်ဘီး ကလေးတစ်စီးတော့ ရှိသင့်ပြီလို့ယူဆပြီး . . .”

သူကတော့ ဆက်ပြောနေဆဲပါပဲ။ သူ့စကားလည်း ဆုံးရော ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

ဆိုတဲ့စကားကိုပဲ အထပ်ထပ်အခါခါ ရေရွက်နေမိတော့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်လို့ မုန့်ဖိုးရတဲ့ငွေတွေကို ရေတွက်ကြည့် လိုက်တော့ ဒေါ်လာတစ်ရာကျော်ပါတယ်။ ခုလိုကံကောင်း ထောက်မမှုမျိုး ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။ ဒီအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော့်မိသားစုအတွက် မျက်နှာပန်းလှခဲ့သလို မိသားစုအနေနဲ့ကလည်း ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ပီတိတွေဝေခဲ့ရပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာယူဖို့ မစ္စတာမိစယ်လီရဲ့ ကားဂိုဒေါင်ကိုရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ထွက်စောင့်နေတဲ့ မစ္စတာ မိစယ်လီကို အဆင်သင့်တွေ့ရပါတယ်။

မစ္စတာမိစယ်လီက

“မနက်ဖြန် ၁၀-နာရီလောက်ကျရင်၊ ငါ့ဆီကို မင်းစက် ဘီးယူလာခဲ့၊ ငါမင်းကို စက်ဘီးစီးသင်ပေးမယ်”

ကျွန်တော်ရဲ့သတင်းစာဖောက်သည်တွေက ကျွန်တော့် အကြောင်းကို မစ္စတာမိစယ်လီကို ပြောပြထားပြီးပြီလေ။

ကျွန်တော်စက်ဘီးစီးတတ်လို့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ရှိ လာတာနဲ့ မစ္စတာမိစယ်လီက ကျွန်တော့်ကို သတင်းစာ ၄၂ စောင်ပို့ရမယ့် သတင်းစာပို့လမ်းကြောင်းအသစ်တစ်ခု ထပ်မံ ပေးပြန်ပါတယ်။ အရင်ကပို့ခဲ့ရတဲ့ လမ်းကြောင်းဟောင်းကို ရော နောက်ထပ်ရရှိလာတဲ့ လမ်းကြောင်းအသစ်မှာပါ စက်ဘီး ကလေး တစ်စီးနဲ့ သတင်းစာပို့ရတာဟာ၊ အရင်ကလိုလက်တွန်း

လှည်းကလေးနဲ့ ပို့ရတာထက် များစွာမြန်ဆန်သက်သာကြောင်း တွေ့ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ သတင်းစာပို့ရာမှာ မိုးရွာရင် ရေမစိုရလေအောင်၊ စက်ဘီးပေါ် ကဆင်းပြီး မိုးလုံလေလုံရာမှာ ထားပေးခဲ့ပါတယ်။ သတင်းစာ ကို စက်ဘီးစီးရင်း လှမ်းပစ်လိုက်လို့ လိုရာမရောက်တဲ့အခါမှာ စက်ဘီးပေါ်ကဆင်းပြီး ကောက်ယူကာ လိုရာနေရာကို ရောက် အောင်နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံပြီး အသေအချာပစ်ပေးလိုက်ပါ တယ်။

ကျွန်တော် အလယ်တန်း အောင်တဲ့နှစ်မှာတော့ စစ်မှုထမ်းဖို့ စစ်တပ်ထဲဝင်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနီရောင် “ရွှင်း” တံဆိပ် စက်ဘီးကလေးကိုလည်း ကျွန်တော့်ညီ “တက်” ကိုပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစက်ဘီးကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကတော့ နောက်ထပ်ဘာမှ ကျွန်တော်မသိရတော့ပါ။ ချီကာဂို က ကျွန်တော့်အတွက် စက်ဘီးလက်ဆောင် ပေးခဲ့ကြတဲ့ သတင်းစာဖောက်သည်မိတ်ဆွေများအနေနဲ့ ကျွန်တော်အတွက် တစ်ခြားလက်ဆောင်တစ်ခုကိုလည်း ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။

အဲဒီလက်ဆောင်ကတော့ -

“ဘယ်လောက်ပဲ သေးငယ်သိမ်နပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးဖြစ် ပါစေ၊ မိမိလုပ်ရမယ့် အလုပ်အပေါ် တန်ဖိုးထား ကြိုးစားလုပ် ကိုင်ရင် အကျိုးရှိစေတယ်”

ဆိုတဲ့ ဘဝပေးအသိသင်ခန်းစာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့
ခိုကာဂိုက မိတ်ဆွေတွေကို သတိရတိုင်း အဆိုပါလက်ဆောင်
ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ လက်ဆောင်
ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အမှတ်တရ ရှိနေပါတော့တယ်။

မင်းမသိပါဘူး

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

မင်းမသိပါဘူး

Ref: " Sabotage at Sunnyview"
by Gloria Erickson.

ဓနစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၃-ခုနှစ် ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

“ရောင်ခြည်ဦး” ဆိုတာ အဖွားများအတွက် ရိပ်သာ တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖွားဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ရောင်ခြည်ဦးရိပ်သာကလူများအနေနဲ့ သုံးစွဲလေ့မရှိပါဘူး။ တကယ်တော့လည်း “အဖွား” လို့ ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲရတာကလည်း သိပ်ပြီးအဆင်မပြေလှဘူးလေ။ ရောင်ခြည်ဦးရိပ်သာမှာ စုပေါင်း နေထိုင်ကြသူတွေအဖို့ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်တဲ့ မိသားစုကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်သင့်တယ်မဟုတ်လား။

တစ်နေ့တော့ . . .

အဲဒီရောင်ခြည်ဦးရိပ်သာမှာ ပြဿနာတစ်ရပ်က တည့် တည့်ကြီးဝင်တိုးလာပါတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ ကြီးကြပ်ရေး မှူး အသစ်တစ်ယောက်ရောက်ရှိလာခြင်းပါပဲ။ ကြီးကြပ်ရေးမှူး သစ် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရောက်လို့မှ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးအသစ်ရဲ့ အစီရင်ခံစာတစ်စောင် စီမံအုပ်ချုပ်ရေးဌာနကို ရောက်ရှိလာပါတယ်။ အဲဒီအစီရင်ခံစာ မှာ ဖော်ပြထားတာကတော့ -

“ရောင်ခြည်ဦးရိပ်သာသည် သဘောကျစရာကောင်းပါ သည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ခု ဖြည့်ဆည်းရန်လိုအပ်လျှက်ရှိပါ သည်” တဲ့ ။

ဒီတော့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကလည်း ဂရုတစိုက်ပြန်ကြား ခဲ့ပါတယ်။ လိုအပ်တာကို တင်ပြဖို့ မေးမြန်းဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ်။

“ဘယ်လို လိုအပ်မှုမျိုးလဲ၊ ဘာကိုဖြည့်ဆည်းပေးရမှာ လဲ ရောင်ခြည်ဦးရိပ်သာဟာ မနှစ်ကပဲ ခေတ်မီရိပ်သာဆုကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီနှစ်လည်း ဆုတစ်ခုခုကို ရရှိဖို့မျှော်လင့်နိုင်ပါ

တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့အဆင် သင့်ပါပဲ။ လိုအပ်တာကိုသာပြောပါ။”

အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကထပ်မံမေးမြန်းရာမှာ ကြီးကြပ်ရေး မှူးက ခုလိုဖြေဆိုခဲ့ပါတယ်။

“အလုပ်လုပ်တဲ့စက်တွေ အလိုအလျောက်အလုပ်လုပ် တဲ့ စက်တွေတပ်ဆင်ဖို့လိုအပ်နေပါတယ်”

သူ့ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။

အလိုအလျောက်အလုပ်လုပ်တဲ့စက်ဆိုတာဘာလဲ။

ဘယ်လိုစက်ကိရိယာတွေများတပ်ဆင်ဖို့ လိုနေတာလဲ။

အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အနေနဲ့ ရုတ်တရက်သဘောမပေါက် တဲ့အတွက် ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ခုလိုရှင်းပြရပါတယ်။

“ရိပ်သာမှာ လုပ်စရာ အလုပ်တွေအများကြီးပါ။ တစ်ပုံ တစ်ပင် ရှိပါတယ်။ အဲဒီအလုပ်တွေအားလုံး မိန်းမကြီးတွေ လုပ်နေရမှာပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီအလုပ်တွေကို စက်နဲ့ လုပ်သင့်ပါတယ်။ ဥပမာ- အာလူးအခွံသင်တာပဲကြည့်ပါဦး။ အဲဒီအလုပ်ကို မိန်းမကြီးတွေမလုပ်ဘဲ စက်နဲ့လုပ်မယ်ဆိုရင် မိန်းမသားကြီးတွေလက်နဲ့ လုပ်တဲ့အလုပ်ထက် ပိုမိုမြန်ဆန်ပြီး ပိုမိုကောင်းမွန်လာနိုင်ပါတယ်”

အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်တွေအနေနဲ့ကလည်း အဆိုပါ တင်ပြချက်ကို စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အာလူးအခွံသင် တဲ့စက်တစ်လုံးမှာယူဖို့ ကိစ္စကို အစည်းအဝေးထိုင်ပြီး အတည်ပြု ခဲ့ကြပါတော့တယ်။

ဒီသတင်းကို ဦးဦးဖျားဖျားရရှိသူကတော့ ရောင်ခြည်ဦး

ရိပ်သာမှာ အနေကြာပြီးဖြစ်တဲ့ ဝါရင့်သမ္ဘာရင့် မိန်းမသားကြီး တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဟိလ်ဒါ ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အဖို့ သတင်း ဦး သတင်းထူးရဖို့ ပိုပြီးအခွင့်သာတာပေါ့။

ခုလိုဦးဦးဖျားဖျားသတင်းဦး သတင်းထူးကို ရရှိခဲ့တာနဲ့ ဟိလ်ဒါဟာ အဲဒီနေ့ညနေ အာလူးအခွံသင်ဖို့ မီးဖိုဆောင်မှာ လည်း လူစုမိကြရော အဲဒီသတင်းဦးကို တစ်ခြားသူတွေထံ ဦးဦး ဖျားဖျား ဖောက်သည်ချလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဒီမှာဟေ့ . . . ငါတို့ခုလို လူစုပြီး အာလူးသင်ရတဲ့ အလုပ်ဟာ ဒီတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးဖြစ်နိုင်လောက်တယ် သိရဲ့ လား”

ဒီအသံလည်းကြားရရော မိန်းမသားကြီးတွေအားလုံး လုပ်လက်စ အာလူးသင်တဲ့အလုပ်ကို ဖြုန်းကန် ရပ်လိုက်ကြပါ တယ်။

“ဟိလ်ဒါ ညည်းဘာကိုဆိုလို့ချင်တာလဲ သတင်းထူးဖျား ရထားလို့လား။ ရထားရင်လည်း ငါတို့ပါသိရအောင် မြန်မြန်လေး ပြောပြစမ်းပါအေ”

“အေး . . . ငါလည်းတိတိကျကျတော့ မဟုတ်သေးဘူး နော် . . . ဒါပေမယ့် ဟိုတစ်နေ့က ကြီးကြပ်ရေးမှူး တယ်လီဖုန်း ဆက်တာကို ငါကြားခဲ့ရတယ်”

“အေးပါ . . . အေးပါ . . . ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

မိန်းမသားကြီးတွေအားလုံး စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေကြ ပါတယ်။ ဟိလ်ဒါက ခုလိုဆက်ပြောပြန်ပါတယ်။

“ကြီးကြပ်ရေးမှူးပြောတာ ကြားခဲ့ရတာကတော့

မနက်ဖြန်ကျရင် အာလူးသင်တဲ့စက်အသစ်ရောက်လာမယ်တဲ့”

“အာလူးသင်တဲ့စက် ! . . . ဟုတ်စ ! ”

မာသာဗယ်ယာက မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး မေးမြန်း လိုက်ပါတယ်။

“ငါဖြင့်ကြားတောင် မကြားဖူးပေါင်အေ”

ဟိလ်ဒါက ဆက်ပြောပြန်ပါတယ်။

“ငါတို့အာလူးသင်သလိုသင်တာမျိုးတော့ ဘယ်ကလာ ဟုတ်ပါ့မလဲအေ။ စက်ပါဆိုမှ အကြီးကြီးနေမှာပေါ့ . . . ဟိုလေ အဝတ်လျော်တဲ့စက်လို့မျိုးပေါ့ . . . ဒီဘက်ကအာလူးတွေကို စက်ထဲထည့်လိုက်ရင် ဟိုဘက်က အခွံနှာပြီးသားတွေ ပြန်ထွက် လာမှာပေါ့ . . . ”

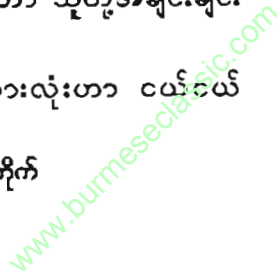
ဟိလ်ဒါက ပြောရာက ခဏနားပါတယ်။ ပြီးမှ -

“ဒီလိုစက်နဲ့ အလုပ်လုပ်မှာဆိုတော့ စက်မောင်းဖို့လူ တစ်ယောက်ပဲ လိုတော့မှာအေ။ စက်ထဲကို အာလူးတွေထည့်ပေး ရုံပဲ။ ပြီးမှ ခဏစောင့်ပြီး အခွံသင်ပြီးသား အာလူးတွေကို ဟိုဘက်က ထုတ်ယူလိုက်ရုံပေါ့ . . . ဟုတ်ဖူးလား”

မိန်းမကြီးတွေအကုန်လုံး နှုတ်ဆိတ်သွားကြပါတယ်။

ရောင်ခြည်ဦးရိပ်သာမှာ ထူးထူးခြားခြားသူတို့ အလုပ် ချင်ဆုံး၊ အနှစ်သက်ဆုံးအလုပ်ကလည်း အာလူးအခွံသင်တဲ့ အလုပ်ပဲမဟုတ်လား။ အာလူးအခွံသင်ရတဲ့အလုပ်ဟာ သူတို့ အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ အလုပ်ဆိုတာ သူတို့အချင်းချင်း သဘောပေါက်ပြီးသားပါ။

တကယ်က မိန်းမကြီးတွေအားလုံးဟာ ငယ်ငယ်

ကံလေးဘဝ ဟိုး . . လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကပဲ အိမ်မှာနေရင်း အာလူးအခွံသင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ အာလူးအခွံသင်ခြင်းဟာ သူတို့အတွက် ခေါက်ရိုးကျေပြီးသား မိရိုးဖလာအလုပ်မျိုးလည်းဖြစ်နေပါတယ်။ မိန်းမသားကြီးတွေအားလုံးရဲ့ အတိတ်ဘဝရဲ့ အမှတ်ရစရာတွေထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်မီးဖိုခန်း၊ ကိုယ်ပိုင်မိသားစုဘဝနဲ့ မိမိတို့ရဲ့ ငယ်ရွယ်ပျိုမျှစ်စဉ်က ဘဝတွေထဲမှာ အာလူးသင်ရတဲ့အလုပ်ဟာ ဘယ်လိုမှ ခွဲခြားမရတဲ့ လွမ်းမောစရာတွေပါပဲ။ ခုတော့ အတိတ်ကာလရဲ့ အမှတ်ရစရာတွေကို သယ်ဆောင်လာတတ်တဲ့ အာလူးသင်ခြင်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ရပေတော့မယ်။ ဒါဆိုရင် အတိတ်ကာလရဲ့ အမှတ်ရစရာနေ့ရက်တွေနဲ့လည်း ဝေးရပေဦးမယ်။

သူတို့တွေဟာ အာလူးတွေကို အခွံသင်မြဲဆက်သင်ကြပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ရွှင်လန်းမှုတွေကတော့ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပါပြီ။ နောက်ဆုံးမှ ဟိလ်ဒါကပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဒါပေမယ့်အေ စက်ဆိုတာ ပျက်တတ်တဲ့အမျိုးပါပဲ”

စက်ပျက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုတာပါလိမ့်လို့ မာသာဗယ်ယာက စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။ စက်ပျက်တော့လည်း ပြန်ပြင်လို့ရတာပဲမဟုတ်လား။

ဟိလ်ဒါကတော့ သူ့ဖာသာသူ အခွံသင်ရာကနေ အခွံသင်နေတဲ့အာလူးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောပြန်ပါတယ်။

“အေးကွယ် . . ငါဖြင့် ပြောမပြောချင်တော့ပါဘူး။

စက်ကပျက်တယ်ဆိုပါတော့ ဒီတော့ သူတို့လည်း စိတ်ပျက်ပြီး စက်ကို ပြန်ပို့ချင်ပုံလိုက်ကြမှာပါ”

ဒီတော့မှ မိန်းမတွေလဲလည်း ပြန်လည်အသက်ဝင်လာသလိုဖြစ်ပြီး၊ စကားတွေလည်း ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာပြောလာကြပြန်ပါတယ်။ ဟိလ်ဒါက စကားမပြောဖို့တားပြီးခုလို ရှင်းပြပါတယ်။

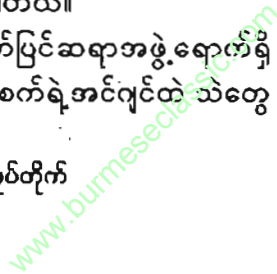
“တစ်ခြားသူတွေကိုလည်း ငါတို့ပြောပြကြတာပေါ့ ဒါဆို သူတို့ဆီက အကူအညီရချင်လည်းရနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

နောက်တနေ့ မှာတော့ တကယ်ပဲ စက်ကရောက်ရှိလာပါတယ်။ အဲဒီစက်ကိုလည်း မီးဖိုချောင်ထဲမှာပဲ ထားလိုက်ကြပါတယ်။ မိန်းမသားကြီးတွေအဖို့ကတော့ စက်ရှိရာကိုပဲ သွားဖို့ စိုးရွံ့နေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စက်ကိုယူလာကြသူတွေကတော့ သူတို့ကို စက်မောင်းနှင်ပုံ မောင်းနှင်နည်းတွေ၊ ကိုင်တွယ်နည်းတွေ ကို သင်ကြားပြသပေးခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကတော့ စက်ရှိရာမီးဖိုဆောင်ကို ရှေးခေတ် နတ်ဘုရားဆီသွားရသလို နှစ်ည ဆက်တိုက်သွားပြီး စက်ကနေ အာလူးထုတ်ပေးတာကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တတိယညမှာ ဟိလ်ဒါလည်း မီးဖိုဆောင်ထဲရောက်သွားရော စက်လည်းပျက်နေတာကို တွေ့ရပါလေရော။

နတ်ဘုရားစက်ကြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတုန်းမှာပဲ အာလူးတွေကို အခွံသင်ဖို့အတွက် အရေးပေါ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ကောက်ကာ ငင်ကာ ဖွဲ့လိုက်ရပြန်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ စက်ပြင်ဆရာအဖွဲ့ရောက်ရှိလာပြီး စက်ကိုစစ်ဆေးကြည့်ရှုရာမှာ စက်ရဲ့အင်ဂျင်ထဲ သဲတွေ

ဝင်နေတာကိုတွေ့ကြရပါတယ်။ ဒါကို ကြီးကြပ်ရေးမှူးထံ တင်ပြပြီး ပြန်လည်ပြုပြင်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ပြင်ပြီးလို့ နှစ်ညပဲကြာပါတယ်။ စက်ကပြန်ပြီးပျက်သွားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အင်ဂျင်စက်ထဲမှာဆပ်ပင်ချည်တွေ အထွေးလိုက်ရွတ်ထွေးရစ်ပတ်နေတာတွေ့ပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ကြီးကြပ်ရေးမှူးက အာလူးသင်တဲ့ မိန်းမကြီးတွေကို အာလူးအခွံသင်စက်ကိုင်တွယ်မောင်းနှင်စဉ်မှာ ဦးထုပ်ဆောင်းထားဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ သုံးညလောက်အကြာမှာပဲ စက်ကပြန်ပြီး ပျက်သွားပြန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တွေ့ရတာကတော့ ဦးထုပ်တစ်လုံး။

ကြီးကြပ်ရေးမှူးလည်း အရမ်းစိတ်တို စိတ်ဆိုးပြီး ဒေါသထွက်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာဆိုဘာမှ မပြောပါဘူး။ နောက်နှစ်ညအကြာမှာ တစ်ခါစက်ထဲက ဦးထုပ်တစ်လုံးထပ်တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ ဒီတကြိမ်မှာတော့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးဟာ အဖြစ်မှန်ကို သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်များ မိန်းမသားတွေခုလို လုပ်ကြရပါသလဲ နောက်ထပ်ခုလို မကြာမကြာ စက်ပျက်တာမျိုး မဖြစ်ရလေအောင် ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် လုပ်ဖို့သုဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီညအစည်းအဝေးကျင်းပတော့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးက အစည်းအဝေးမှာ မိန်းမသားကြီးတွေကို သတိပေးစကားပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ “အဖျက်လုပ်ငန်း” တွေ ဆက်မလုပ်ကြဖို့ပါပဲ။

“အဖျက်လုပ်ငန်း” တဲ့လား။

ဒီစကားလုံးက မိန်းမသားတွေအဖို့ တကယ်ပဲ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားစေခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ဂုဏ်သရေရှိရှိ

နေထိုင်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ ခုတော့ သူတို့က စိတ်ဆင်းရဲ စရာအမှားတစ်ရပ်ကို ပြုလုပ်မိခဲ့ကြပြီလေ။

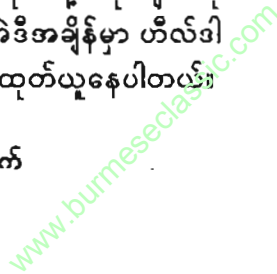
“အဖျက်သမားများ”

“လူရမ်းကားများ”

“အများပိုင်ပစ္စည်း ဖျက်ဆီးသူများ”

အဆိုပါစွပ်စွဲချက်တွေက အရွယ်အိုမိန်းမသားထုကြီး တစ်ရပ်လုံးကို အကြီးအကျယ်ခြောက်ခြားစေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဟိလ်ဒါတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေရပ်တန့်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဟိလ်ဒါအဖို့လည်း နှစ်ရက်လောက်ဟာ တော်တော်စိတ်ထိခိုက်နေခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်ရက်လွန်ပြီး နောက်ရက်တွေမှာတော့ ဟိလ်ဒါဟာ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပါပဲ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ပြန်ဖြစ်လာပါတယ်။ အာလူးသင်စက်ကိုမောင်းနှင်ဖို့ တာဝန်ဟာ သူ့အလှည့် ကျရောက်လာတာလည်းသိရရော ဟိလ်ဒါလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်လာရောပါပဲ။

အဲဒီညကတော့ ဟိလ်ဒါဟာ အာလူးနတ်ဘုရားကြီးကို အာလူးတွေ ကျွေးမွေးပူဇော်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း အာလူးတွေ အခွံသင်လို့ မပြီးမချင်း သူကတော့ အဝတ်တွေထိုင်ချုပ်နေလိုက်ပါတယ်။ အချိန်တော်တော်ကြာလို့ အာလူးသင်စက်ကို ရပ်ပြီးအာလူးတွေ ထုတ်ယူလိုက်တာနဲ့ တွေ့ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် ဟိလ်ဒါဟာ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်ပါတယ်။ ဟိလ်ဒါရဲ့ အော်သံကို ထမင်းချက်တက်သလင်းကြားရတာနဲ့ မီးဖိုချောင်ကို အပြေးအလွှားရောက်ရှိသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟိလ်ဒါဟာ စက်ထဲက အလုံးဖြူဖြူလေးတွေကို ထုတ်ယူနေပါတယ်။

“ဘုရား . . . ဘုရား အဝတ်ချုပ်တဲ့ထဲ စိတ်ကရောက်နေတာနဲ့ အာလူးတွေကို လုံးလုံးမေ့နေတယ်”

“အမလေး . . . ဘုရား . . . ဘုရား ကယ်ကြပါဦး” တကယ့်ပီစိကွေးလေးတွေဖြစ်ကုန်ပါပေါ့လား”

ဖက်တီးပုတ်ကက်သလင်းကလည်း ရူးရူး ရဲ့ရဲ့ဖြစ်သွားပြီး စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးအော်ဟစ်လိုက်ပါတယ်။

“အမလေးတော် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ ကိုယ့်အလုပ်ကို အာရုံစိုက်မလုပ်ကြဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့အားလုံး မိုးစုန်းစုန်းချုပ်မှ ထမင်းစားရလိမ့်မယ်ဆိုတာ မသိကြဘူးလား”

တကယ်ပဲ အဲဒီညက မိုးစုန်းစုန်းချုပ်မှ ထမင်းစားခွင့် ရကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိလ်ဒါကတော့မဖြစ်ပါဘူး။ လူဆိုတာ မေ့တတ်တဲ့အမျိုးပဲလေ ဒီအတွက် အဖျက်လုပ်ငန်းလို့ ဆိုမလား ဘာပဲ ဆိုမလားဘယ်လိုပြောပြော ပြောပစေပေါ့။

ဟိလ်ဒါကတော့ ရယ်ရယ်မောမောပါပဲ။

“ကလေးကစားစရာ ဖန်ပေသီးလေးလို့ ဖြစ်နေတဲ့ အာလူးသေးသေးကွေးကွေးလေးတွေကို မင်းတို့မြင်စေချင်လိုက်တာ အေးကွယ် အသက်ကြီးလာတော့လည်း တို့များမေ့တတ်တာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါရယ်စရာမှ မဟုတ်ပဲ ”

ပြီးတော့ မာသာဗယ်ယာကို လှည့်ပြီး ပြောလိုက်ပြန်ပါတယ်။

“မနက်ဖြန်ညမင်း မီးဖိုဆောင်ရောက်ရင်လည်း ငါ့လို့ မေ့မနေပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းပါတယ်နော်”

ဟိလ်ဒါ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မာသာကောင်းကောင်း

သိတာပေါ့။ ဒါကြောင့် နောက်နေ့ညမာသာ စက်ကိုကိုင်တွယ် မောင်းနှင်ရာမှာလည်း အလားတူ အဖြစ်မျိုးနဲ့ပဲ ကြုံတွေ့ပြန်ပါတယ်။ မာသာတကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဆင်ခြေက “ရုတ်တရက် အိပ်ငိုက်သွားလို့ပါ” တဲ့လေ။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ထမင်းချက်ကက်သလင်း အလွန် ဒေါပွနေပြီဖြစ်ပါတယ်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး သူမကပြောပါတယ်။

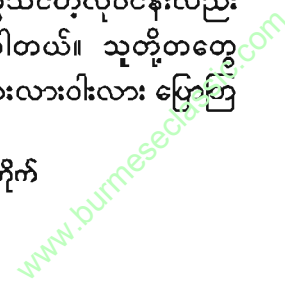
“မပြောချင်လည်း ပြောရတော့မှာပဲ တော်ရေ ဒီလိုနဲ့ပဲ အဖွားကြီးတွေက မေ့ မေ့တတ်လွန်းတယ်။ အာလူးတွေကလည်း ပဲစေ့လောက်ပဲဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မက လောက်ငှအောင် ချက်ရပြုတ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်တော့လုပ် မလုပ်တတ်တော့ဘူး”

ကြီးကြပ်ရေးမှူး ခမ္မာလဲ တုတ်တုတ်မှုမလုပ် မီးဖိုချောင်ကိစ္စ၊ စက်ကိစ္စ၊ အာလူးကိစ္စတွေကို စိတ်ကုန်လှပြီ။

“ဘာမှ မပူပါနဲ့ တော့ ကက်သလင်းရယ် . . . ဒီလိုကိစ္စမျိုး နောက်ထပ်မကြုံစေရတော့ဘူးဆိုတာ စိတ်သာချ”

ပြောပြောဆိုဆိုပါပဲ တယ်လီဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး အာလူးသင်စက်ရောင်းချတဲ့ ကုမ္ပဏီဆီကို ဆက်သွယ်လိုက်ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီက အာလူးသင်စက်ကို ပြုပြင်ဖို့ တစ်လတိတိ ခွင့်တောင်းခံလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ အာလူးအခွံသင်တဲ့လုပ်ငန်းလည်း ပြန်လည်အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာခဲ့ပြန်ပါတယ်။ သူတို့တတွေ အာလူးအခွံသင်ရင်း ပျော်ပျော်ပါးပါး ဟေးလားဝါးလား ပြောကြ

ဆိုကြ နောက်ကြပြောင်ကြနဲ့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ဇာတ်
ကြောင်းပြန်ပုံကို ကြီးကြပ်ရေးမှူးတစ်ယောက် မကြာမကြာ
လာရောက်အကဲခတ်လေ့ရှိပါတယ်။

တကယ်တော့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးတစ်ယောက်အနေနဲ့
ဒီမိန်းမကြီးတွေရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ဘယ်လိုမှ နားလည်နိုင်မယ်
မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဘာကြောင့် အာလူးအခွံသင်စက်ကို
မလိုလားကြတာလဲ။ ဘာကြောင့် အတင်းအကြပ် ဖယ်ရှားပစ်
အောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတာလဲ။ သူ့နားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့
လည်း မိန်းမကြီးတွေအနေနဲ့ တတ်နိုင်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။
အကြောင်းကတော့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးဟာ အသက်ငါးဆယ်
ကျော်ကျော်သာရှိသေးတဲ့အတွက် ဘွားတော်အရွယ် မိန်းမကြီး
တွေနဲ့ နှိုင်းစာရင် အတော်ပဲ ငယ်လွန်းနေသေးတယ် မဟုတ်ပါ
လား။

ဒီလိုနားလည်နိုင်ဖို့ဆိုရင် သူ့အနေနဲ့ နှစ်တော်တော်ကြာ
ကြာစောင့်ရဦးမယ်လေ။

လှိုဏ်ချက်

လျှို့ဝှက်ချက်

Ref: " A Secret For Two " by Quentin Reynolds.
A/M February, 1998.

နေစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၃-ခုနှစ် ၊ မေလ။

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

မွန်ထရီဆိုတာ တော်တော်ကိုကြီးမားတဲ့မြို့ကြီး တစ်မြို့ပေါ့။ ဒီတော့လည်း မြို့ကြီးပီပီ လမ်းမြောင်းလမ်းကြား တွေကပေါ့ပေါ့။ ဥပမာ ပရင့်စ်အက်အပ်လမ်းမှာဆိုရင် အိမ်တန်းကလေးက လေးတန်းလောက်ပဲရှိတာ။ ဒီလမ်းကို ဘယ်သူမှ မသိကြသလို ပီယေးဒူကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး လေ။ သူဟာဒီလမ်းထဲမှာ နေကြတဲ့ အိမ်ထောင်စုတွေကို အနှစ် ၃၀ လုံးလုံး နွားနို့ပို့ခဲ့တဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ကာလက သူဟာ (၁၅)နှစ်တိုင်တိုင် နွားနို့ပို့တဲ့ လှည်းကို မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်တပ်ပြီး ဆွဲစေခဲ့ပါတယ်။ မွန်ထရီမြို့ပေါ်က ကလေးတွေနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အမည်ကိုပေး ရာမှာ သူတော်စင်တွေရဲ့ နာမည်တွေမှည့်ခေါ်တတ်တာကို လည်း မကြာခဏတွေ့ရပါတယ်။ ပြင်သစ်လူမျိုးတွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်မှာဆို ပိုပြီးတော့တောင်တွေ့ရတတ်သေးရဲ့။

နွားနို့ကုမ္ပဏီကို ရောက်ခါစမှာတော့ ပီယေးရဲ့ မြင်းမှာ ဘယ်နာမည်ရှိဦးမှာလဲ။ ပီယေးက ဒီမြင်းကို သူဖြစ်အောင် သုံးပြု မယ်လို့ကြွေးကြော်ခဲ့ပါတယ်။ သူက မြင်းရဲ့လည်ပင်းနဲ့ နံဘေးကို သူရဲ့ လက်နဲ့ နွားနို့ညှည့် ညှင်ညှင်သာသာလေး ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါတင်မက မြင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေကို လည်း သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့ပါတယ်။

ပီယေးက

“ဒီမြင်းဟာ တော်တော်လိမ္မာသိမ်မွေ့တဲ့ မြင်းပဲဗျ။ သူရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သူရဲ့မျက်လုံးတွေက တစ်ဆင့်

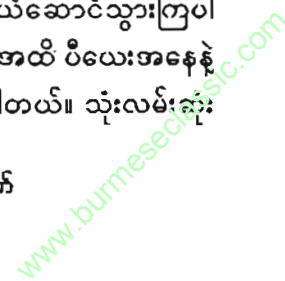
အရောင်ဟပ်ပြီး ဝင်းလက်နေတာကို မြင်ရတယ်။ ဒီတော့လည်း နွားညှည့်သိမ်မွေ့ပြီး မွန်မြတ်တဲ့စိတ်ထားရှိတဲ့ စိန်ဂျိုးဇက်ရဲ့ အမည် ကိုပဲ ဒီမြင်းရဲ့ နာမည်ကို ပေးမှဖြစ်မယ်” လို့ပြောခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်လောက်လဲကြာရော ဂျိုးဇက်လို့ အမည် မှည့် ခေါ်ထားတဲ့မြင်းဟာ လမ်းထဲက နွားနို့ဖောက်သည်အိမ် အားလုံးနဲ့ နွားနို့မယူတဲ့ အိမ်တွေကိုပါ ခွဲခွဲခြားခြား သိရှိလာ ခဲ့ပါတယ်။

နေ့စဉ် နံနက်(၅)နာရီထိုးပြီဆိုတာနဲ့ ပီယေးတစ် ယောက် နွားနို့ကုမ္ပဏီရဲ့ မြင်းစောင်းကိုရောက်ရှိလာပါတယ်။ ဒီအခါမှာ နွားနို့ပုလင်းတွေ အဆင်သင့်တင်ထားကာ လှည်းက ပြီးစောင့်နေတဲ့ ဂျိုးဇက်ကိုတွေ့ရပါတယ်။ ပီယေးက “ဝွန် မောနင်း ဘော်ဒါကြီးရေ . . .” လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ် တက်လိုက်တာနဲ့ ဂျိုးဇက်ဆိုတဲ့ မြင်းလဲ လှည်းလမ်းကြောင်းဘက် ကိုဦးတည်လိုက်ပါတော့တယ်။ ဒီတော့ တစ်ခြား နွားနို့လှည်း သမားတွေက အချင်းချင်းပြုံးကြတာပေါ့။ သဘောကတော့ ပီယေးကို သူမြင်းက ပြုံးပြတယ်တဲ့လေ။

“ကဲ သွားကြစို့ဟေ့ . . .”

ပီယေးကခုလိုပဲ ဂျိုးဇက်ကို ချိုချိုသာသာပြောလိုက်ပါ တယ်။ နောက်တော့ ပြေးလမ်းအတိုင်း မြင်းလှည်းကလေးကို နှစ်ယောက်သား ဂုဏ်ယူစွာမောင်းနှင်သယ်ဆောင်သွားကြပါ တော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ လမ်းသုံးလမ်းကျော်တဲ့အထိ ပီယေးအနေနဲ့ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မဟပဲ မောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။ သုံးလမ်းနီး

တာနဲ့ ညာဘက်ကို ချိုးကွေ့ပြီး လမ်းနှစ်လမ်းကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ နောက်မှ လက်ဝဲဘက်က စိန့်ကက်သရင်းလမ်းဆီကို ချိုးဝင်လိုက်ပါတယ်။ နွားနို့လှည်းဟာ ပရင့်စ်အက်ဒတ်လမ်းထဲက ပထမဦးဆုံးအိမ်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုအချိန်မှာ ပီယေးလှည်းပေါ်ကဆင်းပြီး အိမ်ရှေ့အဝင်ပေါက်တံခါးနားမှာ နွားနို့ပုလင်းချပြီးတဲ့အထိ စက္ကန့်(၃၀) လောက်ကို ဂျိုးဇက်စောင့်နေရပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတာနဲ့ မြင်းဂျိုးဇက်က နှစ်အိမ်ကျော်ပြီး တတိယအိမ်ရှေ့နားရပ်လိုက်ပါတယ်။ နောက် ဘာမှညွှန်ကြားစရာမလိုဘဲ ဂျိုးဇက်ဆိုတဲ့မြင်းဟာ လမ်းမရဲ့တစ်ခြားဘက်ကနေပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာပါလိမ့်မယ်။ ဂျိုးဇက်ဆိုတဲ့မြင်းကတော့ တကယ်ကို လိမ္မာလှပါပေရဲ့။

သူ့မြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပီယေးပြောလေ့ရှိတာက

“ကျွန်တော့်မြင်းကို ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ ဇက်ကြီးမကိုင်ပါဘူး။ သူ့ဖာသာသူ ဘယ်မှာရပ်ရမယ်ဆိုတာကို သိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်ကျွန်တော်နွားနို့ကို မျက်စိမမြင်ရင်တောင်မှ ဂျိုးဇက်သာလှည်းဆွဲပါစေ မရောက်ရောက်အောင်ပို့နိုင်ပါတယ်” တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒီမြင်းရယ် ဒီလူရယ် စခန်းသွားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ပီယေးရော သူ့မြင်းဂျိုးဇက်ပါတဖြည်းဖြည်းနဲ့ အသက်အရွယ်အိုမင်း ရင့်ရော်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပီယေးရဲ့ ပင်လယ်ဖျံရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးလို နှုတ်ခမ်းမွှေး

တွေက ငွေရောင်တောက်ပလာသလိုပါပဲ။ သူ့မြင်းဂျိုးဇက်ခမျာလဲ ဒူးကို မြင့်မြင့်မမြောက်နိုင်၊ ခေါင်းကို မတ်မတ် မထောင်နိုင် ဖြစ်လာခဲ့ရပါတယ်။ မြင်းဇောင်းတာဝန်ခံ ဂျက်လည်း အမှတ်တမဲ့နေလာခဲ့ရာက တစ်နေ့တော့ ပီယေးတစ်ယောက် မနက်စောစောစီးစီး လမ်းလျှောက်တုတ်ကြီးတစ်ချောင်းနဲ့ ရောက်လာတဲ့အခါကျမှ ခုလောက် အိုစာသွားတာကို သတိပြုမိပါတော့တယ်။

“ဟေ့ . . . ပီယေး”

ဂျက်ကလှမ်းခေါ်ပြီး

“ခင်ဗျားတော့ ဂေါက်ရောဂါရလာပြီထင်တယ်”

လို့ပြောလိုက်မိပါတယ်။

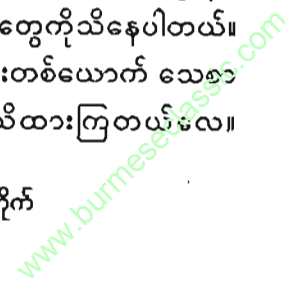
“အင်း . . . လူဆိုတာ အသက်ကြီးလာတော့ ကိုယ့်ခြေထောက်တောင်ကိုယ်မသယ်ချင်တော့ဘူးဗျာ”

လို့ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ခင်ဗျားမြင်းကို ခင်ဗျားကိုယ်စား နွားနို့ပုလင်းတွေကို အိမ်အရောက်ပို့ပေးဖို့ သင်ပေးလားဗျ။ အဲဒီမြင်းက ဘာမဆို လုပ်နိုင်မှာပါ” ဂျက်ကပြောလိုက်ပါတယ်။

အမှန်ပါပဲ။

ဒီမြင်းဟာ ပရင့်စ်အက်ဒတ်လမ်းထဲက မိသားစု ၄၀ လုံးလုံး နွားနို့ဖောက်သည်တွေရဲ့ အိမ်တွေကိုသိနေပါတယ်။ အိမ်ရှိထမင်းချက်သူတွေကလည်း ပီယေးတစ်ယောက် သေစာရှင်စာလေးတောင် မတတ်တာကို သိထားကြတယ်လေ။

ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ရဲ့ နို့ပုလင်းအလွတ်တွေမှာ နို့အပိုမှာယူတဲ့ စာတွေကိုရေးမထားဘဲ သူတို့က သီချင်းနဲ့သာ အသံပေးပြီး အချက်ပြလေ့ရှိပါတယ်။

“ပီယေးရေ . . . ဒီနေ့မနက် တို့အတွက် နွားနို့ပုလင်း ပိုယူခဲ့ဖို့ . . .” လို့ သီချင်းဆိုသလိုဆိုပြီး ညည်းတတ်ပါတယ်။ ပီယေးရဲ့နွားနို့လှည်းလမ်းထဲ ဝင်လာတာနဲ့ သူတို့ခုလိုပဲ သီချင်းဆိုလေ့ရှိကြပါတယ်။

ပီယေးကလည်း ဖျော်ဖျော်ရွှင်ရွှင်ပါပဲ။

“အေးလေ ဒါဆိုလဲ မင်းတို့က ဧည့်သည်ကို ညနေစာ ကျွေးရမယ်ဟေ့နော့” လို့ပြောလေ့ရှိပါတယ်။

ပီယေးမှာ ထူးခြားတဲ့ အမှတ်သညာရှိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ မြင်းစောင်းကို ရောက်တာနဲ့ ဂျက်ကိုပြန်ပြောလေ့ရှိပါတယ်။

“ဒီမနက် ပက်ကွင်း မိသားစုက နွားနို့အပိုယူတယ်ဗျ လီမိုင်တို့အိမ်ကတော့ တစ်ပိုင်ဝယ်လိုက်တယ်”

အများအားဖြင့်တော့ နွားနို့လှည်းမောင်းသူတွေဟာ နွားနို့ပို့တောင်းခံလွှာတွေကို အပတ်စဉ်ပြုစုပြီး ငွေတောင်းခံလေ့ ရှိကြပါတယ်။ ပီယေးအတွက်ကိုတော့ ဂျက်အနေနဲ့ ပူစရာမလို ပါဘူး။ သူ့နည်းနဲ့သူ တောင်းခံပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ပီယေးဟာ မနက်တိုင်း (၅)နာရီထိုးတာနဲ့ အချိန်မှန်ရောက်လာပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ရောက်တာနဲ့ နွားနို့လှည်းဆီလျှောက်သွားတယ်။ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ လှည်းကို ယူပြီးမောင်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ထပ် နှစ်နာရီလောက်လဲကြာရော သူလဲပြန်ရောက်လာရောပါပဲ။

သူဟာလှည်းပေါ်ကဆင်းလာပြီး “သွားတော့မယ်ဗျို့ ပြီးမှတွေ့ကြတာပေါ့”

လို့ပြောပြီး ဂျက်ကိုနှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ လမ်းကြောအတိုင်း တဖြည်းဖြည်းပြန်သွားတတ်တာဟာ ပီယေးရဲ့ ပုံမှန်အလေ့အထပဲဖြစ်ပါတယ်။

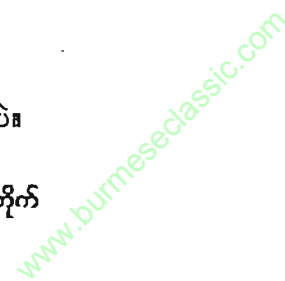
တစ်နေ့တော့ နွားနို့ကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူဟာ မနက်ပိုင်းမှာနွားနို့ပို့တဲ့ မြင်းလှည်းသမားတွေရဲ့ လုပ်ငန်းကို စစ်ဆေးဖို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ဂျက်က ပီယေးကိုညွှန်ပြပြီး

“ကြည့်စမ်းပါဦး အဲဒီလူ သူ့မြင်းကို စကားပြောနေလိုက်တာ မြင်းကလည်း နားစိုက်ထောင်နေပုံပဲ။ ပြီးတော့ မြင်းက ခေါင်းကိုပီယေးဘက်လှည့်ကြည့်တယ်ဗျ။ ကြည့်စမ်းပါဦး မြင်းရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေပုံကို ခင်ဗျားမသိဘူးလား။ ကျွန်တော် ထင်တာတော့ အဲဒီနှစ်ဦးဟာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုခုကို မျှယူနေပုံရတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲမကြာမကြာ တွေးမိတယ်ဗျာ။ သူတို့ နှစ်ဦးထွက်သွားတိုင်းလဲ ကျွန်တော်ကို သူတို့ လှောင်ရယ် ရယ်သလိုခံစားမိတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးခင်ဗျား . . . ပီယေးဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ ဒါပေမယ့် သူတော်တော်အိုမင်းနေပြီ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အနားယူခိုင်းပြီး ပင်စင်လစာငွေလေးဘာလေး နည်းနည်းပါးပါးခံစားခွင့်ပေးမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

လို့ပြောပါတယ်။

“အေး . . . ကောင်းတယ်”

ဥက္ကဋ္ဌက ရယ်ရယ်မောမောပါပဲ။

“ကျွန်တော်ပီယေးလုပ်နေတာတွေကို သိပါတယ်။ သူ့ဒီမှာ အလုပ်လုပ်လာတာ နှစ် (၃၀)ရှိပြီပဲ။ သူ့ကိုသိတဲ့လူတိုင်း ကလည်း ခင်ခင်မင်မင်ရှိပါတယ်။ သူ့ကိုအနားယူနိုင်ပြီလို့ ပြောလိုက်ပါ။ သူ့ကို လစဉ်ရနေကျလစာအတိုင်း ရ ရစေမယ်လို့ လည်းပြောလိုက်ပါ”

ဒါနဲ့တောင်ပီယေးက အလုပ်ကထွက်ဖို့ကိစ္စကိုငြင်းဆန် ပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်နေပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ဂျိုးဇက်ကိုသာ နေ့စဉ်မောင်းမနေရရင် သူ့ဘဝဟာလည်း ဘာမှရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ ပြီးတော့သူက ဆက်ပြီး “တို့က နှစ်ယောက်စလုံးလူအိုတွေပါကွာ” လို့ဂျက်ကိုပြောပြီး -

“ငါတို့ကို အတူတူဆက်ပြီး အိုမင်းရင့်ရော်ဖို့ ခွင့်ပြုပါ။ ဂျိုးဇက် အလုပ်ကနားတဲ့အခါမှ ကျွန်တော်လည်း နားပါရစေ” လို့ပြောပါတယ်။

ပီယေးနဲ့ သူ့ရဲ့ မြင်းအကြောင်းကတော့ လူတွေကို ကျေနပ်ပြုံးရွှင်စေအောင်ကိုပဲ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးဆန်းနေပုံပါပဲ။ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အပြန်အလှန်အားပေးတဲ့ လျှို့ဝှက်ခွန်အား တွေရှိနေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ပီယေးအနေနဲ့ မြင်းလည်းခုံပေါ်ထိုင်မိ တာနဲ့ ဂျိုးဇက်လည်း လည်းတပ်ပြီးတာနဲ့နှစ်ဦးစလုံးဟာ ဘယ်လို မှ အိုမင်းရင့်ရော်ပုံမပေါက်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့အလုပ် တွေလည်းပြီးသွားရော ပီယေးလည်း ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ လမ်းထဲ ဝင်သွားပုံဟာ တကယ့်ကို အိုစာသွားသယောင်၊ မြင်းခမာလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ သူ့မြင်းဇောင်းဆီ သူ့လျှောက်သွားတော့တာပါ

ပဲ။

အေးချမ်းလှတဲ့ ဆောင်းနံနက်ခင်းတစ်ခုမှာတော့ ပီယေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်စရာသတင်းတစ်ရပ်ကို ဂျက်ရရှိ ခဲ့ပါတော့တယ်။ အမှောင်ထုကလည်း မပျက်ပြယ်သေး။ လေက လည်း အေးစက်မာကျောလို့ ရေခဲတမျှ၊ နှင်းခဲတွေ တစ်ညလုံး ကျနေခဲ့ပါတယ်။

ဂျက်က

“ဗျို၊ ပီယေး ခင်ဗျားမြင်းကြီးဂျိုးဇက် ခုထိအိပ် ရာက မထသေးဘူး။ သူတော်တော် အိုနေပြီ ပီယေးရဲ့။ သူ့ အသက် (၂၅)နှစ်ရှိပြီပဲ။ လူ့သက်တမ်းအလိုဆို (၇၅)နှစ်အရွယ် ပဲလေ” လို့ပြောပါတယ်။

“ဟုတ်တာပေါ့”

ပီယေးက တစ်လုံးချင်းပြောပါတယ်။

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်လည်း အသက်(၇၅)နှစ်ရှိပြီ။ ကျုပ် ဂျိုးဇက်ကို နောက်ထပ်တွေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

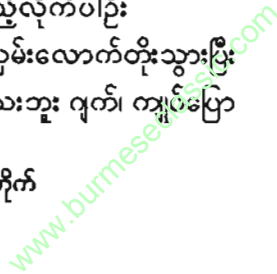
“ဟာဗျာ မဟုတ်ကဟုတ်က ခင်ဗျားဘာလို့ မတွေ့နိုင်ရ မှာလဲ”

လို့ ဂျက်ကနူးညံ့သိမ်မွေ့စွာပြောပါတယ်။

“သူ့ခမာ မြင်းဇောင်းထဲမှာပဲ သက်တောင့်သက်သာ ရှိနေပါတယ်။ ပီယေးသူ့ကို သွားပြီးကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဒီတော့ ပီယေးက ရှေ့ကို တစ်လှမ်းလောက်တိုးသွားပြီး

“ဟင့်အင်း . . . ဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး ဂျက်၊ ကျုပ်ပြော

ချင်တာ ခင်ဗျားနားမလည်ပါဘူး”

လို့ပြောတော့ ဂျက်က ပီယေးရဲ့ပခုံးကို ပုတ်ပြီး

“အို - ကျွန်တော်တို့ ဂျိုးဇက်လို မြင်းကောင်းတစ်စီး

ထပ်ရှာကြတာပေါ့။ တစ်လအတွင်း ဂျိုးဇက်အိမ်တွေအားလုံး သိသလို သူ့ကိုလည်း ခင်ဗျားသင်ပေးလိုက်ပေါ့”

လို့ပြောပါတယ်။

ပီယေးရဲ့ မျက်စိအကြည့်တွေက ဂျက်ကိုဆက်မပြောဖို့ ဟန့်တားလိုက်သလိုပါပဲ။ ပီယေးဟာ ဦးထုပ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက ဆောင်းလာခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဦးထုပ်ဆောင်း ပုံကနင်းနဲ့လေအေးကို ကာကွယ်ဖို့လား မပြောတတ်။ မျက်စိ ကိုဖုံးအုပ်လုနီးပါး ဆောင်းလေ့ရှိပါတယ်။ အခုဂျက်ရဲ့ အမူ အယာတွေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံထူးခြားလို့ ထိတ်လန့်စရာပါပဲ။ သူ မြင်လိုက်ရတဲ့ ပီယေးရဲ့ မျက်လုံးတွေက အသက်မဝင်သလိုရှိနေ ပါတယ်။

“ပီယေး တစ်ရက်လောက်နားလိုက်ပါလား”

ဂျက်ကပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ပီယေးကတော့ လမ်းမဆီကို ထော့နင်း ထော့နင်းနဲ့ လျှောက်သွားရင်း လမ်းထောင့်ရောက်တာနဲ့ လမ်း ထဲကို ချိုးဝင်လိုက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ထရပ်ကားတစ်စီးပေါ် က ကားမောင်းသူရဲ့ အထိတ်တလန့်အော်သံနဲ့အတူ “ကျွီ” ကနဲ့ ဘရိတ်အုပ်သံကိုကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဒီအသံကို ဂျက်ကြားရ ပေမယ့် ပီယေးကတော့ ဘာမှမကြားရတော့ပါဘူး။

ငါးမိနစ်လောက်အကြာမှာ ဆရာဝန်က -

“သူ့သေပြီ။ ချက်ချင်းအသက်ပါသွားတာပဲ”

လို့ပြောပါတယ်။

ကားမောင်းသမားက

“ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှကို မတတ်နိုင်တော့ဘူး ဟာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော်ရဲ့ကားရှေ့ကို တဲ့တဲ့ကြီးဝင်တိုး တာဗျ။ သူ့ကြည့်ရတာ မျက်စိ မမြင်ဖူးထင်တယ်။ သူ့လမ်း လျှောက်လာပုံကလည်း မျက်မမြင်တစ်ယောက်လမ်းလျှောက် သလိုပဲဗျ”

ဆရာဝန်က ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

“ဗျာ . . . မျက်မမြင် တစ်ယောက်လိုဟုတ်လား။ အေးဗျာ အစစ်ပဲ။ သူ့မျက်စိမမြင်ဘဲကိုး။ ဒီမှာကြည့်ပါလား။ မျက်သားတွေတက်နေပုံက။ ဒါဆိုဒီလူ မျက်စိကွယ်နေတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ”

လို့ပြောလိုက်ပါတယ်။

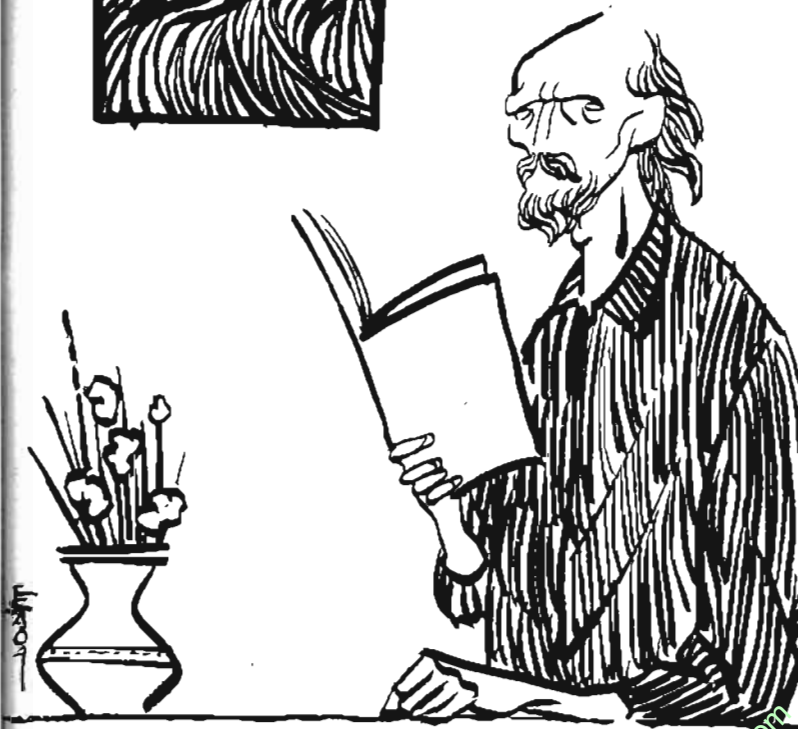
ဒီနောက်ဂျက်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး

“ခင်ဗျားပြောတော့ ဒီလူခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ် လုပ် နေတာဆို သူ့မျက်စိကွယ်နေတာကို ခင်ဗျားတို့ မသိကြ ဘူးလား”

ဂျက်က အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မှ မသိကြပါဘူး။ တစ်ယောက်ပဲ သိလိမ့်မယ်။ အဲဒီဟာက သူ့မိတ်ဆွေကြီးလေ

နာမည်က ကျိုးဇက်တဲ့။ တကယ်တော့ ဒါဟာလျှို့ဝှက်ချက်ပါပဲ။
 ကျွန်တော်ထင်တာတော့ ဒါဟာသူတို့ နှစ်ဦးထဲသာဆိုတဲ့ လျှို့
 ဝှက်ချက်ပါပဲ”
 လို့ပြောလိုက်ပါတယ်။

နလုံးသားဖတ်စာ

နုလုံးသားပတ်စာ

Ref: " Young Man Axelbrod " by Sinclair Lewis
(Noble Prize Winner).

ခနစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၃-ခုနှစ် ၊ ဇွန်လ။

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

နယူအက်လိယာဘရော့အဖို့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့အရာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ခမျာစာပေသင်ကြားဖို့ အခွင့်အရေး မရရှိခဲ့ပါဘူး။ အရွယ်မတိုင်ခင်မှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရလေတော့ သားသမီးတွေ ပညာသင်ကြားနိုင်ဖို့အတွက် လုပ်ငန်းခွင်ကိုဝင်ခဲ့ရပါတယ်။ လယ်ယာအလုပ်ကလည်းပင်ပန်းလှပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အလှအပ မြတ်နိုးမှုနဲ့ စာပေကိုချစ်မြတ်နိုးတတ်တဲ့သူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ မဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ဇနီးသည်လည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ ကလေးတွေလည်း သူ့ဟာနဲ့ သူ့ဖြစ်ကုန်ခဲ့ပြီ။ သူ့ဘဝဟာ အထီးကျန်ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။ သူ့အတွက်လုပ်စရာတွေကိုလည်း လုပ်ခဲ့ပြီ။ တာဝန်တွေလည်း ကျေပွန်ခဲ့လေပြီဆိုတော့ သူ့ကိုဘယ်သူကမှ နောက်ထပ်ပြီး မလိုကြတော့ဘူးလေ။

အထီးကျန်ဘဝရဲ့ အစပိုင်းမှာတော့ သူ့ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာကကျင့်ကြံနေထိုင်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မနက်ငါးနာရီထိုးတာနဲ့ အိပ်ရာကနိုးနှင့်နေပြီ။ ပြီးတော့ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ လယ်ထဲဆင်း။ နေသာတဲ့မနက်ခင်းတစ်ခုမှာတော့ သူ့ကိုယ်သူ အပြောင်းအလဲတစ်ခုတစ်လေလုပ်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီဆိုတာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိရှိခဲ့ပါတော့တယ်။

ညပိုင်းရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းထိလမ်းလျှောက်တဲ့အလုပ်ကို သူ့စတင်လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ အမှောင်ထုရဲ့ လျှို့ဝှက်မှု၊ နက်နဲမှုတွေကိုလည်း သတိထားလေ့လာမိပါတယ်။

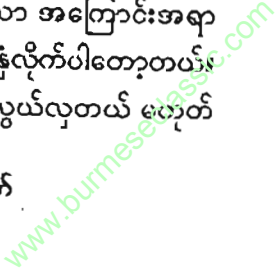
လရောင်အောက်မှာတော့ မျက်စိတစ်ဆုံးကျယ်ပြန့်လှတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ရယ် မြက်ပင်တွေရယ်၊ ပြီးတော့ . . . သစ်ပင်ထွားထွားကြီးတွေရဲ့ စကားဆိုသံရယ်၊ နောက်ပြီး အိပ်တန်းဝင်ငှက်ငယ်လေးတွေရဲ့ တေးဆိုသံရယ်၊ ဒီလိုအလှအပတွေကို သိမြင်ခံစားနိုင်ဖို့အတွက် သူ့ခမျာ ကီလိုမီတာတော်တော်များများကို လမ်းလျှောက်ခဲ့ရပါတယ်။

လွတ်လပ်တဲ့ဘဝသစ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ်လည်း အချစ်ဝတ္ထုတွေ၊ စွန့်စားခန်းဝတ္ထုတွေကို သူ့စတင်ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ပါတယ်။ လယ်ကွင်းကအထီးကျန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းလှတဲ့ အဝေးတစ်နေရာက ရင်ခုန်စရာများဆီ သူ့ကျင်လည်ခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခါတော့ သူ့ဟာ တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ကြားနိုင်ဖို့အတွက် အလုပ်လုပ်ပြီး ဝင်ငွေရှာတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဖတ်ရှုမိပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းလည်းဆုံးရောထူးခြားတဲ့ ဉာဏ်အလင်းပွင့်တွေလည်းရလာပါရော။ ဒါနဲ့ပဲ ထိုင်ရာက ထပြီးစာအုပ်ကို ဘုန်းကနဲ့ ပစ်ချလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဟားဟား ငါလည်း တက္ကသိုလ်ကိုသွားတက်မှပဲဟေ့”

သူ့ဟာ ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေဝယ်ပြီးစတင် လေ့လာပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ လယ်သမားကြီးရဲ့ ပညာသင်ကြားရေးလုပ်ငန်းဟာ စတင်ခဲ့ပြီး အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော အကြောင်းအရာတို့ကို လေ့လာသင်ယူရင်းနဲ့ သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံလိုက်ပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ထင်သလောက်တော့ လွယ်လှတယ် မဟုတ်

ပါဘူး။ လယ်ထဲဆင်းရတာထက်တောင် ခက်နေသလိုလို။ နှစ်နှစ်လောက်လဲရှိရော နယူးခမ္ဘာစိတ်ပျက်အားငယ်မိသလို ဖြစ်လာမိပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်တော့မှ တက္ကသိုလ်တက်ခွင့် ရမှာမဟုတ်ပါဘူးလို့လည်း တွေးတောမိပါရဲ့။ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာနိုင်တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုခုကိုမျှော်လင့် စောင့်စားနေရ သလိုမျိုး။

တစ်နေ့တော့ အမြဲတမ်းအလုပ်ရှုပ်နေတတ်တဲ့ စတိုးဆိုင်ရှင်တစ်ဦးက နယူးကို လမ်းမှာတားပြီး ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တွေ အကြောင်းစပ်စုလာပါတယ်။ တစ်ခြားလူတွေကပါ ဝိုင်းရံလာပြီး လှောင်သလိုပြောင်သလိုလို့နဲ့ ရိုင်းယုစော်ကားနေကြတာကို သိသိကြီးနဲ့ ကြိတ်ခဲနေရပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ နယူးအယ်ဇယ် ဘရောဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်ချလိုက်ပါတော့တယ်။ တက္ကသိုလ်ကို မဖြစ်မနေတက်တော့မယ်လို့ပေါ့။

သူဟာအပေါ်ရုံအင်္ကျီအနက်တစ်ထည်နဲ့ ဦးထုပ် တစ်လုံးကိုဝယ်ယူလိုက်ပါတယ်။ ယေးလ် တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသားအဖြစ်စာရင်းပေးသွင်းဖို့ ကွန်နက်တီကပ်ပြည်နယ် နယူးဟေဗင်ဆီကို ရထားစီးပြီး ခရီးနှင့်ပါလေတော့တယ်။ အဆောင်ရောက်တော့ သူဟာ ရေးလ်ဂရက်ဘယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ထားသဘောထား နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ မျက်နှာထားပိုင်ရှင်နဲ့ အခန်းတစ်ခန်းထဲ နေခဲ့ရပါတယ်။ ရေးလ်က ကျောင်းဆရာလုပ် ပြီး အပိုင်ငွေရှာဖို့ ပညာဆက်သင်နေသူဖြစ်ပါတယ်။

နယူးတစ်ယောက်ဘယ်လိုကဘယ်လို တက္ကသိုလ်

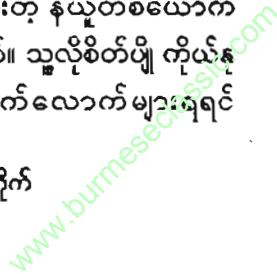
ရောက်ရှိရတယ်ဆိုတာကို သိသွားတာနဲ့ ရေးလ်က ခုလိုပြောပါတယ်။

“ခင်ဗျားလို ဆံဖြူ ခါးကိုင်းအဖိုးကြီးလိုလူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘာသာရေးစာပေတွေကိုပဲ လေ့လာဖို့ကောင်းပါတယ် ဗျာ။ ကဗျာလင်္ကာတို့ အနုပညာတို့ဆိုတာ ဆယ်ကျော်သက် ကလေးတွေ ခေတ်လူငယ်လေးတွေနဲ့သာ သင့်လျော်တာပါ”

နယူးခမ္ဘာ တော်တော်ပဲစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်မိပါတယ်။ ဒီတက္ကသိုလ်က ကျောင်းသားအများစုအနေနဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုတို့၊ ကုန်ထုတ်မှုတို့လို အတတ်ပညာမျိုးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဘဝနဲ့ စာပေအနုပညာရဲ့ အလှတရားကို ဘယ်သူမှ စကားမဟကြဘူးလေ။

သူ့ခမ္ဘာတော့ တက္ကသိုလ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော လူထူးလူဆန်းကြီးပါပဲ။ ကျောင်းသားတွေကလည်း သူ့ကို လှောင်သလို အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်ကြပါတယ်။ သူငယ်ပြန်နေပြီထင်ပါရဲ့လို့ များတွေးနေကြသေးသလားမသိပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နယူးရဲ့ တောက်ပတဲ့အိပ်မက်ကလေးဟာ တစ်စစီပြိုကွဲရပါတော့တယ်။ တက္ကသိုလ်အပေါ်ထားရှိခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေလည်း ဝေဝါးကုန်ပါတယ်။ စာသင်ခန်းထဲက အေးတီအေးစက်နဲ့ ခန်းလုံးပြည့် ကျောင်းသားတွေဟာ ဝတ်စုံအနက် ဝတ်ပြီး ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ နယူးတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာတိုင်း ပိုင်းဟားကြပါတယ်။ သူ့လိုစိတ်ပျို့ ကိုယ်နဲ့ ဘဝတူ ကျောင်းနေဘက် တစ်ယောက်လောက်မျှားရင်

ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်မလဲလို့လဲ နယူးခမ္ဘာ တွေးတော တောင့်တမိရှာပါတယ်။ ဒါမှလည်း သူ့ခမ္ဘာ သက်သာရာရမယ် မဟုတ်လား။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ သူ့မျှော်လင့်တဲ့ ကျောင်းသား ကို နယူးတစ်ယောက် တွေ့ရှိလာပါတော့တယ်။ စာသင်ခန်းထဲ က စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ရတဲ့နေ့ရက်တွေ ကုန်လွန် ပြီးတဲ့နောက်မှာပေါ့။ စာကြည့်တိုက်ထဲကလူတွေ တစ်ယောက် မကျန် ထွက်ခွာသွားကြတဲ့နောက်မှာ နယူးရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

နေ့နှောင်းရာသီရဲ့ အလင်းရောင်က ပြူတင်းပေါက်က နေ ဖြာဆင်းလို့နေပါတယ်။ ဘောလုံးကွင်းဆီက လှံကျလာတဲ့ ကျောင်းသားငယ်တို့ရဲ့ အသံကိုလည်း အတိုင်းသားကြားနေ ရပြန်ပါတယ်။

“ငါတော့ ဒီမှာနေဖို့ မကောင်းတော့ပါဘူး”
လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့ သူ့ရေရွတ်လိုက်ပါတယ်။
“ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာနေဖို့ မကောင်းတော့ပါဘူးဗျာ”
ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသံ။

ဇရာအို နယူးက အသံကြားရာကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ တယ်။ သူ့အသက်အရွယ်ကိုရော၊ သူ့မျက်နှာပေါ်က ငွေရောင် မှတ်ဆိတ်တွေကိုပါ လှောင်ပြောင်သရော်ဖို့ လူတစ်ယောက် တိုးလာပြန်ပြီကော။

“မင်္ဂလာပါဗျာ ကျွန်တော့်နာမည် ဂီလ်ဝပ်ရှိဘန်းပါ”

တဲ့ လူငယ်ကဆိုပါတယ်။

သူ့အပြုံးကပွင့်လင်းပြီး ကြင်နာတတ်မယ့်ပုံပါပဲ။ အဲဒီ အပြုံးတွေ မြင်လိုက်ရတာနဲ့ သူ့ဘဝဟာလည်း အထီးကျန်မဆန် တော့ဘူးလို့ ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ကြဖို့ ကောင်းပြီနော်။ အိပ်မက်တွေ အတူတူမက်ကြတာပေါ့။ သူ့များ တွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုအရူးတဲ့”

ဂီလ်ကဆိုပါတယ်။

“မောင်ရင်ကကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေများ သိထားလို့လဲ”

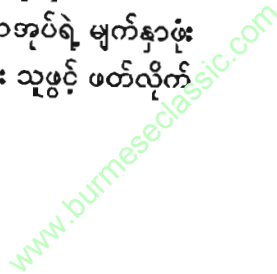
နယူးကမေးပါတယ်။

“အိုး . . . သူတို့ကကျွန်တော်တို့ကို ပြောတယ်ဗျာ ခင်ဗျားဟာစီမံခန့်ခွဲရေးပညာထက် ကဗျာနဲ့အနုပညာဘက်ကို ပိုပြီးအားသန်သတဲ့”

သူက နယူးထံ စာအုပ်တစ်အုပ်လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး မနှစ်တုန်းကကျွန်တော်ဝယ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်လေ၊ ဒါမပါရင် ကျွန်တော်ဘယ်မှ မသွားဘူး”

ဒီလိုစာအုပ်မျိုးကို နယူးအနေနဲ့ ဒီအရင်တစ်ခါဖူးမျှ မတွေ့ဖူးသေးပါ။ စာအုပ်က သေးသေးနဲ့ လှလှပပကလေး။ သူ့လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ ကိုင်ဖို့တောင်မဝံ့မရဲ။ စာအုပ်ရဲ့ မျက်နှာဖုံး ပျော့ပေါ့မှာ လက်ကလေးတစ်ချောင်းတင်ပြီး သူ့ဖွင့် ဖတ်လိုက် ပါတယ်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီလိုစာအုပ်မျိုးရှိနေမှာပဲလို့တော့ ကျုပ်
တွေ့မိသားဗျ။ ဒါပေမယ့် ဒီစာအုပ်ကိုတော့ ကျုပ်မဖတ်တတ်
တာအမှန်ပဲ”

သူက တအံ့တဩနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော်ခင်ပွားကို နည်းနည်းလောက်ဖတ်ပြမယ်
လေ။ ဒီဟာက ပြင်သစ်က ကဗျာတွေပါ”

ဂီလ်ကပြောပါတယ်။

သူက ထူးခြားတဲ့စာသားတွေကို ဂီတသံပေါက်အောင်
ရွတ်ပြနေပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီလိုစာပေမျိုးဟာ နယူးအန
နဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးရှာဖွေလာခဲ့တဲ့ အလှတရားပဲမဟုတ်ပါ
လား။

နယူးပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ပျော်ရွှင်မှု ဝမ်း
မြောက်မှုတွေကို ဒီလူငယ်လေးသိအောင် အမှန်ပဲပြောပြလိုက်
ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စကားလုံးတွေက လည်ချောင်းထဲမှာပဲ
တစ်ဆိုလို့။

“ကျွန်တော်အကြံရပြီ”

ဂီလ်ကထခုန်မတတ် ဝမ်းသာအားရပြောပါတယ်။

“ဟေးဖစ် ဒီနေ့ည ဟတ်ဖို့မှာ ဖျော်ဖြေလိမ့်မယ်ဗျ။
ခင်ဗျားကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား။ သူ့လက်သံနားထောင်ရ
အောင်လေ။ တစ်ခြားသူငယ်ချင်းတွေ ကျွန်တော်ခေါ်ကြည့်
သေးတယ်။ သူတို့က မအားကြဘူးတဲ့ဗျာ”

ဟေးဖစ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိပါ။ ဒါပေမယ့် သူထ

အော်လိုက်ပါတယ်။

“ငါလည်း လိုက်မယ်ဟေ့ သွားကြရအောင်”

ဟေးဖစ်ရဲ့ ဂီတသံစဉ်ထဲမှာ ပထမဦးဆုံး တယောဆရာ
ရဲ့ အသံကိုပဲ သူတစ်ချိန်လုံး ကြားနေခဲ့ရပါတယ်။ သူအိပ်မက်
မက်ခဲ့သမျှ တွေအားလုံးနီးနီးပါပဲ။ နယူးအဖို့ နဖူးတွေ့ခွေးတွေ
တွေ့ခဲ့ရပါပြီ။ အောက်တိုဘာရဲ့ လရောင်အောက်မှာ သူတို့
လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ကြပေမယ့် နယူးရဲ့ ခေါင်းထဲမှာတော့
တယောသံက စွဲကျန်နေရစ်ခဲ့ပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်စကားတပြောပြောနဲ့ လမ်းလျှောက်
လာခဲ့ကြပါတယ်။ စောစောပိုင်းကတော့ ဂီလ်ကပြောပြီး နယူး
နားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ နယူးက သူ့ရဲ့အစောပိုင်း
ကာလက အမေရိကမှာနေထိုင်ခဲ့ရပုံတွေ အကြောင်းတွေကို
ဖောက်သည်ချပါတယ်။ လယ်ကွင်းထဲက မြက်ပင်လေး တွေကို
လေတိုက်ခတ်တဲ့အခါ ပင်လယ်ထဲက လှိုင်းကြပ်ခွပ်ကလေးတွေ
လို လှုပ်ခါသွားပုံအကြောင်း စတာတွေပါပဲ။

မနက်လေးနာရီလောက်မှာ သူတို့ တက္ကသိုလ်ကို
ပြန်ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။

“အားပါး သိပ်ကောင်းတာပဲနော် ကျုပ်တော့ အိပ်ရာထဲ
မှာဆက်ပြီး အိပ်မက်တွေမက်လိုက်ဦးမယ်”

နယူးကပြောတော့

“အိပ်တော့မလို့လားဗျ” လို့ လူငယ်လေးဂီလ်က အော်
မေးပါတယ်။

နယူ့အဖို့ တစ်သက်လုံးစောင့်ဆိုလည်း စောင့်ရုံပါပဲ။
ဂီလ်ဝပ်ရိုဘန်းလိုလူမျိုး တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖို့အတွက် သူ့ခမျာ
ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံးစောင့်စားခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ကီလိုမီ
တာ နှစ်ထောင်လောက်ခရီးကို ထွက်လာခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပွင့်တဲ့ အလင်းဆိုင်က စားသောက်
စရာတွေဝယ်လာပြီး၊ အပေါ်ထပ်ကဂီလ်ရဲ့ အခန်းကိုယူလာခဲ့
ပါတယ်။ ဂီလ်ရဲ့ အခန်းမှာတော့ နယူ့အဖို့ သဘောကျနှစ်ခြိုက်
စရာတွေချည်းပါပဲ။ ပန်းချီကားတွေက နံရံပေါ်မှာ ကြမ်းခင်း
ကော်ဇောပေါ်မှာ စာအုပ်တွေက နေရာတိုင်းမှာ ကမ္ဘာကျော်
ပုဂ္ဂိုလ်တွေအကြောင်း သူတို့ပြုလုပ်ဖန်တီးခဲ့ကြတဲ့ ထူးခြား ဆန်း
ကြယ်မှုတွေအကြောင်း စားရင်းသောက်ရင်း ပြောဆိုခဲ့ကြပါ
တယ်။ စာအုပ်တွေထဲက စာပိုဒ်တစ်ချို့ကို ဂီလ်ကဖတ်ပြခဲ့ပါ
တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးစပ်ထားတဲ့ကဗျာတွေ . . .

သူ့ကဗျာတွေကောင်းမကောင်း နယူ့မသိ၊ သစ်ပင်တစ်
ပင်က အသီးတွေ၊ အပွင့်တွေ ဝေဆာပေါက်ပွားလာသလိုမျိုး၊
လူတစ်ယောက် ကဗျာတွေသီကုံးစပ်ဆိုနိုင်တာကိုပဲ သူ့အဖို့အံ့ဩ
စရာ။

ညဉ့်နက်လို့အိပ်ချင်မှပဲ နယူ့လည်းအခန်းကိုပြန်လာခဲ့
ပါတယ်။ ခုလိုညမျိုးကို သူ့အနေနဲ့ မကုန်ဆုံးစေချင်တာအမှန်ပါ။
မကြာခင်နံနက်ခင်းကို တွေ့ရပါတော့မယ်။ အရုဏ်ဦးနေခြည်က
အုတ်နံရံရဲ့အပေါ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ကျရောက်လို့နေပါတယ်။

“သူ့အခန်းကို ငါခဏခဏသွားလို့ရသားပဲ။ ငါ့မှာ

သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်တော့ရပြီ”

လို့သူ့ဖာသာ ရေရွတ်လိုက်ပါတယ်။

ဂီလ်ပေးတဲ့ ပြင်သစ်ကဗျာစာအုပ်ကလေးကို လက်ထဲ
ကမချ။ ဒါပေမယ့် သူ့ပြောသမျှ အမှန်တွေချည်းမဟုတ်နိုင်ဘူး
ဆိုတာကိုတော့ သူ့ဖာသာသူသိနေသလို၊ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်
မှုကို ခံစားနေရပါတယ်။ ပြီးတော့ သိပ်ပြီးတော့လည်း ပင်ပန်း
နွမ်းနယ်လှပြီလေ။

“အဖိုးကြီး နဲ့ လူငယ်လေး သူတို့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အမြဲ
တမ်း မျှဝေခံစားနိုင်မှာတဲ့လဲ ငါတော့မထင်ပေါင်”

နယူ့က သူ့အခန်းဆီကိုသွားမယ့်လှေကားတွေပေါ်ကို
တစ်လှမ်းချင်းလေးလေးကန်ကန်တက်ခဲ့ပါတယ်။

“ဒီချာတီတ်နဲ့ ငါထပ်တွေ့တဲ့ အခါကျရင် ခုလောက်
သူ့ငါ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားတော့မယ်မထင်ပါဘူး။ ပြီးတော့
ငါသိထားတာတွေ အကုန်လုံးကိုလည်း သူ့ကို ပြောပြပြီးပြီ”

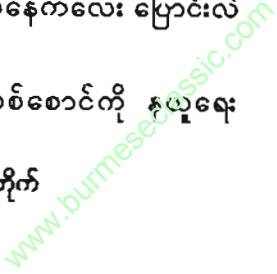
အခန်းတံခါးမကြီးကို သူ့ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

“တက္ကသိုလ်ကို ငါလာခဲ့တာလည်း ဒီအကြောင်းကြောင့်
ပါပဲလေ”

လို့လည်းတွေးလိုက်ပါတယ်။

“ခုလိုညမျိုးလေးတစ်ညလောက်ကို တွေ့ဖူးကြုံဖူးချင်လို့
တက္ကသိုလ်ကိုငါလာခဲ့တာပဲ ဒီအခြေအနေကလေး ပြောင်းလဲ
မသွားခင်ငါပြန်မှဖြစ်မယ်”

ဂီလ်အတွက် နှုတ်ဆက်စာတစ်စောင်ကို နယူ့ရေး

လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ အဝတ်အစားတွေကို သူ့သေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့ည ငါးနာရီအချိန်လောက်မှာတော့ အနောက် အရပ်ဆီကို ဦးတည်နေတဲ့ ရထားတစ်စင်းပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ပြုံးနေတဲ့ အဖိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ လေးနက် တဲ့ ဖျော်ရွှင်မှုနဲ့ သူ့မျက်လုံးအစုံက တောက်ပလို့ သူ့လက်ထဲမှာ တော့ စာအုပ်သေးသေးကလေးတစ်အုပ်။

အဲဒီစာအုပ်ကလေးက သူ့မဖတ်တတ်တဲ့ ပြင်သစ် ဘာသာနဲ့ရေးသားထားတဲ့ ကဗျာစာအုပ်ကလေးရယ်လေ။

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

ဖေဖေဆောင်းတဲ့ ဦးထုပ်

www.burmeseclassic.com

ပေပေဆောင်းတဲ့ ဦးထုပ်

Ref: " Pam's Straw Hat "
by Fred Gipson.

နေစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော့်အဖေဟာ မြင်းမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ်လုပ်ကိုင်တဲ့ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ အဖေဟာ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အမြဲတမ်းသန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဝတ်စားဆင်ယင်လေ့ရှိပြီး ဒီလိုဝတ်စားဆင်ယင်ရတဲ့ အပေါ်မှာ လည်း အင်မတန်ဂုဏ်ယူခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ မြင်းမွေးမြူရေးသမား တစ်ဦးအနေနဲ့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေး ကျော့နေအောင် ဝတ်စားဆင်ယင်ဖို့ဆိုတာ တော်တော်မလွယ်တဲ့ကိစ္စပါ။

ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေကခုလိုအမြဲပြောလေ့ရှိပါတယ်။

“သား . . . မင်းအနေနဲ့ အဝတ်အစားအသစ်တွေ မဝယ်နိုင်ဦးတော့ အမြဲတမ်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေးနေဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်ကွ။ ဒါသိပ်ကို အရေးကြီးတဲ့အလုပ်ပဲ”

အဖေကတော့ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်သူပါပဲ။ ကျွန်တော့်အသိ တစ်ခြားမွေးမြူရေးသမားတွေလို ညစ်ပတ်ပေရေနေတာ မျိုး ဖေဖေကိုဘယ်တော့မှ မတွေ့ရပါ။

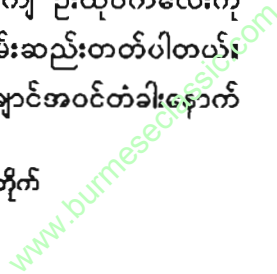
ပြီးတော့ ဖေဖေဟာ ဦးထုပ်မဆောင်းပဲ ဘယ်တော့မှ အလုပ် လုပ်လေ့မရှိပါဘူး။ သူဟာနွားကျောင်းသားတွေ ဆောင်းတဲ့ အနက်ရောင်ဝါဂွမ်းဦးထုပ်ကြီးကို ဆောင်းလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီဦးထုပ်တစ်မျိုးတည်းကိုပဲ ဖေဖေဟာစွဲစွဲမြဲမြဲဆောင်းလေ့ရှိပါတယ်။ ဦးထုပ်ဆောင်းရာမှာလည်း ဖေဖေဟာ တစ်ဖက်သတ် ဆွဲချဆောင်းတာမျိုး၊ နွားကျောင်းသားတွေလို ရှေ့ငိုက်ပြီး ဆောင်းတာမျိုး မလုပ်ပါဘူး။ အမြဲတမ်းတည့်တည့်မတ်မတ်ပဲ

ဆောင်းလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့ ဖေဖေအရပ်က လည်းပိုပြီး ရှည်လာသလိုပါပဲ။ ဒီလိုအရပ်ပိုရှည်လာစေလိုလို့ များ ခုလိုဆောင်းရသလားမပြောတတ်ပါ။

ဖေဖေမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်ရာမှာ ဆောင်းဖို့နဲ့ နေ့စဉ်ဆောင်းဖို့ဆိုပြီး ဦးထုပ်နှစ်လုံးထားပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တက်ရာမှာ ဆောင်းမယ့်ဦးထုပ်ဟာ တော်တော်လေးဟောင်းနွမ်းလာပြီဆိုရင် နေ့စဉ်ဆောင်းပစ်ပြီး တနင်္ဂနွေဘုရားကျောင်းတက်ဖို့အတွက်ကိုတော့ ဦးထုပ်အသစ် တစ်လုံးထပ်ဝယ်လိုက်ပါတယ်။

ဖေဖေဟာ ဦးထုပ်အသစ်ကို တနင်္ဂနွေဘုရား ကျောင်း တက်ရာမှာနဲ့ အားလပ်ရက် မြို့ထဲသွားတဲ့အခါတွေမှာ ဆောင်း လေ့ရှိပါတယ်။ ကျန်အချိန်တွေမှာတော့ ဦးထုပ်အသစ်ကို ထုတ် မဆောင်းပဲ စနစ်တကျသိမ်းဆည်းထားတတ်ပါတယ်။ ဖေဖေ အသိမ်းအဆည်းကောင်းလွန်းလို့ ဦးထုပ်အသစ်ဘယ်မှာ သိမ်း ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့တောင် မသိပါဘူး။ ဖေဖေဟာ သူ့ ဦးထုပ်တွေအပေါ် အလွန်ပဲ တန်ဖိုးထားချစ်မြတ်နိုးလွန်းပါ တယ်။ သူ့ဦးထုပ်တွေကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှာတောင် ပစ်မချထား ပါဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက်ဖိထိုင်မိမှာကို စိုးရိမ်နေပုံရပါတယ်။

ဖေဖေဟာ နေ့စဉ်ဆောင်းနေကျ ဦးထုပ်ကလေးကို သီးသန့်နေရာကလေးတစ်ခုလုပ်ပြီး သိမ်းဆည်းတတ်ပါတယ်။ အလုပ်ကပြန်လို့ အိမ်ထဲဝင်တာနဲ့ မီးဖိုချောင်အဝင်တံခါးနှောက်

က သံချိတ်မှာ ချိတ်ထားလေ့ရှိပါတယ်။

မေမေကလည်း မေဖေဦးထုပ်တွေကို တော်တော်ဂရုစိုက်ပါတယ်။ မေမေဟာ မေဖေလုပ်ငန်းခွင်မှာ တွေ့မြင်ရတဲ့ပုံစံကိုရော၊ တနင်္ဂနွေဆောင်းဦးထုပ်ဆောင်းပြီး အကောင်းဆုံးအဝတ်အစားတွေနဲ့ မြင်ရတဲ့ပုံစံကိုပါ တွေ့မြင်ဂုဏ်ယူနေတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မေဖေရဲ့ တနင်္ဂနွေဆောင်းဦးထုပ်ကိုတော့ မေမေခမျာ ထိကြည့်ဖို့တောင် အခွင့်မသာခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ထူးခြားတဲ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါပြီ။ ရှည်လျားလှတဲ့နေ့ရာသီရဲ့ပူပြင်းမှုကြောင့်ပဲလား။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေထဲမှာ ဦးထုပ်အကြောင်းတွေ မေမေမဖတ်ရတာ ကြာလို့လား မဆိုနိုင်ပါဘူး။ မေဖေဆောင်းနေကျ နွားကျောင်းသားဆောင်းဝါဂွမ်းဦးထုပ်ကြီးကို နွေရာသီမှာ မေဖေမဆောင်းသင့်ဘူးလို့ မေမေတွေးမိလာပါတယ်။ ဒီဦးထုပ်ဆောင်းတဲ့အတွက်ဆံပင်တွေလည်းကျွတ်နိုင်သေးတယ်လေ။ မေမေအဖို့ဦးထုပ်တွေထက် မေဖေနဖူးပြောင်မှာကိုပဲ ပိုပြီးစိုးရိမ်နေရှာပါတယ်။

မေဖေဆံပင်တွေအပေါ် မေမေစိုးရိမ်လာတာဟာ အန်ကယ်ကျော့ကြောင့်လဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အန်ကယ်ကျော့ မှာ ဆံပင်ဆိုလို့ တစ်ပင်တစ်လေတောင်မှ မရှိတော့ပါဘူး။ သူ့ခေါင်းက ဥသျှစ်သီးလိုပြောင်ချောနေပါတယ်။ မေဖေဆံပင်တွေကတော့ ထူထူထဲထဲ နက်မှောင်ပြီး တောက်ပြောင်နေပါတယ်။

မေဖေ ခုလိုနွားကျောင်းသားဆောင်း ဝါဂွမ်းဦးထုပ်ကြီး ဆောင်းပြီးနေဦးမယ်ဆိုရင် သူ့ဆံပင်တွေအတွက် စိုးရိမ်စရာအမှန် ပါပဲ။

မေမေခမျာမှာတော့ မေဖေတစ်ယောက် နေပူကျဲကျဲထဲမှာ ဝါဂွမ်းဦးထုပ်ဆောင်းပြီး အလုပ်လုပ်နေတာကို ကြည့်ရင်းက စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေစတင်ခဲ့ပါတယ်။ မေဖေအိမ်ပြန်လာတိုင်း သူ့ဆံပင်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလောင်နေတာကို မေမေသိနေခဲ့ပါတယ်။

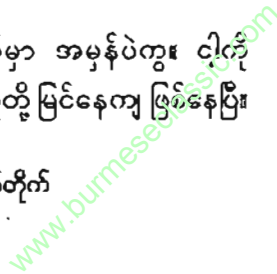
တစ်နေ့တော့ ဦးထုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေခုလိုစပြောပါတယ်။

“အဖေကြီးရေ တော့ ဝါဂွမ်းဦးထုပ်ဟောင်းကြီးကို ပစ်ပြီး ကောက်ရိုးဦးထုပ် ကောင်းကောင်းလေး တစ်လုံးလောက် ဝယ်ဆောင်းပါလား။ ဒါမှာ တော်ခေါင်းအေးမှာပေါ့”

“ဘာရယ် . . . ကောက်ရိုးဦးထုပ်ဆောင်းရမယ်ဟုတ်လား။ ငါ့မြင်းတွေကို ကောက်ရိုးဦးထုပ်ကြီးနဲ့ မတွေ့စေချင်ပါဘူးကွာ” လို့ မေဖေကပြန်ပြောပါတယ်။

“မြင်းတွေ . . . ဟုတ်လား။ မြင်းဆိုတာ တိရစ္ဆာန်ပဲ ဥစ္စာ ရှင်ကောက်ရိုးဦးထုပ်ဆောင်းတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ရှင်ဖာသာရှင် ဘာဦးထုပ်ဆောင်းဆောင်း မြင်းတွေက ဂရုစိုက် မတဲ့လား”

“ငါ့မြင်းတွေကတော့ ဂရုစိုက်မှာ အမှန်ပဲကွ။ ငါ့ကို ဦးထုပ်တစ်လုံးတည်း ဆောင်းတဲ့ပုံစံနဲ့ သူတို့ မြင်နေကျ ဖြစ်နေပြီ။

မြင်းတွေဟာနွားကျောင်းသားဦးထုပ်ဆောင်းတာကို အကြိုက်ဆုံးပဲကွ။ သူတို့ငါကို ဒီအတိုင်းမှတ်မိနေကြပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာငါသေသွားတောင် ငါ့မြင်းတွေ ငါ့ကို ကောက်ရိုးဦးထုပ်ဆောင်းတာမြင်တွေ့မသွားစေချင်ဘူး။” လို့ ဖေဖေကပြောပါတယ်။

မေမေဘယ်လောက်ပဲပြောပြော ဖေဖေနားမဝင်ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဦးထုပ်ပြဿနာဟာ နွေရာသီတစ်ခု ကြာညောင်းခဲ့ပါတော့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖေဖေ ကောက်ရိုးဦးထုပ်မဆောင်း ဆောင်းအောင် မေမေခြိမ်းခြောက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

“အဖေကြီးရေ... ကျွန်မတို့အသိထဲက မြင်းမွေးတဲ့သူတွေကိုပဲကြည့်စမ်းပါဦး။ သူတို့အကုန်လုံး နွေခေါင်ခေါင်မှာနွားကျောင်းသားတွေ ဆောင်းတဲ့ ဝါဂွမ်းဦးထုပ်လေးလေးကြီးတွေဆောင်းကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့အားလုံးလိုလိုပဲ ထိပ်ပြောင် ကုန်ကြတယ်မဟုတ်လား။”

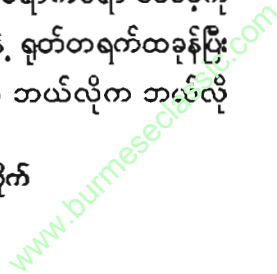
မေမေစစ်ဆင်ရေးအောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေဟာ ကောက်ရိုးဦးထုပ်လဲတွေ့ ရော မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဘာတစ်ခုမှ မဟာတော့ပဲ ကောက်ရိုးဦးထုပ်ကို ကောက်စွပ်လိုက်ပါတယ်။ ဦးထုပ်က ဖေဖေမျက်စိနှစ်လုံးကို ဖုံးမိမတ်မို့ ကျွန်တော့်မှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းအောင်အီးထားရပါတယ်။ ဖေဖေဟာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ အိမ်ထဲက ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတိတ်ဆိတ်မှုကို ကျွန်တော်ခုထိ အမှတ်ရနေဆဲပါ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ဖေဖေနဲ့ အတူလိုက်သွားခဲ့ပါ

တယ်။ ဖေဖေမြင်းရိုင်းတွေကို လေ့ကျင့်တာကို ကျွန်တော် သိပ်ကြည့်ချင်တယ်လေ။ ဒီမြင်းတွေက မနှစ်ကမှရတဲ့ မြင်းတွေပါ။ ခုဆိုရင် မယဉ်တယဉ် မရိုင်းတရိုင်း အခြေအနေမှာရှိပါတယ်။

ဖေဖေကမြင်းတွေ မြက်စားရာ စားကျက်တွေဆီကို တဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားပါတယ်။ ဖေဖေမှာရှိတဲ့ မြင်းမွေးသူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းကောင်းတစ်ရပ်ကတော့ ဖေဖေဟာ မြင်းတွေကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံတတ်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖေဖေဟာဘယ်တုန်းကမှ မရက်စက်ဖူးပါဘူး။ ဖေဖေဟာ မြင်းတွေကို နာမည်ပေးထားပြီး မနက်ခင်းမှာဆိုရင် သူ့မြင်းတွေကိုတွေ့တာနဲ့ နာမည်ခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်ပါတော့တယ်။ မြင်းတွေကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ စကားပြောပါတယ်။ မြင်းတွေကလည်း ကြောက်လန့်ရကောင်းမှန်း မသိပါဘူး။ ဖေဖေခေါ်တာနဲ့ သူ့ဆီအရောက်လာခဲ့ကြတော့တာပါပဲ။ မြင်းတွေဟာ ဖေဖေနေ့စဉ် ဆောင်းနေကျ နွားကျောင်းသားဦးထုပ်ကို မှတ်မိနေကြတယ်လေ။

ဖေဖေက မြင်းတွေရဲ့ နာမည်ကိုခေါ်ရင်း မြင်းစားကျက်တွေဆီလျှောက်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း နောက်ကကပ်ပြီး လိုက်ပါသွားခဲ့ပါတယ်။ ပထမတော့ မြင်းတွေက မြက်တွေကို ဆက်စားနေဆဲပါပဲ။ ဖေဖေလည်း အနားရောက်ရော ဖေဖေကို ကြည့်လိုက်ကြပါတယ်။ ဖေဖေကိုမြင်တာနဲ့ ရုတ်တရက်ထခုန်ပြီး ပတပ်ရပ်လိုက်ကြပါတယ်။ နောက်တော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လို

ဖြစ်တယ်မသိပါဘူး။ စိတ်ရိုင်းတွေဝင်ပြီး စားကျက်တစ်လျှောက် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကုန်ကြပါတယ်။ ကြောက်ရွံ့တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့လည်း မြင်းတွေဟိကြပါတယ်။ မြင်းတစ်ကောင်ကဆိုရင် မြက်တင်တဲ့ လှည်းကိုတောင်ကန်ကျောက်သွားပါသေးတယ်။ မြင်းတွေ အားလုံး စားကျက်တစ်လျှောက်မှာ ပတ်ချာလည်ပြေးနေပြီး သူတို့ အိပ်ရာ မြင်းဖောင်းဆီကို အပြိုင်အဆိုင် ပြေးကြတော့ တာပါပဲ။

မြင်းတွေခုလိုအော်တာမျိုး ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တစ်ခါမှ မကြားဖူး၊ မကြုံဖူးပါဘူး။ ဖေဖေခမာမှာ “သားတို့ရေ . . . ဖြည်း ဖြည်း . . . ဖြည်းဖြည်း . . .” လို့ အော်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်ရှာ။

ဖေဖေလည်း အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ မြင်းတွေကတော့ သူတို့ရဲ့ တင်းကုပ်ထဲမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာနဲ့ အော်ရင်း ဟစ်ရင်း နံရံတွေကိုကန်ဆောင့်နေကြပါတယ်။ မေမေက အိမ် ထဲက အပြေးကလေး ထွက်လာပြီး ဖေဖေကို ကြိုဆိုပါတယ်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာနဲ့ပါပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် . . . အဖေကြီး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေမေဘယ်လောက်ပဲ မေးမေး ဖေဖေပြန်မပြောနိုင်ပါ ဘူး။ အိမ်ထဲကိုပဲ တန်းဝင်သွားပါတယ်။ မေမေလည်း နောက်က လိုက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နောက်က လိုက်ဝင် သွားပါတယ်။ ဘာတွေများ ဖြစ်ဦးမလဲဆိုတာသိချင်မြင်ချင် နေပါ

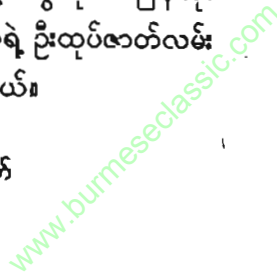
တယ်။ ဖေဖေဟာ မီးဖိုချောင်ထဲက မီးဖိုဆိတ်တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်သွားပါတယ်။ မီးဖိုကို အဖုံးဖွင့်လိုက်ပြီး ခေါင်းပေါ်က ကောက်ရိုးဦးထုပ်ကို ယူပြီး မီးထဲထည့် မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါတယ်။

နောက်ဆုံး ဖေဖေက မေမေ့ကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအကြည့်က ကျွန်တော်တို့ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စေခဲ့ ပါတယ်။ ဖေဖေဟာ မကြားဖူးတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ဒေါသတကြီး ဆူပူအော်ဟစ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဒေါသတွေက တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ ပြေလျော့ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ လေသံနဲ့ တည်တည်ငြိမ် ငြိမ်ပဲပြောပါတယ်။

“ဒီမှာ အမေကြီး . . . ငါပြောတာနားထောင် ဒီအဖြစ် အပျက်ကို မင်းနားလည်ရဲ့လား။ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ ကောက်ရိုးဦးထုပ် မဆောင်းတော့ဘူး သိလား။ ငါ့မြင်းတွေ မကြိုက်တဲ့ ဘယ်ဦးထုပ်မျိုးမှ ငါမဆောင်းတော့ဘူး။”

နောက်တော့ ဖေဖေဟာ ဆောင်းနေကျ နွားကျောင်း သား ဦးထုပ်ကြီးကို ဆောင်းပြီး အိမ်ထဲကထွက်သွား ပါတော့ တယ်။

မြင်းတွေအားလုံးရဲ့ ဆူညံသံတွေ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားတော့ ညဉ့်နက်လှပါပြီ။ နောက်နေ့မှာတော့ ဖေဖေဟာ မြင်းတင်းကုပ်ထဲက သစ်သားအကျိုးအပွဲတွေကို အမြန်ဆုံး ပြန်လည်ပြုပြင်လိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဖေဖေရဲ့ ဦးထုပ်ဇာတ်လမ်း လည်း ဒီမှာပဲ တစ်ခန်းရပ်သွားပါတော့တယ်။

နောင်နှစ်အတော်လေးကြာမှ ဖေဖေကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေကွယ်လွန်ချိန်မှာတော့ ဖေဖေရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ထိပ်ပြောင်နေတဲ့ အကွက်ကလေးကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရှိခဲ့ရပါတယ်။

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်အကြောင်း

ကျွန်တော်ဘဝ ကျွန်တော်အကြောင်း

Ref: " My Life"
by Frank Mc Court.

မနစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၃-ခုနှစ် ၊ သြဂုတ်လ။

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်ဟာ နယူးယောက်တက္ကသိုလ်က ၁၉၅၇-ခုနှစ်နေ့မှာ ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး ဆောင်းဦးရာသီမှာတော့ ပညာရေးဘုတ်အဖွဲ့က ကျင်းပတဲ့ အလယ်တန်းကျောင်း အင်္ဂလိပ်စာသင်ကြားမှုစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနောက် ညနေပိုင်းသတင်းစာတစ်စောင်မှာ အလုပ်အကိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လစ်လပ်တဲ့ အလယ်တန်းကျောင်းဆရာနေရာအတွက် ကြော်ငြာစာမျက်နှာပါရှိတာတွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဲဒီလိုအလုပ်မျိုးကို အမှန်တကယ်စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေက ကန့်ကွက်ကြပါတယ်။ သူတို့အကြောင်းပြတာကတော့ ကလေးတွေက အရမ်းဆိုးတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ ဒဏ်ကို မင်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။

ကျွန်တော်ကတော့ စာတော်တဲ့ကျောင်းသားတွေ၊ ပြုံးချိုတဲ့ မျက်နှာလေးတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်တဲ့ကျောင်းသားတွေ၊ ကျွန်တော်စာသင်နေချိန်မှာ ပို့ချချက်တွေကို စိတ်ဝင်တစားလိုက်မှတ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ ကျောင်းသားလေးတွေ တက်ရောက်မယ့် မြို့ပြရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးက ကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းလောက်မှာ ကျောင်းဆရာဝင်လုပ်ချင်နေမိပါတယ်။

တပည့်တွေက ဆရာကို ချစ်-ကြောက်-ရိုသေပြီး ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ စာမေးပွဲအောင်သွားတဲ့အခါ မိဘများကလည်း သူတို့ရဲ့အိမ်မှာ ထမင်းစားဖို့ဖိတ်ကြားကြပါလိမ့်မယ်။

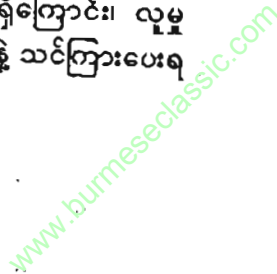
မြို့ပြရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးရှိ အလယ်တန်းကျောင်းအတွက်

ကျောင်းဆရာရှာနေသူတွေက ကျွန်တော့်ရဲ့ ထက်မြက်မှုနဲ့ စိတ်ပါဝင်စားမှုကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ အိုင်းရစ်လေသံနဲ့ စကားပြောပုံကြောင့် အခက်အခဲဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်နေကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တစ်ခြားအလုပ်တို့ပဲ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ ၁၉၅၈-ခုနှစ်ရဲ့ မတ်လ အလယ်ပိုင်းလောက်မှာ စတာတင်ကျွန်းရှိ "ရပ်ဖက်ကီ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနဲ့အတတ်ပညာ အထက်တန်းကျောင်း" မှာအင်္ဂလိပ်စာပြမယ့် ကျောင်းဆရာနေရာလစ်လပ်နေကြောင်း ကြော်ငြာပါရှိလာခဲ့ပါတယ်။

လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆရာလိုင်စင်ကိုကြည့်ပြီး ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ပေးပါတယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက စားပွဲနောက် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း လက်ထဲမှာ စီးကရက်ကို ကိုင်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ စီးကရက်မီးခိုးငွေ့တွေကြားကပဲ မျက်စိကို မှေးပြီးကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ဆရာကြီးက လက်ရှိကျောင်းဆရာဟာ စာသင်နှစ်လယ်လောက်မှာရုတ်တရက်အနားယူဖို့ ဆုံးဖြတ်သွားတဲ့အတွက် အရေးပေါ်အခြေအနေအရ ဒုတိယအစားထိုးလိုက်ရတာဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်သင်ကြားရမယ့် အင်္ဂလိပ်စာသင်ရိုးညွှန်းတမ်းလည်း သူ့ထံမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိကြောင်း၊ လူမှုဆက်ဆံရေး ပညာကိုလည်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သင်ကြားပေးရဦးမှာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားပါတယ်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လူမှုဆက်ဆံရေးဘာသာရပ် အကြောင်း ဘာမှ မသိဘူးခင်ဗျ”

ဒီတော့ သူက စီးကရက်ကို ဖွာရင်း မျက်စိကိုမှေးကာ “ဒီအတွက်တော့ ပုမနေပါနဲ့.” လို့ ဆိုပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို လူမှုရေးဘောဂဗေဒအကြောင်း ရေးသား ထားတဲ့ “သင်နှင့် သင်၏ကမ္ဘာ” အမည်ရှိ ကျောင်းသုံးစာအုပ် တစ်အုပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။

“ဒါဆို အားလုံးအိုကေပါလိမ့်မယ်”

လို့လည်း သူကပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်ကဘောဂဗေဒ ဘာသာရပ်တွေ မြို့ပြ ယဉ်ကျေးမှုစနစ်တွေ အကြောင်း နကန်းတစ်လုံးမျှမသိကြောင်း ပြောတော့ သူက -

“ခင်ဗျားက ကျောင်းသားတွေအရင် လေးငါးမျက်နှာ လောက် ကြိုပြီး ဖတ်ထားလိုက်ပေါ့ဗျာ။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားပြော သမျှ သူတို့အတွက် အသစ်အဆန်းပဲ ဖြစ်နေမှာပါ” လို့ ပြောပါ တယ်။

မြို့ပြရဲ့ဆင်ခြေဖုံးကျောင်းကလေးမှာ စာသင်ချင်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆန္ဒကိုတော့ မေ့မစ်ရမလို့ပါပဲ။ ကျွန်တော့်အတွက် ပထမဆုံးအထောက်အကူအဖြစ် “သင်နှင့် သင်၏ကမ္ဘာ” စာအုပ်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ပေါင်ပေါ်ကို ရောက်နေခဲ့ပြီလေ။

ကျွန်တော်ကစာအုပ်ကို လှန်ပြီး ဘောဂဗေဒရွှံဒေါင့် ကရေးသားထားတဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံသမိုင်းအကျဉ်း၊ အမေရိ ကန်အစိုးရအကြောင်း ရေးသားထားတဲ့ အခန်းများ၊ ဘဏ်

လုပ်ငန်းအကြောင်း၊ စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်ပါတဲ့ သတင်းစာ ဖတ်ရှုနည်း၊ ငွေစုဘဏ်မှာ စာရင်းဖွင့်နည်း၊ ပစ္စည်းအပေါင်ထား နည်း၊ ချေးငွေရယူနည်း အခန်းတွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အခန်းတိုင်းရဲ့ အဆုံးမှာ အချက်အလက်တွေအတွက် မေးခွန်း များနဲ့ ဆွေးနွေးချက်တွေ ပါရှိပါတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခုလိုမြီးကောင်ပေါက်ကလေးတွေ ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အမေရိကန်အစိုးရရဲ့ မဏ္ဍိုင်ကြီးများ အကြောင်းကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဟိုလူ့ဆီက ချေး၊ ဒီလူ့ဆီကငှား လုပ်နေရတဲ့အချိန်မှာ ငွေကြေးစုဆောင်းမှုရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သင်ကြားလို့ ဖြစ်နိုင် ပါ့မလဲ။

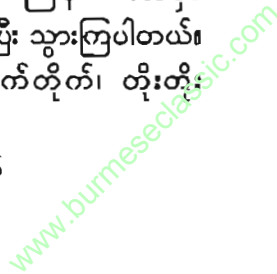
ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကတော့

“ဒါဟာ ခင်ဗျားအတွက် ကျောင်းဆရာဘဝကို စတင်ဖို့ ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်သင့်တဲ့ အခွင့်အရေးကောင်း တစ်ရပ်ပဲ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အသက်အရွယ်ကလည်း ငယ်သေး တယ်။ ကလေးတွေအပေါ်လည်း ချစ်တတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ကလေးတွေသဘောကျကြမှာပါ” တဲ့။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်မနက်ဖြစ်ပဲ အလုပ်စဝင်ပါ မယ်” လို့ပြောလိုက်ရပါတယ်။

ကျောင်းကိုစရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ စကြိုန်လမ်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းသားတွေက တွန်းထိုးပြီး သွားကြပါတယ်။ သူတို့အချင်းချင်းလည်း တွန်းတွန်း တိုက်တိုက်၊ တိုးတိုး

ဝေ့၊ ဝေ့၊ ပါပဲ။ ရယ်လား၊ မောလားလုပ်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ဆိုတာ သူတို့ သိကြသေးဟန် မတူပါဘူး။ ကျွန်တော့်ချိုင်းကြားမှာ ကျောင်းခေါ်ချိန်စာအုပ် နှစ်အုပ်နဲ့ “သင်နှင့် သင်၏ကမ္ဘာ” စာအုပ်ပါလာတာကို လည်း သူတို့ မြင်ကြမည်မထင်ပါ။

ကျွန်တော်စာသင်ခန်းထဲရောက်လို့ စာအုပ်တွေကို စား ပွဲပေါ်ချထားလိုက်ချိန်မှာတော့ သူတို့အချင်းချင်း ယောက်ယက် ခတ်နေမှုတွေ ရပ်တန့်သွားလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ သူတို့မရပ်ပါ။ သူတို့ကျွန်တော့်ကို မသိဟန် ပြုနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ပါပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားက အသံ ထွက်လာ ပါတယ်။

“အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်လေး နေကြစမ်း”

သူတို့က ဒါဘယ်သူလဲဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြပါတယ်။

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးမှပဲ သူတို့လည်း သူတို့ ရဲ့နေရာအသီးသီးမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ဝင်ထိုင် လိုက်ကြပါ တယ်။ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးလေသံနဲ့စကားပြောပြီး ကျွန်တော်ကို ကြည့်ကာ ရယ်လားရယ်ရဲ့။ တွတ်ထိုးနေကြပုံက ကျွန်တော့်မှာ ပြန်ပြေးချင်လောက်အောင်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးကျောင်းဆရာဘဝမှာ ခုလို ယောက်ယက်ခတ်နေပုံမျိုးကို ဘယ်လိုများထိန်းကွပ်ရပါ့မလဲ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခဲဖျက်တွေနဲ့ပေါက်ကြ၊ မြေဖြူတွေနဲ့ပေါက်ကြ။

အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တွေနဲ့ပေါက်ကြ။ တစ်ချို့ကျတော့ ပြုတင်း ပေါက်ကနေ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်ပြီး အပြင်ကလူတွေကို လှမ်း ခေါ်လို့ခေါ်။

သူတို့ဟာ စာလည်း မဖတ်ချင်၊ ရေးလည်းမရေးချင် ကြပါဘူး။

သူတို့ပြောလေ့ရှိတာက

“ဆရာတွေအားလုံးအတူတူပါပဲကွ။ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်အကြောင်းဆိုတဲ့ ခပ်တုံးတုံးစာစီစာကုံးမျိုး တွေကို ပဲ ရေးခိုင်းနေကြတာ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ကိုယ့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း ကိုယ်ရေးနေရတာ သိပ်ကို ပြီးငွေ့ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ပြီးတော့ ဒါကိုပဲ အမှန်ခြစ်ပြီး ဘဲရိုးဂွမ်းလိုက်ကြတာပဲ”

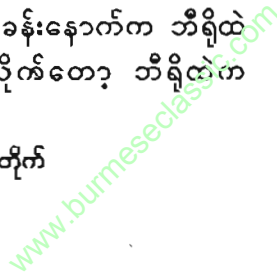
သိပ်မကြာခင်မှာပဲ စာသင်နှစ်လယ်ကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ နှစ်လယ်စာမေးပွဲအတွက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာရပ်မှာ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန် မေးခွန်းကို သူတို့ကြောက်ရွံ့လေ့ရှိတာ ကျွန်တော်သိခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဘောဂဗေဒဘာသာရပ်အတွက် မေးခွန်းစာရွက် တွေလည်းဝေရော သူတို့လည်း ပွစိပွစိဖြစ်လာကြတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော်က

“မင်းတို့ ကောင်းကောင်းဖြေကြနော် ဆရာမင်းတို့ ရိပို့ကဒ်ပေါ်မှာ အဆင်ပြေအောင် ရေးပေးပါမယ်”

ဒါပေမယ့်သူတို့ကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အေးတိ အေးစက်နဲ့ စိတ်ကောက်နေပုံပါပဲ။

သူတို့စာမေးပွဲဖြေနေတုန်း အခန်းနောက်က ဘီရိုထဲ ကျွန်တော် မွေနှောက်ရှာဖွေကြည့်လိုက်တော့ ဘီရိုထဲက

စာအုပ်ဟောင်းတွေ၊ သတင်းစာတွေနဲ့ အတူ ၁၉၄၂-ခုနှစ် လောက်ကအထိ အမှတ်မပေးရသေးတဲ့ စာစီစာကုံး စာရွက် ဟောင်းတွေကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါတွေကို အစကတော့ ကျွန်တော်အဖို့ကထဲ ထည့်ဦးမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မထည့်ဖြစ် တော့ပါဘူး။

အဲဒီ ၁၉၄၂ ကာလတွေတုန်းကတော့ ကလေးတွေဟာ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အိမ်နီးနားချင်း တွေ အတွက်လက်စားချေလိုတဲ့စိတ်နဲ့ စစ်ထဲဝင်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်က-

“သူတို့ကကျွန်တော့်အား အီတာလျံလူမျိုးများအား သတ်ရန် အမိန့်ပေးပါက ကျွန်တော်လည်း အီတာလျံလူမျိုး ဖြစ်နေ၍ စစ်ထဲမဝင်လိုပါ။ မိမိ၏ဆွေမျိုးဝမ်းကွဲများကို မိမိပြန် သတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်” လို့ ရေးသားထားပါတယ်။

မိန်းကလေးတွေအဖို့က ပြန်ရောက်လာမယ့် ချစ်သူကို မျှော်တော်ဇောနဲ့ မောနေကြပေလိမ့်မယ်။

“ဂျိုး အိမ်သို့ပြန်လာပါက ကျွန်မ ဂျိုးနှင့် လက်ထပ်တော့ မည်။ ပြီးလျှင် ဆူဆူပူပူလုပ်တတ်သော အမေနှင့်ဝေးရာ နယူး ဂျာဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့မည်” လို့ တစ်ဦးကရေးသားထားပါသည်။

ကျွန်တော်က ကြေမ့နေတဲ့စာရွက်တွေကိုစားပွဲပေါ်တင် လိုက်ပါတယ်။ နောက်အပတ်မှာတော့ဒီစာတွေကို ကျွန်တော် အတန်းထဲမှာ ဖတ်ပြလိုက်ပါတယ်။ ဒီစာတွေထဲမှာ ကျွန်တော့် ကျောင်းသားတွေအနေနဲ့ သူတို့နဲ့ ရင်းနှီးပြီးသား အမည်တွေ

ပါနေတဲ့အတွက် နားစွင့်လာကြပါတယ်။

“ဟေ့ . . . အဲဒါငါ့အဖေကွ”
တစ်ယောက်က ထအော်ပါတယ်။

“သူက အာဖရိကမှာ ဒဏ်ရာရသွားတာ”
နောက်တစ်ယောက်ကလည်း

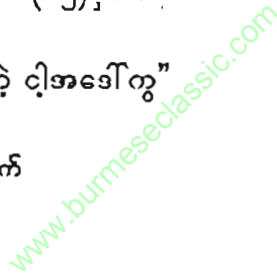
“ဟေး အဲဒါ ဂူအမ်ကျွန်းမှာ ကျဆုံးသွားတဲ့ ငါ့ဦးလေး ‘ဆောလ်’ကွ” လို့ ထပြောပါသေးတယ်။

စတာတင်ကျွန်းနဲ့ ဘရွက်ကလင်က မိသားစုပေါင်းများ စွာရဲ့ အမည်တွေပါဝင်တဲ့ ဒီစာရွက်တွေဟာ တစ်စစီကြေမ့သွား မလောက်စိုးရိမ်စရာ ကြွပ်ရွှနေပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစာရွက်တွေကို မပျက်စီးအောင် ထိန်းသိမ်းထားလိုပါတယ်။ အဲဒီအတွက် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းကတော့ လက်နဲ့ပြန်ပြီး ကူးရေးကြ ရုံပါပဲ။ ဘီရိုထဲမှာလည်း အထပ်ထပ်ရာပေါင်းများစွာ လက်ရှိ မိသားစုများရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ အတိတ်ဘဝတွေကို ထိန်းသိမ်းကြခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအတွက်ဘယ်သူမှ မကန့်ကွက်ကြပါဘူး။ကျောင်းသား တိုင်း ဘောလ်ပင်ကိုယ်စီနဲ့ စာသင်နှစ်ကုန်ဆုံးတဲ့အထိ စာစီစာကုံးတွေကို အပင်ပန်းခဲပြီးရေးကူးခဲ့ကြပါတယ်။ မျက်ရည် တွေစီးကျလာသလို ရုတ်တရက်ထအော်တာမျိုးတွေလည်း ကြုံရ ပါတယ်။

“ဟော . . . ဒါ ငါ့အဖေကွ အသက်(၁၅)နှစ် လောက် တုန်းက ရေးခဲ့တာ”

“ဒါ ကလေးမီးဖွားရင်းဆုံးသွားတဲ့ ငါ့အဒေါ်ကွ”

သူတို့ဟာ “ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်အကြောင်း” ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာစီစာကုံးကို ချက်ချင်းပဲ စိတ်ပါဝင်စားလာခဲ့ ကြပါတယ်။

“ကဲ... ခုလိုဆိုတော့ မင်းတို့ရဲ့ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ် တွေ အကြောင်းကို မင်းတို့ သိခွင့်ရကြပြီမဟုတ်လား။ မင်းတို့ ကော မင်းတို့နောက်ကမွှေးဖွားလာမယ့် မျိုးဆက်သစ်တွေ အတွက် မင်းတို့ရဲ့ ဘဝကို ခုလိုမှတ်တမ်းတင်မထားခဲ့ ချင်ဘူး လား။”

ကျွန်တော်အဲဒီလိုမေးလိုက်ချင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်ကျွန်တော်မေးမနေတော့ပါဘူး။ အလွန်ပဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ စာသင်ခန်းလေးကို အနှောက် အယှက် မပေးချင်တော့ပါ။ တိတ်ဆိတ်လွန်းတာကြောင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး စုံစမ်းခဲ့ပါတယ်။ အတန်းထဲက ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို ကြည့်ပြီး ဘာမှ မပြောပဲ တိတ်ဆိတ်မှုအတွက် ကျေနပ်နေပုံ ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျောင်းဆရာဘဝအတွက် ပထမဆုံး လတွေမှာ အောင်မြင်အောင် ကူညီနိုင်ခဲ့တဲ့ တွန့်ကြေနေတဲ့ စာစီစာကုံးတွေအပေါ် ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော့် ရဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို ဇွန်လမှာ ထွက်မယ့် အောင် စာရင်းအတွက် အောင်လက်မှတ်များပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

သားကလေး ချို

www.burmeseclassic.com

သားကလေး ချို

Ref: " How My Deaf Son Became
a College Graduate "

(China Today) Volume -39, No. - 4.

ခနစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၃-ခုနှစ် ၊ စက်တင်ဘာလ။

ယနေ့ မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

၁၉၇၉-ခုနှစ်ဟာ ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် စိတ်နှလုံး ညစ်ညူးကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့နှစ်ပါပဲ။ ကျွန်မတို့ရဲ့သားလေးအဖူဟာ အသက်ရှစ်နှစ်သားပဲ ရှိပါသေး တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ သူ့ခမျာ ဆေးဝါးကုသမှု မှားယွင်း ချွတ်ချော်ခဲ့တာကြောင့် နားမကြားရတော့ပါဘူး။

တစ်နေ့တော့ သားလေးဟာ ကျောင်းကနေပြန်ရောက် ရောက်ချင်းပါပဲ သူ့ခမျာ ဆရာသင်ကြားပို့ချသမျှ ဘာကိုမျှမကြား ရတော့ဘူးလို့ဆိုပါတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်မလည်း ဆရာဝန်နဲ့ပြသ ကြည့်ခဲ့တော့ ဆရာဝန်က သားလေးရဲ့ နားအတွင်းပိုင်းမှာ တစ်စုံ တစ်ခုချွတ်ယွင်းသွားကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ဓါတ်မှန်ရိုက် ကြည့် ဖို့ လိုအပ်ကြောင်းလည်း ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လက် တွေမှာတော့ ဝဋ္ဋတစိုက် ကုသပေးခဲ့ခြင်းမရှိပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ သားလေးခမျာ နားပင်းသွားခဲ့ရရှာပါတယ်။ သားလေးရဲ့ဘဝရှေ့ ရေးဟာ တကယ့်ကို ရင်လေးစရာပါပဲ။

ကျွန်မလည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ပဲ သားလေးလက်ကို ဆွဲပြီး ပီကင်းနဲ့ ရှန်ဟဲမြို့ကြီးက ဆေးရုံတိုင်းကို တစ်နေရာပြီး တစ်နေ ရာ လိုက်လံပြသခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အချည်းအနှီးပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အဆိုးဝါးဆုံးအချိန်ကို ရောက်ရှိရင်ဆိုင်လာရပါတော့တယ်။ သားလေးခမျာ စကားတောင် အရင်လိုမပြောနိုင်တော့ဘူးလေ။

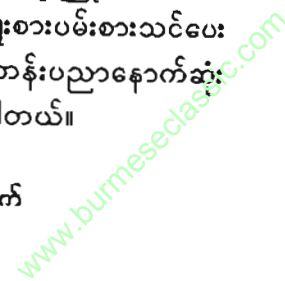
နားမကြားသူ ဆယ်ယောက်မှာ ကိုးယောက်လောက် ဟာ ဆွံ့အသွားတတ်ကြောင်း ကျွန်မကြားဖူးနားဝရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာနဲ့ ဆွံ့အနားမကြား ကျောင်းကို ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းဝင်းတံခါးဝလည်း

ရောက်ရော သားလေးဟာ ကျွန်မဘက်ကို လှည့်ပြီး ရုတ်တရက် ဆိုသလို ငိုကြွေးလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း သားသားမသွားချင်ဘူး မေမေ။ အဲဒီမှာနေရင်း စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော်မေ့ကုန်ရင် နား ပြန်ကောင်းလာတဲ့အခါ တစ်ခြားလူတွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်တော် စကားပြောရမှာလဲ”

ကျွန်မလည်းသားလေးလက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်တန်းပြန်လာ ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ သူ့နေခဲ့တဲ့ ကျောင်းကိုပဲပြန်ထား လိုက်ပါတယ်။ သူ့ခမျာ နားမကြားရတဲ့အချိန်ကစပြီး သင်ကြား ပို့ချချက်မှန်သမျှကို ဖတ်စာအုပ်ပေါ်မှာသာ အားထားနေရရှာ ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ သူ့ကိုပါးစပ်ဖွင့်တဲ့ ပိတ်တဲ့နည်းနဲ့ပဲ တဖြည်းဖြည်းချင်းပြောဆိုသင်ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။ လက်ဟန် ခြေဟန်နဲ့ ရှင်းပြတာ၊ သူ့နားမလည်တာတွေကို စာနဲ့ ရေးသား ဖော်ပြစေတာစတဲ့ ကျွန်မတတ်နိုင်တဲ့ နည်းနဲ့ ကြိုးစားသင်ကြား ပေးခဲ့ပါတယ်။ တစ်ချို့သင်ခန်းစာတွေကိုတော့ ထပ်ခါ ထပ်ခါ အကြိမ်ကြိမ်သင်ကြားပေးနေရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခက်တကုအခက်ခဲဆုံးပြဿနာကို ကျွန်မရင်ဆိုင်နေရပါပြီ။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အလယ် တန်းကျောင်းမှာသာ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ပညာသင်ကြားခဲ့ရဖူး တာကြောင့်ပါပဲ။ ဒီထဲကပဲကျွန်မသားလေးကို ကြိုးစားပမ်းစား သင်ပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲကြိုးစားပမ်းစားသင်ပေး သင်ပေး သူ့ခမျာ ၁၉၈၄-ခုနှစ်၊ အလယ်တန်းပညာနောက်ဆုံး တန်း ကျောင်းစာမေးပွဲမှာ ကျရှုံးခဲ့ရရှာပါတယ်။

ကျွန်မအနေနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုတင်းပြီးထိန်းထား နိုင်ပေမယ့် သားလေးခမျာမှာတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရရှာပါပြီ။

ကျွန်မလည်း သားလေးကို ဘက်ပေါင်းစုံထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး အောင်မြင်ကျော်ကြားလာခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာကြီးဟယ်လင်ကဲလားရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကို ပေးဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဟယ်လင်ကဲလားအဖြစ်က သားလေးချူထက်ဆိုးဝါးပါတယ်။ ဆွဲအ နားမကြားရုံမျှမက မျက်စိနှစ်ကွင်းပါ အလင်းကွယ်နေသူဖြစ်ပါတယ်။ သူ့မှာ သစ္စာတရားကြီးမားတဲ့ အင်နီဆိုတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ကျွန်မသားအတွက်ကတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရှိနေပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်မဒီအကြောင်းတွေကို သားလေးနားလည်အောင် ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

“ သား . . . ကောလိပ်တက်ရမယ်။ ဘွဲ့ရရမယ်လို့ အမေယုံကြည်တယ်။ သားနားမှာအကူအညီပေးဖို့ မေမေအမြဲ ရှိနေတယ်”

သူ့ခမျာ ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ကျွန်မပခုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုကြွေးပါတော့တယ်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်မလည်း သတင်းစာတစ်စောင်ကို တိုလုန်ဒီလုန် လုပ်နေမိပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကောလိပ်ကျောင်းတစ်ကျောင်းရဲ့ တရုတ်စာပေဌာနက စာပေးစာယူသင်တန်းသစ်တစ်ခုဖွင့်လှစ်မယ့် အကြောင်းကိုသတိထားဖတ်လိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သားလေးအတွက် ချက်ချင်းသွားပြီး စာရင်းသွင်းလိုက်ပါတယ်။

စာပေးစာယူသင်တန်းကို စာတိုက်ကတစ်ဆင့် ပုံမှန်သင်

ကြားပေးမှာဖြစ်ပါတယ်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေလို အားလပ်ရက်ညနေပိုင်းတစ်ချို့မှာလည်း ဆရာတွေကိုယ်တိုင် အချိန်ပိုသင်ကြားပေးဦးမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သားလေးခမျာ နားမကြားရလေတော့ အဲဒီအချိန်ပိုသင်ကြားမယ့် အခွင့်အရေးကို အဆုံးရှုံးခံရတော့ မလိုဖြစ်နေပါတော့တယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်မမှာ ရက်ပေါင်းများစွာဦးနှောက်စားခဲ့ရပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှ တစ်ခုတည်းသော အဖြေကိုရရှိလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ အဆိုပါ သင်တန်းတွေအားလုံးကို သားလေးကိုယ်စား ကျွန်မကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ဖို့ပါပဲ။

စာသင်ခန်းထဲကို ကျွန်မစတင်ဝင်ရောက်ခါစက တကယ့်ကို ရှိုးတို့ ရှန်တန် ဖြစ်ရပါတယ်။ ကျောင်းသားလူရွယ်တစ်ချို့က ကျွန်မလို ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်အို မိန်းမသား တစ်ယောက် က ဘာကြောင့်များ ဒါလောက်တောင် စာတတ်ချင်နေပါလိမ့်မလဲလို့ မေးကြမြန်းကြပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်ပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။ သားလေးချူနားမကြားရတဲ့အကြောင်းကိုတော့ သူတို့ မသိစေချင်ဘူးလေ။

သင်တန်းကျောင်းနဲ့ အိမ်က ၁၀ကီလိုမီတာဝေးပါတယ်။ သင်တန်းကာလ နှစ်နှစ်နဲ့ ခြောက်လအတွင်းမှာ ဘယ်လောက်ပဲရာသီဥတုဆိုးဝါး ဆိုးဝါး ကျွန်မတစ်ကြိမ်မျှ ကျောင်းမပျက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မအမြဲတန်း ရှေ့ဆုံးမှာထိုင်ပြီး ဆရာပြောသမျှ စူးစိုက်နားထောင်ရင်း တစ်လုံးမကျန် လိုက်လံရေးမှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ရယ်စရာပြက်လုံးကလေးတွေကိုပါ ကျွန်မ လိုက်မှတ်သားမိတဲ့ အထိပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းမှာ ကျွန်မသင်ကြားခဲ့သမျှတွေကို အိမ်ရောက် တာနဲ့ မချွင်းမချန်အတိအကျပါပဲ။ ကျွန်မသားလေးကို ပြန်လည် သင်ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မမှာ အခြေခံပညာ နည်းပါးလေ တော့ အခက်အခဲတွေ့ရပါတယ်။ ရှေးဟောင်းတရုတ်စာပေရဲ့ နက်နဲခက်ခဲမှုကြောင့်လည်း ကျွန်မပိုပြီး ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရ ပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အတန်းထဲမှာ စာမလိုက်နိုင်လေတော့ ကျွန်မ မသိနားမလည်တဲ့ စာတွေကိုရှင်းပြဖို့ ဆရာတွေနောက်ကို အပြေးလိုက်မေးရင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုရော ဆရာတွေကိုပါ အ နှောက်အယှက်ပေးသလိုဖြစ်ရပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့လို နေ့မျိုး မှာဆိုရင်လည်း နေ့လည်စာစားချိန်တွေမှာ ကျောင်းသားတွေ ဆီက မှတ်စုကိုယူပြီး တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကူးရင်း အချိန်ကုန် ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မအစိုးရိမ်ဆုံးကတော့ အချိန်တွေကုန်ဆုံးမှာကိုပါပဲ ကျွန်မ အတွက်အချိန်ဟာ ဘယ်တော့မှ လုံလောက်တယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်မလုပ်ရတဲ့ စက်ရုံအလုပ်ဟာလည်း သိပ်ကို ပင်ပန်း လှပါတယ်။ အချိန်အတိုင်းအတာအတွင်း စံနှုန်းနဲ့ အလုပ်လုပ် ရတဲ့ အလုပ်မျိုးမို့ တစ်နေ့တာကာလပတ်လုံး အဲဒီစံနှုန်း အတိုင်း လုပ်ရပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြန်တော့လည်း ညစာချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ အိမ်တစ်ရံတွေလုပ် တကယ့်ကို ရှုပ်နေတာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ညနေပိုင်းအချိန်တဝက်ကျိုးသွားပြီး လူလည်း ခြေကုန် လက်ပန်းကျမှ ရပ်လိုက်ရပါတော့တယ်။

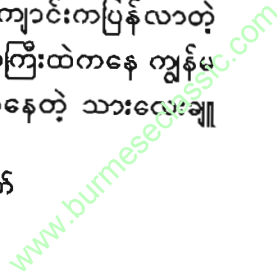
အဲဒီထဲကပဲ ဒီလိုနေ့တွေရဲ့ ညနေပိုင်း အချိန်တွေမှာ တောင်နားရတယ်မရှိပါဘူး။ သားလေးချို့ကို တပင်တပန်းအလုပ်

လုပ်ရတဲ့ကြားထဲကပဲ အချိန်ပေးပြီး ကူညီသင်ကြား ပေးခဲ့ရပါ တယ်။ ည စာရိက္ခာနေ သန်းခေါင်ယံထိပါပဲ။ ဖတ်စာအုပ်ထဲက အခက်အခဲတွေကို ဦးနှောက်အခြောက်ခံပြီး စာအုပ်တွေထဲက အဖြေရှာရင်းသားအမိနှစ်ယောက် အချိန်ကုန်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလိုအချိန်တွေမှာဆိုရင်စားပွဲပေါ်မှာရော အိပ်ရာပေါ်မှာရော ဖွင့်လက်စ စာအုပ်တွေပြန်ကျနေတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဖတ်စာအုပ်ထဲက စာလုံးတွေကလည်း သေးသေး မှုန်မှုန်လေး တွေပါ။ ဒီတော့ ကျွန်မမျက်စိကို မကြာခဏ ဒုက္ခပေးတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ခုတော့ ပါဝါထူထူမျက်မှန်ကိုပဲ ကျွန်မအားပြုနေရပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မမျှော်လင့်ပဲ ဒုက္ခတွေက ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုပေါ်လာတယ် မဆိုနိုင်ပါဘူး။

၁၉၈၅-ခုနှစ် ဆောင်းရာသီရဲ့ ညနေခင်းလေးတစ်ခု မှာပေါ့။ နှင်းတွေက ထူထပ်လွန်းတာကြောင့် ကျွန်မ အအေးမိ ပြီး ဖျားပါတော့တယ်။ ကျွန်မစိတ်က စာကြည့်ခန်းကို ဘယ်လို သွားချင်ပေမယ့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးကြောင့်သွားလို့မရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သားလေးချို့ကလည်း ကျွန်မစာအုပ်တွေကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရော ကျွန်မလည်း နောက်ထပ်ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ပါဘူး။ နေမကောင်းဖြစ် နေတာကိုမေ့ပစ်ပြီး ကျောင်းကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

အချိန်အတော်ကြာလို့ ကျွန်မကျောင်းကပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာတော့ အိမ်အပြင်ဘက် နှင်းတောကြီးထဲကနေ ကျွန်မ ပြန်လာမှာကို အလောတကြီး စောင့်မျှော်နေတဲ့ သားလေးချို့

ကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မခံစားရသမျှ သောကတွေလွင့်စင်ကုန်ပါတယ်။ သားလေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနဲ့ပဲ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေပါတယ်။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုး နောက်တစ်ကြိမ်ကြုံရပြန်တာကတော့ ကျွန်မ ခင်ပွန်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်နေတဲ့အချိန်က ဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်မှ သောကအိမ်ထဲမှာမေ့ကျန်ခဲ့တာကို သတိရပါတယ်။ ကျွန်မမှာ အအေးမိပြီး ဖျားနေရတဲ့အထဲ လူကလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ဆာလည်းဆာလောင်လို့ နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ခြံပြင်ထွက်ပြီး ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်ထိုင်ရင်း အိမ်ပြုတင်းတံခါးဖွင့်မယ့် အချိန်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှ သားလေးချူက ကျွန်မအိမ်ပြန်နောက်ကျတာကို သတိပြုမိပြီး အပြင်ထွက်ရှာပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အိမ်ထဲပြန်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အေးစက်နေတဲ့လက်တွေကို သားလေးကဆုပ်နယ်ပေးရင်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျအောင် ငိုပါတော့တယ်။

၁၉၈၅-ခုနှစ်၊ ဇွန်လမှာတော့ ကောလိပ်ကျောင်းရဲ့ ပထမအကြိမ်စာမေးပွဲတွေ စတင်ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သားလေးနဲ့အတူ စာမေးပွဲခန်းကိုသွားပြီး အခန်းစောင့်ဆရာကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရင်း စာမေးပွဲနဲ့ ပတ်သက်သမျှသားလေးချူ သိသင့်သိထိုက်တာတွေကို သိရအောင် လမ်းညွှန်ချက်တွေကို သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရေးပေးဖို့ပန်ကြားခဲ့ပါတယ်။ သားလေးချူကကောင်းပါစေလို့ ကျွန်မလည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆုတောင်း

နေမိပါတယ်။

“အမေ . . ဘာမှမပူနဲ့နော် ”

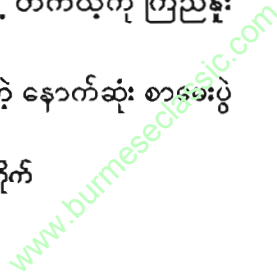
သားလေးက ကျွန်မကို ပခုံးပုတ်ပြီး တည်ငြိမ်စွာ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မလုပ်ပေးတာတွေထက် သူ့ကိုယ်သူ ပိုပြီးယုံကြည်လေးစားမှုရှိတာကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့နေရပါတယ်။ သူအောင်ရမယ်ဆိုတာကို သေချာပေါက် ယုံကြည်နေပုံပါပဲ။

အောင်စာရင်းထွက်လာချိန်မှာတော့ ထူးချွန်တဲ့ကျောင်းသားအုပ်စုထဲမှာ ကျွန်မသားလေးပါလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ အမြဲလိုလို ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရတဲ့ တရုတ်ဂန္ဓဝင်စာပေမှာ ၉၁မှတ်ရရှိပြီး၊ အလှအပနဲ့ အနုပညာဘာသာရပ်မှာတော့ ၉၄မှတ် ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဟာလည်း သားလေးအတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံးပါပဲ။

အဲဒီနှစ်ကုန်ဆုံးချိန်မှာတော့ သားလေးချူဟာ နောက်ထပ် စာမေးပွဲလေးခုအောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မအပျော်ကြီး ပျော်ရွှင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မစက်ဘီးတစ်စင်းနဲ့ အိမ်ပြန်လာချိန်မှာ ကျွန်မကို ထွက်မျှော်နေတဲ့ သားလေးချူကို လသာဆောင်မှာတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သူက အောင်မြင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ် အဖြစ် လက်မထောင်ပြီး မြှောက်ပြလိုက်ပါတယ်။ အိမ်ထဲလည်းရောက်ရော ကျွန်မတို့သားအမိ လက်ချင်းတွဲချိတ်ပြီး ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ချာတလိုက်ကြ၊ ရယ်မောပျော်ရွှင်လိုက်ကြနဲ့ တကယ့်ကို ကြည်နူးစရာပါပဲ။

၁၉၈၇-ခုနှစ်၊ ဇွန်လမှာ ကျင်းပတဲ့ နောက်ဆုံး စာမေးပွဲ

ကြီးကိုလည်း သားလေးချို့ အောင်မြင်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်တွေအားလုံး တကယ်ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ သားလေးလည်း ကောလိပ်က ဘွဲ့ရရှိခဲ့ပါပြီ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ သားလေးချို့ဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် လေ့လာ သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးဖြေရင်းနဲ့ ဘာသာရပ်ကိုးမျိုးကို ဖြေဆို အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ လက်ရေးလှ၊ ပန်းချီပညာ၊ တံဆိပ်ထု ပညာ၊ ပုံတူပန်းချီဆွဲမှုအတတ်ပညာတွေကိုလည်း လေ့လာ ဆည်းပူးနေပါတယ်။ ကျွန်မတော့ သူ့အတွက် အကြီးအကျယ် ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ သားလေးချို့မှာ ခရောင်းဆူးငြိမ်းတဲ့ ကန္တာရခရီးကြမ်းကို လျှောက်လှမ်းနေရတာတုန်းပါပဲ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ သားလေးချို့အတွက် အတတ် နိုင်ဆုံးကူညီနေမှာပါ။ သူဟာ လူ့လောကထဲက ဖျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ တဲ့ လူသားတစ်ယောက် ၊ လူ့လောကကိုကောင်းကျိုးပြုပြီး ကုန် ထုတ်စွမ်းအားပေးနိုင်တဲ့ အဖိုးတန်သားကောင်းတစ်ယောက် အဖြစ်ကျွန်မအတတ်နိုင်ဆုံး မျှော်လင့်အားပေးနေမှာပါ။

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

မြင်းပုလေး

မြင်းပျက်လေး

Ref: " Lessons From a Pony "
by Lincoln Steffens.
American MOSAIC May 1991.

ခနစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၃-ခုနှစ် ၊ အောက်တိုဘာလ။

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

ဦးဦးကာတာဟာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုရဲ့ မိတ်ဆွေရင်း
ချာပါ။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ကိုမြင်းတစ်စီးနဲ့
ဦးဦးကာတာတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာပါတယ်။ သူနဲ့အတူ
တစ်ခြား မြင်းတစ်စီးကိုလည်း ကြီးနဲ့ဆွဲလာတာ တွေ့ရပါတယ်။
သူကကျွန်တော်ရှေ့တည့်တည့်ရပ်ပြီး

“ဖိုးသားရေ . . . မင်းကတော့ တကယ်ကို လိမ္မာတဲ့
ကလေးပဲကွ။ တစ်နှစ်အတွင်း မင်းဦးဦးကို ကူညီခဲ့တာတွေကို
ဦးဦး မမေ့ပါဘူးကွာ ဒါကြောင့် ဦးဦးရဲ့ ကတိအတိုင်း ဖိုးသားဖို့
မြင်းတစ်စီးယူလာခဲ့တယ်။ ကဲ . . . ရော့ ရော့”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာပြန်ပြောရ
မှန်းတောင်မသိပါဘူး။ ခပ်ကြောင်ကြောင်နဲ့ ငေးနေမိပါတယ်။
မြင်းကလေးကလည်း လှလိုက်တာ အဖြူရောင်ထဲမှာမှ အညို
ရောင်အစက်အပျောက်ကလေးတွေနဲ့ ဒီလောက်လှတဲ့မြင်းမျိုး
ကျွန်တော်ဖြင့် တွေ့မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ခုတော့ဒီမြင်းကလေးဟာ
“ကျွန်တော့်မြင်း” တဲ့ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့မြင်းလေ။

“ဟေ့ . . . ဖိုးသား ဘာငေးနေတာလဲကွ ဒီမြင်းကို
မင်းက မကြိုက်ဖူးလား။ သူကလေးလည်း တစ်ခြားမြင်းတွေလို
ပါပဲကွ ရဲ့ရင့်တယ်။ သွက်လက်ဖျတ်လတ်တယ်။ ပြီးတော့ မြူတူး
ခွန်ပေါက်နေတာပဲကွ”

ဦးလေးကာတာကတော့ သူ့မြင်းအကြောင်း ပြောနေ
တာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမျှကိုနားမဝင်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးပါပဲဦးရယ်”
ဦးလေးကာတာလည်း သူ့မြင်းပေါ်ကဆင်းလိုက်ရော

မြင်းပုကလေးဟာ မြူတူးခွန်ပေါက်ပြီး ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို လေ
ထဲမြောက်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့နှုတ်သီးနဲ့ ဦးလေးကာတာ
ရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲ ထိုးသွင်းပြီး ချိုချိုတွေကို ယူစား
နေပါတယ်။

“ငါ့ကိုတော့ သူ့ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေပြီကွ။ ငါ
တစ်ယောက်ပဲ သူနဲ့ရင်းရင်းနှီးနှီးနေလို့ရတာ ဒီမြင်းပုလေးက
ယဉ်ပါတယ်ကွာ”

ဦးဦးကာတာက အားရပါးရပြုံးပြီးပြောပါတယ်။ ပြီး
တော့ ခုလိုဆက်ပြောပြန်ပါတယ်။

“ဖိုးသားရေ . . . မင်းအမြဲတမ်းမှတ်ထားဖို့ကတော့
သူ့ကို တစ်ခါထဲနဲ့ စိတ်ပျက်အောင် မလုပ်မိဖို့ပဲ။ အဲ . . . မင်း
ကသာ သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ပြီး ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း
လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ကလေးလည်း မင်းရဲ့စကားကို နာခံ
မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ မနာခံတဲ့ပြင် မင်းကိုတောင် ရွံ့မှန်းသွား
လိမ့်ဦးမယ်။ ဒါကြောင့် မင်းအနေနဲ့ သူ့ကိုကိုင်တွယ်တဲ့နေရာမှာ
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဖို့လိုလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုအစာကျွေးရမယ်။ ရေ
တိုက်ရမယ်။ ရေချိုးပေးရမယ်။ ဒါတွေဟာ မင်းရဲ့တာဝန်တွေပဲ။
ပြီးတော့သူ့ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်လှုပ်ရှားနိုင်အောင်လည်း ကြိုး
ရှည်ရှည်လှန်ပေးရမယ်။ လှန်ထားရာကနေသူ့ကို ခေါ်ချင်ရင်
လည်း နာမည်ကို ခေါ်ပြီး ကြိုးကို တဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲယူရမယ်။
ဒါမှ သူ့ကလေးဆာတဲ့အခါ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရေသောက်ချင်အခါဖြစ်ဖြစ်
ဖိုးသားဆီ ပြေးလာရမယ်ဆိုတာကို သူ့ဟာသူ သိလာလိမ့်မယ်”

ဦးလေးကာတာကတော့ သူ့မြင်းပုလေးကို ဘယ်လိုသိန်း

ရကျောင်းရမယ်ဆိုတာကို မောရပန်းရမှန်းမသိအောင် ရှင်းပြနေတာ နာရိဝက်လောက်ကြာပါတယ်။ သူ့စကားဆုံးမှပဲ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့စကားကို ပြောခွင့်ရပါတော့တယ်။

“ဒါဆို ဒီမြင်းလေးကို သားသားအပိုင်ရပြီပေါ့နော် ဦးဦး၊ သားသူ့ကို တစ်ခါထဲ ယူသွားလိုက်တော့မယ်”

ဦးလေးကာတာဟာ ကျွန်တော့်ကိုထားခဲ့ပြီး ဖေဖေနဲ့ အတူ မြို့ထဲကိုထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မြင်းပုလေးကို ဆွဲပြီးထွက်လာခဲ့တာပေါ့။ ပထမဦးဆုံးကျွန်တော်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကတော့ ဒီမြင်းပုလေးကို နာမည်ပေးဖို့ပါပဲ။ ဦးခေါင်းကလေးကိုမော့ပြီး ကြွကြွရွရွနဲ့ လှလှပပကလေးမို့ အဲဒီမြင်းပုလေးကို “ကွင်း” (ဘုရင်မ)လို့ ကျွန်တော်နာမည်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကွင်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တကယ်ပဲ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်ဆိုတာကျွန်တော်သိနေခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကွင်းဟာ ကျွန်တော့်စကားကိုနားထောင်ပြီး ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေလို့ပါပဲ။

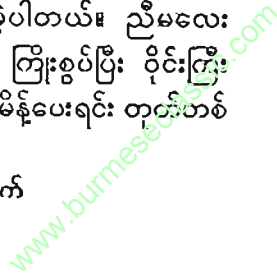
သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဦးလေးကာတာလည်း ဖေဖေနဲ့ အတူပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ “ကွင်း” နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ခုလိုဆက်လက်ပြောပြပြန်ပါတယ်။

“ဒီနေ့တော့ မင်းအနေနဲ့ ကွင်းကို သိပ်ပြီးပင်ပန်းအောင် လှေ့ကျင့်မနေနဲ့တော့နော် . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ဦးဦးခြံကနေ ဒီထိ “ကွင်း” ကလေး လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူ့ခမျာ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီလေ။ ဖိုးသား အနေနဲ့ ‘ကွင်း’ ဘက်ကနေပြီး စဉ်းစားတတ်ရမယ်။ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ရမယ်လေ သားသားရဲ့ ညီမလေးတွေအပေါ်

ကြင်နာသလိုပဲပေါ့ကွာ”

“ညီမလေးတွေ အပေါ် ကြင်နာသလိုပဲ” ဆိုတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ မလုံမလဲပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ညီမလေး နှစ်ယောက်အပေါ် တစ်ခါမှ ငဲ့ညှာဖို့ မစဉ်းစားမိခဲ့ဖူးလေ။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်ဟာ သိပ်ပြီးသဘောမတွေ့တတ်ဘူးမဟုတ်လား။ ဒါတွေကို ကျွန်တော်မပြောပေမယ့် ဦးလေးကာတာ သိနေသလိုပါပဲ ရယ်နေလေရဲ့။ သူ့က ကွင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်တူ သဘောတူဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နှစ်ကိုယ့် တစ်စိတ်သဘောပါပဲ။ ကွင်းစိတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော့်ကိုယ်နဲ့ ကွင်းစိတ် ဖြစ်ရမယ်တဲ့။ ဒါမှလည်းကွင်းဟာ ကျွန်တော်စေခိုင်းသမျှ လိုက်နာလိမ့်မယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါပြီ။

ဒီနောက်တော့ ကွင်းနဲ့ကျွန်တော်ဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မကင်းမကွာရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ကွင်းကို ကျွန်တော်က ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ပြေးတတ်အောင်သင်ပေးပါတယ်။ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ်ပါပဲ။ ပြီးတော့ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ပတ်ကြပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ချိုးပြီး ကြိမ်လုံးအဖြစ်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ညီမလေး နှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကူညီချင်ကြပါတယ်။ သာမန်အသေးအဖွဲ့ကိစ္စလေးတွေကိုတော့ ကျွန်တော်က လုပ်ခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်။ ညီမလေးတစ်ယောက်က ‘ကွင်း’ရဲ့ လည်းပင်းကို ကြိုးစွပ်ပြီး ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လုပ်ဆွဲပါတယ်။ ကျွန်တော်က အမိန့်ပေးရင်း တုတ်တစ်

ချောင်းနဲ့ မြောက်လိုက် ခြောက်လိုက်လုပ်တာနဲ့ ကွင်းလည်း နောက်ကိုလှည့်ပြီး ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်သွားပါတယ်။ ကွင်းဟာ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပြီး သင်လို့ကြားလို့ လွယ်ကူတဲ့ မြင်းပျံမ လေးဖြစ်ပါတယ်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက် ကြာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ 'ကွင်း'ကို စီးလို့ရအောင် ကျွန်တော်သင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ တော်တော်တော့ စိတ်ရှည်ရတဲ့အလုပ်ပါပဲ။ 'ကွင်း'ရဲ့ ကျောပေါ် ကို ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ကလေးနဲ့ ညင်သာစွာ ပွတ်သတ်ပြီး စတင်ရ ပါတယ်။ 'ကွင်း' သဘောမကျဘူးထင်တာနဲ့ ကျွန်တော့် လက်ကို ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးရှုတ်လိုက်ရပါတယ်။

'ကွင်း'ရဲ့ကျောပြင်ပေါ်ကို ကျွန်တော်လက်တင်လို့ ရတဲ့ အခါမှာတော့ အဝတ်စတစ်စကို သူ့ကျောပေါ် လွှားပေးလိုက်ပါ တယ်။ ပြီးမှကျွန်တော်လည်း လွှားထားတဲ့ အဝတ်ပေါ်ကိုညင် ညင် သာသာလေး တက်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကျောပေါ်ကပြန်ဆင်းလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အကြိမ်တစ်ရာ လောက်မက ကျွန်တော်လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်သိပ်ကို စီးချင်နေပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ဦးလေးကာတာပြောတဲ့စကားအတိုင်း ပျော့ ပြောင်းညင်သာဖို့လိုပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိ အချိန်ယူရမယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်လေ့လာပြီးပါပြီ။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော့်ကို 'ကွင်း' စီးခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်။ ပထမအကြိမ်တော့ မိနစ်ပိုင်းလောက်ပါပဲ။ 'ကွင်း' က လေးပင် နွမ်းနယ်လာပုံရတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကျောပေါ်ကနေ ချက်ချင်းဆင်းပေးခဲ့ပါ

တယ်။

ဒါပေမယ့် 'ကွင်း'ဟာ ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ကျွန်တော့် ညီမလေးပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခြားတစ်ယောက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ကို မှ သူ့ကျောပေါ်တက်ခွင့်မပေးပါဘူး။ တကယ်တော့ ကွင်းဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ မြင်းပဲမဟုတ်ပါလား။ အမှန်တကယ် ဒီလိုပဲ ဖြစ် သင့်တယ်လေ။

တစ်နေ့တော့

ဆပ်ကပ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကျွန်တော်တို့မြို့ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ ပါတယ်။ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာ မြူမြူးကြွကြွ တေးဂီတသံတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကြားနေရပါတယ်။ ဆပ်ကပ် ပွဲမှာ ကြည့်ရှုချင်စဖွယ်တွေ များလှပါရဲ့။ ခြင်္သေ့တွေ၊ ဆင်တွေ၊ ကောင်းကင်ဘား ကစားသူတွေ၊ ဆပ်ကပ်လူရွှင်တော်ကလောင်း တွေစုံလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်ကျွန်တော်ကြည့်ချင်တာကတော့ တစ်ခု တည်းရယ်ပါ။ အဲဒါကတော့ မြင်းတွေပဲဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဆပ်ကပ်မြင်းထိန်းရှိရာရွက်ဖျင်တဲဆီကို သွားခဲ့ပါတယ်။ သူ့နဲ့ကျွန်တော်စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး ဆပ်ကပ်ထဲကမြင်းတွေ ဘယ်လိုသင်ကြားပြသရတယ်ဆိုတာကို လေ့လာကြည့်ရှုခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ရဲ့ 'ကွင်း'ကို ဆပ်ကပ်ထဲ က မြင်းတွေထက်ပိုပြီးသာအောင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာအောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့ပါတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ 'ကွင်း'ဟာ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ မတ်တတ်ရပ်ပြန်နိုင်လာပါတယ်။ ရှေ့ လက်နှစ်ချောင်းကိုလည်း မြေမှာချပြီး ဝပ်ပြတတ်ပါတယ်။

မြေကြီးပေါ်မှာလည်း လူးလို့မုံကစားပြတတ်လာပါတယ်။
ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော်မျက်နှာပန်းလှ
စေမယ့် နေ့တစ်နေ့ဟာ တကယ်ပဲ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်တော် 'ကွင်း' ကို စီးပြီး မြို့ထဲကိုသွားခဲ့ပါတယ်။ မြင်းတွေဟာ
အလှအပမှာ နှစ်သက်မြတ်နိုးတတ်ကြောင်း ဆက်ကပ်ထဲက မြင်း
ထိန်းကကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
လည်း ကွင်းရဲ့ကျောပေါ်မှာ အဆင်အသွေးလှပတဲ့ အဝတ်စ
တစ်စလွှမ်းပေးပြီး၊ အနီရောင်ပန်းတစ်ပွင့်ကိုပါ ပန်ပေးလိုက်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော် ခုလိုပြင်ဆင်ပေးတာကို 'ကွင်း' ကလေး
သဘောကျနှစ်ခြိုက်ပုံရပါတယ်။

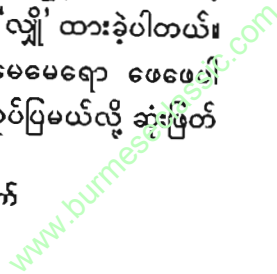
'ကွင်း' ကလေးဟာ ခါတိုင်းသွားနေကြလိုတောင် မသွား
တော့ပါဘူး။ ဆက်ကပ်ပွဲကကြားရတဲ့ ဂီတသံစဉ်အတိုင်း မြူးမြူး
ကြွကြွကလေး ကရင်း သွားပါတော့တယ်။ တွေ့တဲ့လူတိုင်း
ကသဘောကျနှစ်ခြိုက်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်
ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်သိပ်ကို ပျော်မိတာအမှန်ပါပဲ။ 'ကွင်း'
ရော ကျွန်တော်ပါ မမေ့နိုင်တဲ့နေ့ကလေး တစ်နေ့ပါပဲ။

ကျွန်တော် 'ကွင်း' ကို နောက်ထပ်တစ်မျိုးထပ်ပြီး သင်
ကြားပေးပြန်ပါတယ်။ ခက်ခဲသလောက် အန္တရာယ်ကြီးမားလှတဲ့
လေ့ကျင့်မှုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်မြောက်
အောင်မြင်ရမယ်လို့ယုံကြည်ထားပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဆက်ကပ်အဖွဲ့
ထဲက နမူနာလုပ်ပြတာတွေကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့
ပြီးပြီလေး။ ဆက်ကပ်မြင်းဟာ မြေပြင်မှာလှဲအိပ်နေတဲ့ ဆက်ကပ်လူ
ရွှင်တော်ကို နှင်းပြတဲ့ပြကွက်ပါပဲ။ မြင်းဟာ တန်းတန်းမတ်မတ်

ပြေးလာပြီး ဆက်ကပ်လူရွှင်တော်ကို မထိအောင် နှင်းပြခဲ့ပါတယ်။
'ကွင်း' ကိုဘယ်နည်းဘယ်ပုံသင်ကြားပြသပေးရင် ရနိုင်
လိမ့်မယ်ဆိုတာကို ဆက်ကပ်ထဲကမြင်းထိန်းက ကျွန်တော်ကို
အသေအချာရှင်းပြပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမဦးစွာ မြေပြင်ပေါ်မှာ
ထင်းချောင်းတွေကို ချထားခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ 'ကွင်း' ကို
ထင်းချောင်းတွေပေါ် နှင်းစေခဲ့ပါတယ်။ ထင်းချောင်းတွေကို
ထိအောင်နှင်းမိတာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ 'ကွင်း' ကို မှားယွင်း
ကြောင်း ပြောပြပြီး သူ့ကြိုက်တဲ့ ချိုချိုလုံးတွေကိုပါ မကျွေးပဲ
ထားလိုက်ပါတယ်။

မြေကြီးပေါ်မှာ ချထားတဲ့ ဘယ်အရာဝတ္ထုကိုမဆို
မထိခိုက်မိအောင် နှင်းပြရမယ်ဆိုတာကို 'ကွင်း' နားလည်သွား
ပါပြီ။ လူရွှင်တော်ကို နှင်းပြဖို့ပဲ လိုပါတော့တယ်။ အနင်းခံခိုင်း
ရမယ့် ဆက်ကပ်ထဲကလူရွှင်တော်မျိုး ကျွန်တော့်မှာမရှိပါ။
ဒါမေမယ့် ညီမငယ်ကလေး နှစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ
ညီမလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်တော်လေ့ကျင့် သင်ကြား
ပေးထားတဲ့ပြကွက်အတိုင်းပါဝင်ကပြဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ။

ညီမလေးနှစ်ယောက်က မြေပြင်မှာလှဲလျောင်းလို့
'ကွင်း' အနင်းခံဖို့စောင့်စားနေကြပါတယ်။ ဆက်ကပ်ထဲက မြင်း
လုပ်ပြသလို လုပ်ပြဖို့ ကွင်းကကျွန်တော်လေ့ကျင့်သင်ကြားပေး
ထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့
ဒီပြကွက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး 'လျှို' ထားခဲ့ပါတယ်။
မေမေ့ကိုတောင်မှ ဖွင့်မပြောခဲ့ပါဘူး။ မေမေရော ဖေဖေပါ
အံ့အား သင့်သွားအောင် စနေနေ့ကျမှ လုပ်ပြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်

ထားပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ကွင်းကို လှသထက်လှပလာအောင် သန့်စင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဦးစွန်းဖုတ်ကိုလည်း ဆပ်ကပ်ထဲက မြင်းနဲ့တူအောင် ပြုပြင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ တောက်ပြောင်လှပတဲ့ စောင်တစ်ထည်ကိုလည်း 'ကွင်း'ရဲ့ကျောကုန်းပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံပေးလိုက်ပါတယ်။ ပန်းတစ်ပွင့်ကိုလည်း ပန်းပေးထားပါတယ်။ 'ကွင်း' အနေနဲ့ အဆင်သင့်ဖြစ်သလို ညီမလေးနှစ်ယောက်ကလည်း အကောင်းဆုံးဂီဝန်လေးတွေဝတ်လို့ ပြင်ဆင်ပြီး နေပါပြီ။ အားလုံးအဆင်သင့်ပါပဲ။

စနေနေ့ညနေခင်း

ဖေဖေအလုပ်က ပြန်ရောက်လာချိန်

နွေဦးရဲ့ လေးရွေးက ဆပ်ကပ်ပွဲဆီက ဝီတသံကို ကျွန်တော်တို့ဆီ သယ်ဆောင်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထားတဲ့အတိုင်း ပြကွက်ကို ပြသလိုက်ပါတယ်။

ဖေဖေဟာဒီပြကွက်ကိုလည်းမြင်ရရော သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားပါတော့တယ်။

ဖေဖေမျက်နှာလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့တင်ပါးကို ဖေဖေရိုက်တော့တာပါပဲ။ ညီမလေးနှစ်ယောက်လည်း မြေကြီးပေါ်ကနေ လူးလဲထပြီး သူတို့အဝတ်တွေကို ဖုန်ခါနေကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဖေဖေကို ဘယ်လိုဘယ်နည်းနဲ့ အချိန်ယူပြီး 'ကွင်း'ကို လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြချင်ပါ

တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေရဲ့ ဒေါသအရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော့် စကားကိုနားမဝင်တော့ပါဘူး။

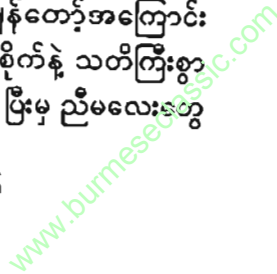
“ဒါအန္တရာယ်ပဲဆိုတာ မင်းနားမလည်ဘူးလား။ ညီမလေး နှစ်ယောက်ကို မင်းသေအောင်လုပ်နေတာလား။”

ဖေဖေဟာ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီးရင်း ပေါက်ကွဲတာ ကျွန်တော့်တင်ပါးကို အားရပါးရ ရိုက်နှက်ပါတော့တယ်။ ဒီလို အရှိန်ခံရရင်းကပဲ ကျွန်တော်ဦးနှောက်ထဲမှာ အသိတစ်ခု ဝင်းလက်ဝင်ရောက်လာပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည်ခွင့်လွှတ်ခြင်းမရှိတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ အသံနှင့်အောင် ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီခံစားမှုနဲ့ နာကျည်းမှုတွေကပဲ ဒီအသိကို ကျွန်တော်ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖြူရောင်မြင်းပျိုမလေး 'ကွင်း'အပေါ် ဂရုတစိုက်နဲ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးသလိုမျိုး မိဘတစ်ချို့ဟာ သူတို့ရဲ့သားသမီးလေးတွေကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးမှုမရှိပါလားဆိုတဲ့ အသိပါပဲ။

မိဘများအနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကို ဂရုတစိုက် သင်ကြားပြသမှုမပြုကြတာဟာ အချိန်မပေးနိုင်လို့ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခြားအကြောင်းပြချက်လည်း ရှိချင်ရှိပါလိမ့်မယ်။

ဖေဖေအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုဘာကြောင့် ခုလိုရိုက်နှက် ဆုံးမရတာလဲဆိုတာ မေမေ့ကိုမေးရင်း ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုပါ ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။ 'ကွင်း'ကို ဂရုတစိုက်နဲ့ သတိကြီးစွာ ထားပြီး အချိန်ယူသင်ကြားပေးခဲ့ရတာတွေ။ ပြီးမှ ညီမလေးတွေ

အပေါ်မထိအောင်လမ်းလျှောက် ခိုင်းရတာတွေကို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပိုင်ပြီဆိုမှ ကွင်းကို အမိန့်ပေးထိန်းချုပ်နိုင်ပုံကို လက်တွေ့ပြသလိုက်ပါတယ်။

ဆက်ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်ဖေဖေကို အခုလိုရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။

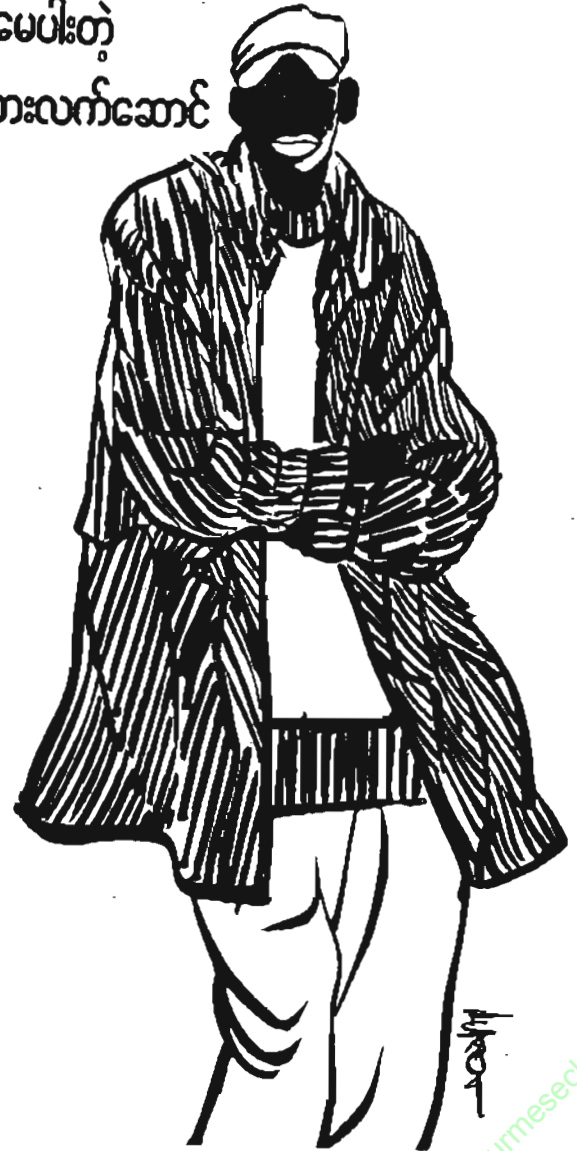
“သားသား ဒီပြကွက်ကို ဒီလိုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြသနိုင်အောင်လို့ ‘ကွင်း’ကိုသေသေချာချာဂရုတစိုက် လေ့ကျင့်သင်ကြားပြီးသားပါဖေဖေ။ ကျွန်တော်လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထားသမျှ အားလုံး ‘ကွင်း’ တတ်ပြီး၊ သိပြီးသားပါ။ ပြီးတော့ . . . ပြီးတော့ သားလေ ‘ကွင်း’ကို တစ်ခါမှ၊ တစ်ခါဆို တစ်ခါမှ မရွိုက်ဖူးပါဘူး ဖေဖေရယ် . . .”

မေမေက ဖေဖေကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါလှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ တိတ်ဆိတ်မှုက အချိန်အတော်ကြာအောင် စိုးမိုးလျက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တင်ပါးကို ခပ်ဖွဖွလေး ပွတ်ရင်း “ဖေဖေတစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့များ ချက်ချင်း လက်ငင်း ကလေးဆန်သွားပါလိမ့်” ဆိုတာ တွေးနေမိပါတော့တယ်။

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

အမေပါးတုံ စကားလက်ဆောင်

အပေါ်တဲ စကားလက်ဆောင်

Ref: " The Best Advice I Ever Had"

by Ralph Bunche.

Reader's Digest May 1955.

နေစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၃-ခုနှစ် ၊ ဒီဇင်ဘာလ။

ယနေ့ မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

၁၉၁၆-ခုနှစ်ရဲ့ နွေဦးညနေခင်းလေးတစ်ခု မှာပေါ့။
ကျွန်တော်ရယ် . . . နေမကောင်းထိုင်မသာဖြစ်နေတဲ့
ကျွန်တော့်ရဲ့ အမေရယ်ဟာ အယ်ဘူကာကဂူးရှိ နေလှန်းအုတ်
နဲ့ ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်ကလေးရှေ့ကနေ
ပြီး နယူးမက်စီကိုရဲ့ လှပတဲ့ နေဝင်ချိန်ဆည်းဆာကလေးကို
ခံစားငေးမောနေခဲ့ကြပါတယ်။

အမေကတော့ သူ့ကိုယ်သူ လောကကြီးထဲမှာ ကြာကြာ
မနေရတော့ဘူးလို့ ယူဆနေပုံပါပဲ။ အမေဟာ အသက်ဆယ့်နှစ်
နှစ်အရွယ်လူမမယ် ကလေးအရွယ်သာရှိသေးတဲ့ ကျွန်တော့်
အတွက်ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရဦးမယ့် ဘဝပြဿနာတွေအပေါ်
နဖူးတွေ့ဖူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ အားကိုးအားထားဖြစ်စေမယ့်
အားပေးစကားတွေကို ရှာဖွေနေခဲ့ရပါတယ်။

နောက်တော့ အမေဟာ ကျွန်တော့်လက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ
ဆုတ်ကိုင်ရင်း -

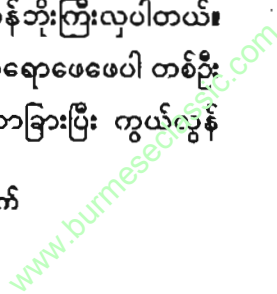
“သား . . . ဘုရားသခင်ဟာ တို့ရဲ့ခံနိုင်ရည်ကိုစမ်းသပ်
ဖို့ ပူပင်သောကတွေ့စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်စရာတွေကို ဖန်တီးပေး
ပို့လေ့ရှိတယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်ထဲမှာပဲ အဲဒီဒဏ်ရာ
အနာတရတွေကို ကြုံကြုံခိုင်ရပ်တည်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်၊ ယုံကြည်
ချက်၊ ရည်မှန်းချက်ဆိုတဲ့ လက်နက်ကောင်းတွေနဲ့ စွမ်းအင်ဖြည့်
ဆည်းပေးထားလေ့ရှိတယ်။ လောကမှာ ခေါင်းငုံ့ပြီး လက်

မြှောက်အရှုံးမပေးသရွေ့ ဘယ်တော့မှရှုံးတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။
ကိုယ်ကအရှုံးပေးလိုက်ပြီဆိုမှပဲ အရာရာဟာ ဆုံးရှုံးသွားတော့
တာပဲသားရေ . . . ဒီတော့ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် မျှော်လင့်ချက်၊
ယုံကြည်ချက်နဲ့ ဘဝရည်မှန်းချက်တွေကိုတော့ ဘယ်တော့မှ
လျှော့ချအရှုံးမပေးလိုက်ပါနဲ့။”

လို့ အလေးအနက်မှာကြားခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ လက်ငင်းရင်ဆိုင်နေရတဲ့ဘဝအခြေ
အနေကိုကပဲ အမေ့စကားတွေကို မှတ်လောက်သားလောက်
ဖြစ်အောင်ဖန်တီးပေးနေပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေဟာ
ဝင်ငွေလေးမဖြစ်စလောက်ရဖို့အတွက် ပင်ပင်ပန်းပန်းကြီး
အလုပ်လုပ်နေခဲ့ရပါတယ်။ အမေမှာလည်း အဆစ်အမြစ်ရောင်
ပြီး ကိုက်ခဲဖျားနာတဲ့ဝေဒနာကို အလူးအလိမ့်ခံစားနေရပါတယ်။
ကံတရားကလည်း ကျွန်တော်တို့အပေါ် အညှာမပေးခဲ့ပါဘူး။
ဒီအထဲကပဲအမေဟာကြုံခိုင်တဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ မားမား မတ်မတ်
ကြိုးစားရပ်တည်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ အဲဒီကာလ
ကတည်းကပါပဲ။ အမေ့စကားတွေကို အခါခါပြန်လည်ကြား
ယောင်ဖို့ အကြောင်းတွေပေါ်ပေါက်ခဲ့ရပါတယ်။ မေမေ့ စကား
တွေဟာ ကျွန်တော်အတွက် တကယ်ပဲ တန်ဖိုးကြီးလှပါတယ်။

နောက်တစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲမေမေရောပေပေပါ တစ်ဦး
နဲ့ တစ်ဦး ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်သာခြားပြီး ကွယ်လွန်

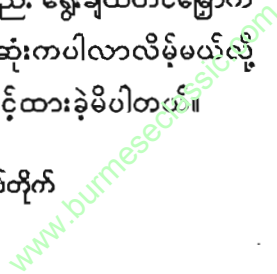
အန်စုရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။

အမေ့ရဲ့ အလောင်းကို မြေချပြီး သုဿန်က ပြန်ရောက် တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ တကယ့်ကို အထီးကျန်ကမ္ဘာထဲမှာ လမ်းပျောက်သူပမာ အားငယ်စိုးရွံ့ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အမေ့ရဲ့ စကားတွေကို ကျွန်တော် အခါခါပြန်လည်ကြားယောင် နေခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်အခိုက်အတန့်ကလေးမှာ ကျွန်တော့် အတွက် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် အမေကြိုတင်ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါပဲ အမေ့စကားတွေက အားပျော့တွေဝေမှုတွေကို ဖုံးလွှမ်းအနိုင်ယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မိမဲ့မမဲ့ကလေးငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်စေဦးတော့ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတဲ့ အလင်းရောင်ရှိနေတဲ့ အတွက်လောကခံကို အံ့တုဖို့ ခံနိုင်ရည်အားတွေနဲ့ ပြည့်ဝထက် သန်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖွားဖြစ်သူဟာ ကျွန်တော်တွေဖူးသမျှ အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ အသေးညက်ဆုံးနဲ့ အသန်မာဆုံးအမျိုး သမီးတစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ အဖွားဖြစ်သူဟာ မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ညီမလေးကို လော့စ်အိန်ဂျလီမြို့ဆီခေါ် ဆောင်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီမြို့မှာပဲ အခြေခံ ပညာကိုပြီးဆုံးအောင်သင်ကြားခဲ့ပြီး အထက်တန်းပညာကို ပထမပိုင်းမှာ အိမ်အကူအလုပ်လုပ်ခဲ့ရသလို နောက်ပိုင်းမှာ သတင်းစာတိုက်တစ်ခုရဲ့ စာစီခန်းအတွင်းက သတ္တုဘလောက်

တုံးတွေသယ်ဆောင်ပေးရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရင်းဆက်လက်သင် ကြားခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခုသောနေ့ရာသီမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကော်ဇောခင်းတဲ့အလုပ်ကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီ အချိန်မှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ဘဝကိုပိုင်ဆိုင်တဲ့ လူငယ်တစ် ယောက်အဖြစ် ဖြစ်တည်ခဲ့ပါပြီ။

အထက်တန်းပညာသင်ကာလရဲ့ နှောင်းပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ လူမျိုးရေးခွဲခြားမှုကို တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစရာရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကာလ က ကျောင်းပညာသင်ကြားတဲ့ လူမည်းဦးရေဟာ လက်တစ်ဆုပ် စာမျှသာရှိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့လို လူမည်းကျောင်းသား တွေဟာ လူနည်းစုလူမျိုးစုလို မဟုတ်တော့ဘဲ မတူမတန်းတဲ့ သီးခြားလူတန်းစားအဖြစ်ခွဲခြားဆက်ဆံတာကို ခံခဲ့ရပါတယ်။ တစ်နေ့ နေ့လည်ခင်းတစ်ခုမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ အထက် တန်းကျောင်းသားအားလုံးဟာ မြို့တော်ပညာသင်ဆု ခိုးမြှင့်ရေး အသင်းမှာ ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခံရတဲ့ အဖွဲ့ဝင်အသစ်များရဲ့ အမည်စာရင်းကို ကြားနာဖို့ စုဝေးရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ အမှတ်များဟာ အတန်းထဲမှာ အမြင့်ဆုံးဖြစ်နေ တာကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ အမည်ဟာလည်း ရွေးချယ်တင်မြှောက် မယ့် အဖွဲ့ဝင်အသစ်စာရင်းမှာ ထိပ်ဆုံးကပါလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် တစ်ထစ်ချွတ်ဆဲမျှော်လင့်ထားခဲ့မိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အမည်စာရင်းသာဖတ်လို့ ဆုံးသွားရော ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ဆင်ဆင်တူတာတောင် မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ လူတိုင်းကကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြပါပြီ။ တစ်တန်းလုံးက ကျွန်တော်အရွေးချယ်ခံရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြ တယ်လေ . . .

အကြောင်းဖော်ပြစစ်ကိုလည်း ကျွန်တော်သိရှိလိုက်ရရော ရှက်မိတာလည်းအလွန်ပါပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားခဲ့ဖူးတဲ့ အရှက်မျိုးနဲ့ ရှက်ခဲ့မိပါတယ်။ အခန်းထဲကထွက်လာချိန်မှာတော့ အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆရာတစ်ဦး နှစ်ဦးကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် ကြင်နာစိတ်နဲ့ နှစ်သိမ့်စကားဆိုခဲ့ကြပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာတော့ ပြင်းထန်တဲ့ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်နဲ့ အထိနာခဲ့ရပြီလေ။

ကျွန်တော့်မှာဒေါသအလျောက် ကျောင်းကထွက်ဖို့ ဘွဲ့ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ အထိတောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ

“သား . . . ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင်းနဲ့မှ မင်းရဲ့ မျှော်လင့်ချက်၊ ယုံကြည်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်တွေကို အဆုံးရှုံး မခံလေနဲ့”

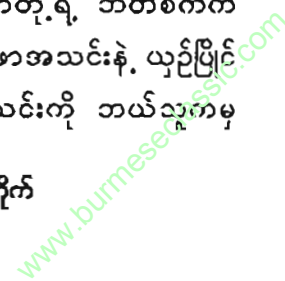
ဆိုတဲ့ အမေ့စကားကို ကြားယောင်မိခဲ့ပါတယ်။

“ဆုချီးမြှင့်ရေးအသင်းနဲ့ မပတ်သက်ပဲလည်း ငါ့နည်း

နဲ့ငါ လုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်” လို့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြီး အားပေး လိုက်ရပါတယ်။ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ လူမျိုးရေးဝါဒနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတိုင်း ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ချမ်းသာရတယ်လို့မရှိခဲ့ဖူးပါ ဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်မခံစားမိဖို့ ကြိုးစားနေ ထိုင်ခဲ့ပါတယ်။

လူငယ်ဘဝရဲ့ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ တိုးပွားလာတာနဲ့အတူ အမေ့စကားတွေဟာလည်း ကျွန်တော့် အတွက်ဘဝလမ်းညွှန် အဘိဓမ္မာဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ လော့စ်အိန် ဂျလိုရှိ ကယ်လီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ်မှာ အားကစားသမား တစ်ယောက်အနေနဲ့ အောင်မြင်မှုတစ်စုံတစ်ရာရရှိခဲ့တာဟာ လည်း အမေ့စကားတွေကြောင့်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သာဆိုရင် ပင်ကိုယ်ဗီဇသဘာဝအရ ဘယ်လိုမှ အားကစား သမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ အရည်အချင်းမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ဓာတ်စွမ်းအားကြောင့် ကြွက်သား မရှိပဲ အားမာန်ပြည့်ဝတဲ့ အားကစားသမားတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ ပါတယ်။

တစ်နေ့ညမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘတ်စကက် ဘော အသင်းဟာ နာမည်ကြီး စတန်ဖော့အသင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင် ကစားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အသင်းကို ဘယ်သူ့ကမှ

နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒါကို ကျွန်တော် လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ပြိုင်ပွဲကာလတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော် ဟာ ကွင်းပြင်အနံ့ပြေးလွှားကစားရင်း ကစားဘက်အသင်းသားတွေကို “နိုင်အောင်ချကွာ၊ ငါတို့နိုင်ကိုနိုင်ရမယ်” လို့ အားရပါးရ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်ရင်း အားပေးနေခဲ့မိပါတယ်။ လက်တွေ့အရလည်း ကျွန်တော်တို့အသင်းဟာ အမှန်တကယ်အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ စတန်ဖော့အသင်းက အားကစားသမားတွေအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့အသင်းထက် လက်ရည်သာတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အသင်းက နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ တကယ်တော့ ပြိုင်ပွဲဝင်စိတ်ဓာတ်ကြောင့်သာဖြစ်ပါတယ်။

ပညာသင်ကြားစဉ်ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာရော၊ စစ်အတွင်း သေနင်္ဂဗျူဟာအရရော၊ နောက်ပိုင်းနိုင်ငံခြားရေးရာရုံးမှာရော တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့အချိန်တိုင်းမှာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဦးဆောင်လမ်းညွှန်မှုပေးခဲ့တာကတော့ အမေ့စကားတွေပါပဲ။

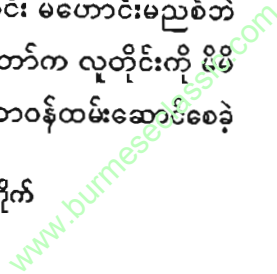
၁၉၄၈-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၇-ရက်အဖြစ်အပျက် နောက်ပိုင်း၊ ကုလသမဂ္ဂပါလက်စတိုင်းမစ်ရှင်အဖွဲ့မှာ ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရတုန်းကလည်း အကျဉ်းအကြပ်တွေနဲ့ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရတဲ့ကာလတိုင်းအမေပြောခဲ့သမျှ စကားတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဘဝလမ်းညွှန်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့ညနေပိုင်းမှာ ကုလသမဂ္ဂငြိမ်းချမ်းရေးအရာရှိ

ကောင့်ဖောဗာနားဒို့ စီနင်းလိုက်ပါလာတဲ့ကားဟာ ဂျေရူစလင်မြို့အနီး စစ်တပ်ကပိတ်ဆို့ထားတဲ့လမ်းတစ်နေရာကို ရောက်ရှိလာပါတယ်။ လူငါးဦးပါဂျစ်ကားတစ်စင်းကလည်း အနီးအနားမှာ ရပ်ထားပါတယ်။ ဗားနားဒို့ရဲ့ ကားရပ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်ဂျစ်ကားပေါ်ကလူတစ်ယောက်ဟာ သေနတ်နဲ့ စတင်ပစ်ခတ်ပါတော့တယ်။ ကောင့်ဗားနားဒို့နဲ့ ကုလသမဂ္ဂက လေ့လာသူပြင်သစ်နိုင်ငံသား ဝိုလ်မှူးကြီး အန်ဒရီစဆီရောတို့ လုပ်ကြံခံလိုက်ရပါတယ်။

ကုလသမဂ္ဂရဲ့ ပါလက်စတိုင်းဒေသတွင်း ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိမှုဆောင်ရွက်ချက်လုပ်ငန်းများအတွက် တာဝန်ကြီးတစ်ဦးလုံးဟာ ကျွန်တော့်ပရုံးပေါ်ကျရောက်လာပါတော့တယ်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ဟာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စရာပါပဲ။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေပါပြီ။ တစ်ချို့ကလည်း စစ်ပွဲကြီး ပြန်လည်ဖြစ်လာဦးမယ့် အခြေအနေကြောင့် ကွင်းဆင်းလေ့လာသူရာပေါင်း များစွာကို အန္တရာယ်ကာကွယ်နိုင်ဖို့ ပြန်လည်ခေါ်ယူပြီး အလုပ်တာဝန်များရပ်နားသင့်ကြောင်း တိုက်တွန်းပြောဆိုကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အမေ့စကားတွေကတော့ နှစ်တွေဘယ်လောက်ပြောင်းပြောင်း မဟောင်းမညစ်ဘဲ အကောင်းအသစ်ဖြစ်နေဆဲပါပဲ။ ကျွန်တော်က လူတိုင်းကို ငိုမိတာဝန်ကျနေတဲ့ နေရာမှာပဲ ဆက်လက်တာဝန်ထမ်းဆောင်စေခဲ့

ပါတယ်။ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ခြင်းအကင်းဆုံးလူသား တစ်ဦးအဖြစ် ကျွန်တော် လက်ခံသိရှိထားတဲ့ ကောင့်ဗားနားဒို့ အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို လုပ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်ဖို့မှာကြားလိုက်ပါတယ်။

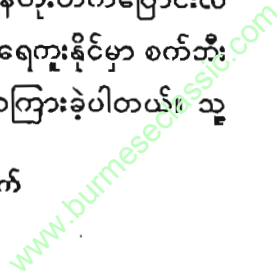
နောက်ပိုင်းမှာတော့ အာရပ်နဲ့ ဂျူးတို့လည်း အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးအတွက် ညှိနှိုင်းဖို့ သဘောတူညီမှုရရှိခဲ့ကြပါတယ်။ အင်မတန်ရှုပ်ထွေးပြီး ပေါက်ကွဲလှဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာအသစ်တွေကတော့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှပါပဲ။ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး ညှိနှိုင်းပွဲတွေကို ဟန့်တားဖို့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က တစ်ခြား တစ်ဖွဲ့ကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့အမှုတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတဲ့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကို ဆက်လက်ငြင်းခွန်စေခြင်းဖြင့် နောက်ဆုံးမှာ တူညီတဲ့ သဘောတူညီချက်တစ်စုံတစ်ခုရရှိလိမ့်မယ်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲယုံကြည်လျက်ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ မရပ်မနား အကျိတ်အနယ်ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးမှုတွေကြောင့် (၈၁)ရက်အကြာမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ စစ်ကိုပြီးဆုံးစေခဲ့တဲ့ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး သဘောတူညီချက်လေးရပ်ကို ရယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ အမေ့စကားတွေကြောင့် ပါလက်စတိုင်းဒေသမှာ ပြဿနာတွေကို ကျော်လွှား

အောင်မြင်နိုင်ခဲ့သလိုပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အနည်းငယ်ကကျွန်တော့် ရဲ့ခုနစ်နှစ်အရွယ်သားကလေးတစ်ဦး ပိုလီယိုရောဂါစွဲကပ်ဖြစ်ပွားစဉ်ကလည်း ကျွန်တော် စိတ်သတ္တိတွေတိုးပွားခိုင်မာစေဖို့အတွက် အမေ့စကားတွေဟာ အလိုအပ်ဆုံးဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။ ခြေလဲသုံးမရ၊ လက်လဲသုံးမရတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ဦးအတွက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျမသွားအောင် လုပ်ပေးဖို့ အမှန်တကယ်လိုအပ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဓာတ်အကျကြီးကျပြီး တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအခြေအနေကို သူသိသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိတ်ဓာတ်ကိုမောင်းတင်ထားနိုင်မှ သူ့ကိုကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ပါလား။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးဟာ သူ့ကိုမျှော်လင့်ချက်အသစ်တွေနဲ့အားပေးစကား ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အပေါ်သနားတဲ့ အကြောင်းတစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ မဟာခဲ့ကြပါဘူး။ သူ့အနေနဲ့ အမြဲလိုလိုယခုပုံစံအတိုင်း ဘောင်းဘီကျတ်မကျအောင် ကြိုးသိုင်းထားရတဲ့အဖြစ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ အခြေအနေတိုးတက်ပြောင်းလဲနိုင်မှာဖြစ်ကြောင်း၊ ပြေးလွှားကစားနိုင်မှာ၊ ရေကူးနိုင်မှာ စက်ဘီးစီးနိုင်မှာဖြစ်ကြောင်း အားပေးစကားပြောကြားခဲ့ပါတယ်။ သူ့

ခမျာလည်း မျှော်လင့်ချက်အသစ်တွေနဲ့ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစိုးကြားလာပါတယ်။ အနာဂတ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေလည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူဟာ ရောဂါပျောက်ကင်းပြီး လူကောင်းပကတိဖြစ်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

လူတစ်ဦးရဲ့ဘဝမှာ နောက်တစ်ဦးရဲ့ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုဟာ အလွန်တရာပဲ ကြီးမားထိရောက်လွန်းလှပါတယ်။ အမေပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အိမ်မှာရှိနေစဉ်ဖြစ်စေ၊ ရေခြားမြေခြားတိုင်းတစ်ပါးမှာဖြစ်စေ၊ ထာဝစဉ်စိတ်အား တက်ကြွစေပြီး ခွန်အားသတ္တိကိုပေးစွမ်းစေပါတယ်။

အမေစကားတွေကတော့ အမြဲတစေ လိုက်နာကျင့်ကြံသူမှန်သမျှအပေါ် အစဉ်ထာဝရလမ်းညွှန်အားပေးနေဦးမယ်ဆိုတာသိပ်ကိုသေချာလှပါတယ်။

မုဆိုးကျော်လေး ကိရိ

မုဆိုးကျော်လေး ကိတ်

Ref: " Keesh "

by Jack London.

မနစိးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၄-ခုနှစ် ၊ ဇူလိုင်လ

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

ဝင်ရိုးစွန်းပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ကိရိနုနေထိုင်ပါတယ်။ သူဟာ အက်စကီးမိုးလူမျိုးတို့ရဲ့ အချိန်ကာလတိုင်းတာပုံ၊ တိုင်းတာနည်းအရ နေ့ကို ၁၃-ခါမြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဆောင်းရာသီမှာ နေရောင်လုံးဝတောက်ပခြင်းမရှိတဲ့အတွက် အက်စကီးမိုးတို့ ဒေသမှာ မှောင်အတိကျနေပါတယ်။ နောက်နှစ်ရောက်မှသာ နေပြန်ထွက်လာတဲ့အတွက် ရာသီဥတုလည်း ပူပူနွေးနွေးဖြစ်လာပါတော့တယ်။

ကိရိရဲ့ ဖခင်ဟာ ရဲဝံ့သူတစ်ဦးပါ။ စားနပ်ရိက္ခာရဖို့ အမဲလိုက်ရင်း သေဆုံးခဲ့ပါတယ်။ ကိရိကတော့ တစ်ဦးတည်းသော သား ဖြစ်ပြီး သူ့ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့နောက်မှာ မိခင်အိုင်ကီဂါနဲ့အတူ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။

တစ်ညမှာတော့ ရွာခေါင်းကြီး ကလေး့ရဲ့ကွမ်ရဲ့ အစ်ဂလူးလို့ခေါ်တွင်စေတဲ့ ရေခဲအိမ်ကြီးမှာ ရွာလူကြီးအဖွဲ့ရဲ့ အစည်းအဝေးပြုလုပ်နေပါတယ်။ ကိရိလည်း တစ်ခြားသူတွေနဲ့ အတူ အစည်းအဝေးကို တက်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အစည်းအဝေးမှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကြဆိုကြတာတွေကို နားထောင်ပြီး အသံတွေတိတ်သွားတာနဲ့ သူက စကားစလိုက်ပါတယ်။

“ခင်ဗျားတို့အမဲသားဝေစုပေးတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ပေးတဲ့ အသားတွေက တိရစ္ဆာန်အအိုသားတွေနဲ့တူပါရဲ့ အားလုံးအရွတ်တွေချည်းပဲဗျ။ အရိုးကလည်း များလိုက်တာလွန်ပါရော”

ဒီတော့ မုဆိုးတွေ အံ့အားသင့်သွားကြပါတယ်။ နှာတိတ်ကလေးတစ်ယောက်က သူတို့ကို ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ပြီး လည်းပြောသေးတယ် ပြောတဲ့စကားကလည်း လူကြီးစကားလူကြီးလေသံနဲ့။

ပြီးတော့ ကိရိ ဆက်ပြောတာက

“ကျွန်တော်အဖေဘုတ်ဟာ မုဆိုးကြီးတစ်ဦးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိပြီးသားပါပဲ။ ဘုတ်ဟာ မုဆိုးကျော်နှစ်ယောက်စာယူလာတဲ့ အမဲသားတွေထက်တောင်ပိုပြီး ရွာအတွက် အသားတွေယူလာနိုင်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။ ပြီးတော့ သူရလာတဲ့အသားတွေကိုလည်း ရွာသားတွေကို အပိုအလိုမရှိမျှမျှတတဝေခွဲပေးခဲ့တယ်တဲ့”

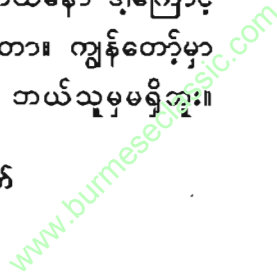
“တော်ပြီဟေ့ . . .”

မုဆိုးတွေက ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်ကြပါတယ်။

“အဲဒီတိလေးကို အပြင်ဘက်နှင့်ထုတ်ပြီး သွားအိပ်ခိုင်းလိုက်စမ်းပါ။ လူကြီးတွေကို ကလန်ကဆန်ပြောနေတာတော့ လက်သင့်ခံလို့မဖြစ်ဘူး”

ပွက်လောရိုက်သွားတဲ့အသံဗလံတွေ တိတ်သွားတဲ့အထိ ကိရိက စောင့်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ -

“အဂလတ် ခင်ဗျားမှာ မိန်းမရှိတယ်နော် ဒါ့ကြောင့် ခင်ဗျားမိန်းမအတွက် ကျွန်တော်ပြောနေတာ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ အမေပဲရှိတယ်။ အမေကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိဘူး။”

ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်အဖေဘုတ်ဟာ ရွာ အတွက် အမဲအကြီးအကျယ်လိုက်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ခုသူမရှိတော့ ဘူး။ ဒါကြောင့်သူ့ဇနီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်အမေနဲ့ သူ့သားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူ့များနည်းတူ အမဲသားကောင်းကောင်း ရသင့် တယ်လို့ ဘုတ်ရဲ့သားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် ကိရိက တင်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

အိမ်ကြီးထဲမှာ ပုညပုညတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြန်ပါတယ်။ လူကြီးအဖွဲ့က ကိရိကအိမ်ပြန်အိပ်ဖို့ အမိန့်ပေးပါတယ်။ အဖွဲ့က ကိရိ ကို ရိက္ခာမပေးဘဲ ဖြတ်ပစ်ဖို့တောင်ပြောနေကြပြန်ပါပြီ။

ကိရိက ဝုန်းကနဲ့ ထလိုက်ပြီး
“ဒီမှာ . . .” လို့အော်လိုက်ပါတယ်။

“ကျုပ်ဘယ်တော့မှ ခင်ဗျားတို့အစည်းအဝေးကို မတက် တော့ဘူး ကျုပ်အဖေဘုတ်လို့ပဲ ကျုပ်ဖာသာကျုပ် အမဲလိုက် တော့မယ်”

ကိရိက အမဲလိုက်မယ်ဆိုတော့ အားလုံးကဝိုင်းဟား ကြပါတယ်။ ကိရိထွက်သွားတဲ့အထိ ရယ်ပြီးကျန်ရစ်ကြလေရဲ့။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ကိရိဟာ မြေပြင်နဲ့ ရေခဲပြင်ထိ စပ်ရာ ဆိပ်ကမ်းဆီကို ခရီးစတင်ထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသူတွေ အနေနဲ့ လေးနဲ့မြားယူသွားတာကိုလည်း တွေ့လိုက်ကြရပါတယ်။ သူ့အဖေရဲ့ အမဲလိုက်လှံကြီးထမ်းသွား တာကိုတွေ့တော့ ရယ်ကြပြန်ပါလေရော။ တစ်ချို့ကတော့ စုတ်

တသပ်သပ်နဲ့ပါပဲ မိန်းမသားတွေကတော့ ကိရိရဲ့မိခင်ကိုကြည့်ပြီး သနားနေကြပါတယ်။

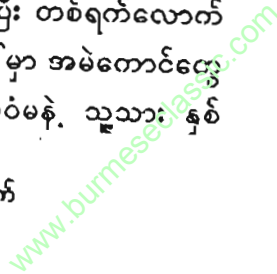
“သူ မကြာခင်ပြန်လာမှာပါ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့။”

တစ်ချို့ကလည်း ကိရိရဲ့မိခင်ကို နှစ်သိမ့်စကားဆိုကြပါ တယ်။

တစ်ရက်ကုန်လို့ နှစ်ရက်ပြည့်မြောက်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ သုံးရက်မြောက်နေ့မှာတော့ အကြီးအကျယ်လေပြင်းတိုက်ခတ်ခဲ့ ပါတယ်။ ကိရိရဲ့ အရိပ်အရောင်တောင်မှ မမြင်ကြရပါဘူး။ သူ့အမေအိုင်ကီဂါးက ချက်ထားတဲ့ဖျံဆီကို ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်နဲ့ မျက်နှာမှာ လိမ်းကျံထားပါတယ်။ ကလေးကို မတားမြစ်ရကောင်းလားဆိုပြီးတော့လည်း မိန်းမတွေက သူတို့ ယောက်ျားတွေကို ရန်တွေ့နေကြပါတယ်။ ယောက်ျားတွေ ကတော့ နှုတ်ဆိတ်လို့ ကိရိအလောင်းရှာတွေ့ဖို့သာ စိတ်စောနေ ကြပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောမှာတော့ ကိရိ တစ် ယောက်ဟာ ရွာထဲကို ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့ပခုံးပေါ်မှာ တော့ အသားစိမ်းတွေ တို့လို့ တွဲလဲနဲ့ပေါ့။

“ဗျို . . . ရွာသားတွေ ခွေးတွေ စွပ်ဖားတွေပြင်ပြီး သွားကြပါတော့လား ကျုပ်ခြေရာကိုနင်းပြီး တစ်ရက်လောက် ခရီးပြင်းနှင်ကြည့်ကြစမ်းပါ။ ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ အမဲကောင်တွေ ပေါ့မှပေါ့။ ဟောဒီမှာကြည့်ပါလား ဝက်ဝံမနဲ့ သူ့သား နှစ်

ကောင်”

ကိရိမိခင်ခမှာတော့ အလွန်အမင်းကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင် သွားပါတော့တယ်။ ကိရိက လူကြီးဂိုက်ဖမ်းပြီး -

“လာ အမေ အိုင်ကီဂါး ကျွန်တော်တို့စားကြစို့ စားပြီးမှ ကျွန်တော်လည်းတရေးတမော နှပ်လိုက်ဦးမယ်။ ကျွန်တော် သိပ် ပင်ပန်းနေပြီဗျ”

ကိရိတစ်ယောက် သူ့ရဲ့ ရေခဲအိမ်လေးထဲဝင်သွားပြီး တဲ့နောက်မှာတော့ သူ့အကြောင်းဟာ ပြောမဆုံးပေါင်တော သုံးတောင်ပါပဲ။ ဝက်ဝံတစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်ဖို့ဆိုတာ အန္တရာယ်ကြီးလွန်းလှပါတယ်။ ဝက်ဝံမနဲ့ သူ့ရဲ့ကလေး နှစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ဖို့ဆိုတာကတော့ မတွေးဝံ့စရာပါပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး သုံးဆလောက်အန္တရာယ်ကြီးမားလှပါတယ်။ ရွာထဲ က ယောက်ျားလေးတွေအဖို့ကတော့ ကိရိတစ်ယောက် ခုလို ဝက်ဝံ သုံးကောင်သတ်ဖြတ်လာတာကို ဘယ်ယုံနိုင်ကြပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် မိန်းမသားတွေကတော့ အသားစိမ်းတွဲတွေကိုလက် ညှိုးထိုးပြနေလေရဲ့။ နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှပဲ ကျန်တဲ့ အမဲတစ် ကောင်ကိုလိုက်ဖို့ ရွာသားအားလုံး သဘောတူညီခဲ့ကြပါတော့ တယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်တော့စိတ်ပါလက်ပါ မရှိကြဖူးပေါ့။

ကိရိအနေနဲ့ ဝက်ဝံကို တကယ်ပဲသတ်နိုင်ခဲ့ဦးတော့ အသားတုံးတွေအဖြစ် တုံးတစ်ပြီး ယူလာနိုင်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး လို့တစ်ဦးသောသူက ထင်မြင်ချက်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့

လက်တွေ့သွားရောက်လေ့လာတဲ့ အခါမှာတော့ ကိရိဟာ ဝက်ဝံ ကိုသတ်ဖြတ်ခဲ့ရုံသာမက မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို အသားတွေ တုံးတစ်ပြီး ယူလာနိုင်တာကို တွေ့ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ကိရိ အကြောင်းကတော့ရွာထဲမှာ တကယ့် သဲထိတ်ရင်ဖို့ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ပါပဲ။

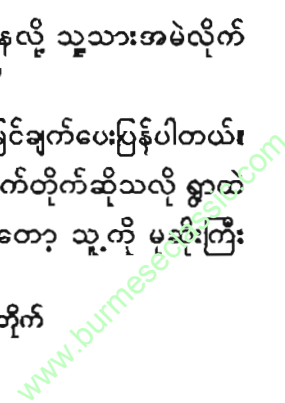
နောက်တစ်ခေါက်လည်း ကိရိဟာ ဝက်ဝံငယ်လေး တစ် ကောင်ကို သတ်ပြီးယူလာပါတယ်။ နောက်တစ်ခေါက် ကျပြန် တော့လည်း ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ဝက်ဝံမကိုပါသတ်ပြီး ယူလာခဲ့ ပြန်ပါတယ်။

“ဒီကောင်လေး ဘယ်လိုများ လုပ်တာပါလိမ့်” လို့ ရွာထဲက မုဆိုးတွေ အချင်းချင်း စူးစမ်းနေကြပါတယ်။ သူ့မှာ အမဲလိုက်ခွေးတောင် မပါဘူးမဟုတ်လား။ နောက်တော့ စုန်း အကြောင်း၊ မှော်အကြောင်းတွေ ရွာထဲမှာပြောဆိုလာကြပြန်ပါ ရော။

“သူ့ကို အစိမ်းသူရဲတွေက ကူညီနေပုံရတယ်” တစ်ဦးကပြောတော့

“သူ့အဖေက အစိမ်းသူရဲဖြစ်နေလို့ သူ့သားအမဲလိုက် ရာမှာလိုက်ပြီး ကူညီနေတာနေမှာပေါ့”

လို့ တစ်ယောက်ကဝင်ပြီး ထင်မြင်ချက်ပေးပြန်ပါတယ်။ ကိရိကတော့ အမဲသားတွေ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ရွာထဲ ကို ယူလာနေခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ချို့ကတော့ သူ့ကို မုဆိုးကြီး

တစ်ယောက်အဖြစ်ယူဆနေကြပါတယ်။ ရွာခေါင်းကြီးကလော့ရှ်ကွမ်မရှိတဲ့နောက်မှာ သူ့ကို ရွာခေါင်းခန့်ဖို့ထိ ပြောဆိုသူတွေ ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ကိရိယာအနေနဲ့ ရွာလူကြီးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးကိုတက်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့လဲ မျှော်လင့်နေခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိရိယာတစ်ယောက်ကတော့ ပေါ်မလာခဲ့ပါဘူး။

“ကျွန်တော် ရေခဲအိမ်ကြီးဆောက်ချင်တယ်”

တစ်နေ့တော့ ကိရိယာ သူ့ရဲ့ ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်လာပါတယ်။ “ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အချိန်မပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် အလုပ်က အမဲလိုက်ဖို့ပဲမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ယူလာတဲ့အသားတွေကို စားနေတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေ အနေနဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ဝိုင်းဝန်းဆောက်ပေးသင့်ပါတယ်”

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ကြီးလည်း ဆောက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအိမ်က ရွာခေါင်းကြီး ကလော့ရှ်ကွမ်ရဲ့ အိမ်ထက်တောင် ကြီးမားလှပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ အဂလတ်က ကိရိယာကိုပြောပါတယ်။

“မင်းဟာ အစိမ်းသူရဲတွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ အမဲလိုက်နေတယ်လို့ ပြောကုန်ကြပြီ။ သူတို့က ဝက်ဝံသတ်တဲ့ နေရာမှာ မင်းကို အကူအညီပေးနေကြတာဖြစ်မယ်တဲ့”

“ကျွန်တော်ယူလာတဲ့ အသားတွေက မကောင်းလို့လား”

ကိရိယာပြန်ပြောပါတယ်။

“အဲဒီအသားတွေကို စားပြီး ဖျားနာကုန်ကြတာရော တွေ့ဖူးလို့လား။ ကျွန်တော့်နဲ့အတူ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ရှိနေတယ်လို့ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်ပြီး သက်သေပြမလဲ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကျွန်တော်ဟာ မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တာနဲ့ ဒီလိုပြောနေကြတာလား”

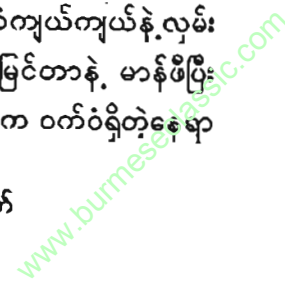
အဂလတ်အနေနဲ့ ဘာမှ မတုန်ပြန်နိုင်ပါဘူး။

ကျေးရွာလူကြီးအဖွဲ့ရဲ့ အစည်းအဝေးကတော့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိပါပဲ။ ကိရိယာနဲ့ သူရရှိခဲ့တဲ့ အမဲဟင်းတွေ အကြောင်းပြောဆို ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် ကိရိယာကို လိုက်လံချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ကိရိယာမဲလိုက်ဖို့သွားတဲ့ အခါမှာတော့ ‘ဘင်’နဲ့ ‘ဘောင်’ဆိုတဲ့ မုဆိုးလေးနှစ်ဦးက သူ့ကိုလိုက်ချောင်းကြပါတယ်။ (၅)ရက်ကြာမှ သူတို့ပြန်ရောက်လာကြပါတယ်။ သူတို့ပြောတာကို နားထောင်ဖို့ ရွာလူကြီးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးပြုလုပ်ကြပါတယ်။

“ညီရင်း အစ်ကိုတို့ . . .”

‘ဘင်’က စတားစပြောပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ကိရိယာကို လိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်မြင်မလဲ။ ပထမနေ့မှာပဲ ဝက်ဝံကြီး တစ်ကောင်နဲ့တွေ့ပါတယ်။ ကိရိယာ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့လှမ်းအော်လိုက်ပါတယ်။ ဝက်ဝံကြီးက သူ့ကို မြင်တာနဲ့ မာန်ဖိပြီး ပတပ်ရပ်ဟိန်းဟောက်လိုက်ပါတယ်။ ကိရိယာ ဝက်ဝံရိုတဲ့နေရာ

ကို တက်သွားပါတယ် . . . ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီအတိုင်းပါပဲ ”

တစ်ခြားမှဆိုလေးက ဝင်ပြောပါတယ်။

“ဝက်ဝံကြီးက ကိရိ ရှိတဲ့နေရာကို ပြေးလာပါတယ်။

ကိရိက ထွက်ပြေးပါတယ်။ ထွက်ပြေးရင်းနဲ့ ရေခဲပြင်ပေါ်ကို ကိရိက အလုံးကလေး တစ်လုံးချထားခဲ့ပါတယ်။ ဝက်ဝံကြီးက ရပ်ပြီး အလုံးကလေးကို နမ်းကြည့်ရင်း စားလိုက်ပါတယ်။ ကိရိက ဆက်ပြေးရင်း ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ နောက်ထပ်အလုံးကလေးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးပစ်ချခဲ့ပါတယ်။ ဝက်ဝံကြီးလည်း နောက်က လိုက်ပြီး အဲဒီအလုံးကလေးတွေကို ယူစားပစ် ပါတယ်”

ကျေးရွာလူကြီးအဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ‘ဘင်’တို့တတွေ ပြော သမျှတစ်လုံးမကျန် နားစိုက်ထောင်နေကြပါတယ်။ ‘ဘင်’က ဆက်ပြောပါတယ်။

“ဒီလိုနဲ့ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပါပဲ။ ဝက်ဝံကြီးဟာ ပတပ်ရပ်လိုက်ပြီး အလွန်နာကျင်စွာနဲ့ အော်နေတာတွေ့ရပါ တယ်။ ဝက်ဝံကြီးဟာ ဟိန်းလိုက် ဟောက်လိုက် ခုန်လိုက် ပေါက်လိုက် ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်ဖြင့် အဲဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“သူရဲပူးနေတာများလား”

အဂလတ်က ဝင်ထောက်ပါတယ်။

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲဗျ”

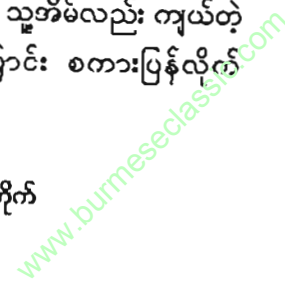
‘ဘောင်’ ကပြန်ဖြေပါတယ်။

“ကျွန်တော်မျက်စိနဲ့မြင်တာကိုပဲ ကျွန်တော်ပြောနိုင် ပါတယ်။ ဝက်ဝံကြီးဟာ အားအင်ကုန်ခမ်းလာတယ်။ ခေါင်း တရမ်းရမ်းနဲ့ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်မှာ လျှောက်သွားနေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အမွှေးတွေအမျှင်တွေကို သူ့လက်သည်းချွန်တွေ နဲ့ နှုတ်နေတာတွေ့ရတယ်။ ကိရိကတော့ အဲဒီဝက်ဝံကြီးကိုပဲ တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း စောင့်ကြည့်နေတော့တာပါပဲ။ နောက် ထပ် သုံးရက်တိတိပါပဲ။ ဝက်ဝံကြီးကို သူ့စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဝက်ဝံကြီးအားအင် ကုန်ခမ်းလာတာတွေ့ရတယ်။ ကိရိက ဝက်ဝံကြီးဆီကို ဂရုတစိုက်တိုးကပ်သွားပြီး သူ့အဖေရဲ့ လှံကြီးနဲ့ ဝက်ဝံကြီးကိုယ်ထဲ ထိုးစိုက်လိုက်တော့တာပါပဲ”

“ပြီးတော့ကော . . . ”

ကလေးရှက်ကွမ်က မေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့ နေ့လည်ပိုင်းက ရွာလူကြီးအဖွဲ့အစည်းအဝေး ကို ဆက်လက်ကျင်းပခဲ့ကြပြီး ကိရိနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ပြောဆို ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ရွာကို ကိရိပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ကိရိကို အစည်းအဝေးတက်ဖို့ လူလွတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ကိရိက သူ့အလွန်အမင်း မောပန်းလာတာကြောင့်တစ်ကြောင်း ထမင်းလည်းဆာနေတာက တစ်ကြောင်း သူ့အိမ်လည်း ကျယ်တဲ့ အတွက် အစည်းအဝေးပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း စကားပြန်လိုက် ပါတယ်။

ကလော့ရှ်ကွမ်ဦးဆောင်တဲ့ ကျေးရွာလူကြီးအဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ကိရိအိမ်ကိုရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ကိရိက ထမင်းစားရင်းဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုလိုက်ပါတယ်။ ကလော့ရှ်ကွမ်က ကိရိဝက်ဝံကြီး သတ်ဖြတ်ပုံကို ရွာသားနှစ်ဦးမြင်တွေ့ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြီး လေးနက်တဲ့အသံနဲ့ ခုလိုပြောပါတယ်။

“ငါတို့အားလုံး ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ ကျက်စားနေတဲ့ ဝက်ဝံကြီးကို မင်းဘယ်နည်း ဘယ်ပုံသတ်ဖြတ်လာတယ်ဆိုတာ သိချင်နေကြတယ်။ မင်းအနေနဲ့ အောက်လမ်းပညာတွေ ဘာတွေများ အသုံးပြုခဲ့သေးသလား”

ကိရိက မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ပါတယ်။

“ဟင့်အင်း . . . မဟုတ်ရပါဘူး ဦးလေးကလော့ရှ်ကွမ်ရယ် ကျွန်တော်က ချာတိတ်ကလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီစုန်းကဝေအတတ်တွေကို တတ်ရမှာလဲ ရေခဲပြင်မှာ ဖော်နေတဲ့ ဝက်ဝံကို သတ်ဖြတ်ဖို့သိပ်ပြီး လွယ်တဲ့နည်းရှိပါတယ်။ အဲဒီနည်းပညာက အသိဉာဏ်ပညာပါ။ အောက်လမ်းပညာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကိရိ . . . ငါတို့ကိုကော အဲဒီနည်းလေး ပြောမပြချင်ဘူးလား”

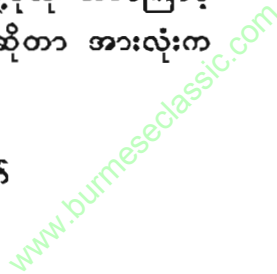
ကလော့ရှ်ကွမ်က တုန်ယင်တဲ့အသံနဲ့ ပြောပါတယ်။

“ပြောပြရမှာပေါ့။ ဒါကလွယ်လွယ်ကလေးပါ။ ကြည့် ကျွန်တော်လုပ်ပြမယ်”

ကိရိက ဖျံကောင်ရဲ့ အရိုးသေးသေးတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူလိုက်ပါတယ်။ အရိုးရဲ့ ထိပ်ဖျားနှစ်ဖက်က မီးသွားလို ချွန်မြနေပါတယ်။ ကိရိက အရိုးကလေးကို ကွေးညွတ်ပြီး အခွေကလေးပြုလုပ်လိုက်ပါတယ်။ ရုတ်တရက် အရိုးကွင်းလေးကို လည်း လွတ်လိုက်ရော အရိုးကလေးဟာ ဖျက်ကနဲ ဆန့်ထွက်သွားပါတယ်။ သူက ဖျံအသားတုံးကလေး တစ်တုံးကို ကောက်ယူလိုက်ပြန်ပါတယ်။

“ဒီမှာ . . . ပထမဆုံး ချွန်ထက်နေတဲ့ ဖျံအရိုးကလေး တစ်ချောင်းကို အခွေကလေးဖြစ်အောင် ကွေးလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအရိုးခွေကို ဖျံရဲ့ အသားထဲမှာ မြှုပ်ပြီး အသားခဲသွားအောင် နှင်းတောထဲမှ ပစ်ထားရပါတယ်။ ဝက်ဝံက အရိုးကို ခွေပြီးမြှုပ်ထားတဲ့ အသားလုံးကို စားပါလိမ့်မယ်။ ဝက်ဝံဝမ်းထဲလည်း ရောက် သွားရော ပူနွေးလာတဲ့ အသားတုံးကလေးဟာ အထဲက အရိုးကို ဖျက်ကနဲ ဆန့်သွားစေပါတယ်။ အဲဒီအရိုးချွန်လေးက ဝက်ဝံကြီးကို စူးပြီး ဝက်ဝံကြီး မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာတာပါပဲ။ ဝက်ဝံတွေကို သတ်ရတာ ဘာခက်တာမှတ်လို့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနဲ့ လွယ်လွယ်လေးပါ”

အဂလတ်နဲ့ ကလော့ရှ်ကွမ်တို့လည်း တအင်းအင်း တအဲအဲဖြစ်ကုန်ကြပါတော့တယ်။ သူတို့ခုလို ဘာကြောင့် အာမေဇိုတ်သံတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရတယ်ဆိုတာ အားလုံးက နားလည် သဘောပေါက်ပြီးသားပါ။

ဒါဟာဝင်ရိုးစွန်း ပင်လယ်ကမ်းစပ်တစ်လျှောက်မှာ
 ဟိုးတစ်ချိန်က နေထိုင်ဖူးတဲ့ ကိရိရဲ့ ဇာတ်ကြောင်းပါပဲ။ သူဟာ
 ဝတ္ထုရအတတ်တွေ မှတ်အတတ်တွေကို အသုံးမပြုဘဲ ဦးနှောက်
 ကို အသုံးပြုခဲ့ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့လို့ အဆင်းရဲဆုံး ဘဝကနေ
 ကျေးရွာအကြီးအကဲဘဝကို ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ
 ကျေးရွာအကြီးအကဲဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း မှာတော့ ရွာသူ
 ရွာသားအားလုံး ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးနိုင်ခဲ့ကြပြီး၊ ညစာမစားရလို့
 ညည်းညူတဲ့အသံကိုလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားကြရ
 တော့ပါ။

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

ယနေ့မနက်လေး စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော့်အသက် ရှစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အိမ်ပေါက်စေ့လိုက်ပြီး သတင်းစာ ပို့ရမယ့် အလုပ်သာလုပ်ရမယ်ဆိုရင် ဒီပြင်အလုပ်တွေထက်ပို ပြီး ဟန်ကျမှာပဲလို့ တွေးခဲ့မိပါတယ်။ သတင်းစာပို့တဲ့အလုပ်သာ ရရင် ကျွန်တော်လည်း ဖောဖောသီသီ သုံးနိုင်လိမ့်မယ်။ အမှီ အခို ကင်းကင်းနဲ့လည်း ရပ်တည်နိုင်မယ်လေ။ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော်မျှော်လင့်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်အဖေကလည်း ကျွန်တော်ရဲ့ အစွမ်းအစအပေါ်ယုံကြည်မှု ရှိသွားမယ် မဟုတ်လား။

ဖေဖေရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ အလုပ်ကောင်း အကိုင်ကောင်း တစ်ခုခုရရှိဖို့ အမြဲလိုလို မျှော်လင့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေဟာ လူလားမြောက်တဲ့အရွယ်မှာပဲ သူ့ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ ဆုံးပါးခဲ့ ရပါတယ်။ အရှေ့ပိုင်း တက္ကဆပ်ပြည်နယ်က လယ်ကွင်းကလေး တစ်ခုမှာ ဖေဖေဟာ အဖိုးနဲ့အတူ ကျွန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန် က ကမ္ဘာမှာလည်း စီးပွားရေးကပ်ဆိတ်နေတဲ့ အချိန်လေ။ ဖေဖေရဲ့အဖိုးဖြစ်သူဟာ စည်းကမ်းကြီးသလောက် သူ တစ်ပါး ကို ကူညီစရာရှိရင်လည်း ရက်ရက်ရောရော ကူညီတတ်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖေဖေဘဝမှာလက်လုပ်လက်စားဘဝနဲ့ပဲ ရပ်တည် ခဲ့ရတာတွေများလေတော့ ဒီပြင်အလုပ်ကိုလည်း ပြောင်းမလုပ် တတ်ပါဘူး။ ဖေဖေဟာ ဒီအရင်က ဝါကောက်ခဲ၊ မြေတူးခဲ့ရသလို အခုလည်း ပလပ်စတစ်စက်ရုံမှာ စက်ကိုင် အလုပ်သမားအဖြစ်

လုပ်နေရပါတယ်။ ဖေဖေအနေနဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ကို လက်မှုအတတ်ပညာတစ်ခုခုသင်ကြားပေး လိုက်ခြင်းဟာ မိဘရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်းကို အမွေဆက်ခံလိုက် ခြင်းပါပဲ။ ကျွန်တော် ကတော့ ခုထိ ဘယ်အလုပ်မှ ဟုတ်တိ ပတ္တိ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်ရယ် လို့ မရှိသေးပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အတူတကွ ညနေစာစားကြတိုင်း ဖေဖေမေးတတ်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ရပ်ကတော့ -

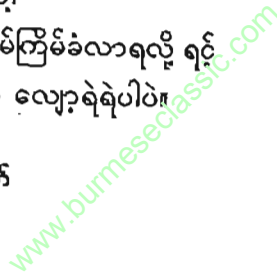
“သား ဒီနေ့ ကျောင်းကဘာတွေ တတ်ခဲ့သလဲ” ဆိုတာပါပဲ။

အဲဒီလို ဖေဖေမေးလိုက်တိုင်းလည်း ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရဲ့ ညစာစားပွဲလေးဟာ ငြိမ်ကျသွားပြီး ကျွန်တော့်ကိုပဲ ဝိုင်းကြည့်နေကြပါတော့တယ်။

ဖေဖေခုလိုမေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်လည်း မျှော်လင့် မထားလေတော့ ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ရပါ တော့တယ်။ ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ပန်းကန်ပြားကို ကြည့်ရင်းကပဲ ကြဲဖန်ဖြေရပါတော့တယ်။

“ဟို . . . ဟို . . . အင်း ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”
“ဒါဆိုလည်း ငါ့သား မင်းကျောင်းသာ ထွက်လိုက် ပါတော့ကွာ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာကြံလုပ်ပေါ့”

ဖေဖေရဲ့ ရာသီဥတုဒဏ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ခံလာရလို့ ရင် ရော်နေတဲ့ မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကတော့ လျော့ရဲရဲပါပဲ။

ကျွန်တော်သာ သတင်းစာပို့တဲ့ အလုပ်ကိုရခဲ့ရင် အိမ်တွေကို ဘယ်လိုသတင်းစာပို့မယ်ဆိုတာ တွေးပြီး စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိပါတယ်။ နှစ်ထပ်ကုတင်ပေါ်မှာ ညစဉ်ညတိုင်းကျွန်တော်အိပ်တဲ့အခါ ဒီအိပ်မက်တွေကိုပဲ မက်မက်နေခဲ့မိပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရည်မှန်းချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာနှစ်ရပ်ကလည်း ရှိနေပြန်ပါတယ်။ သတင်းစာပို့တဲ့လူငယ်လေးရဲ့ အသက်က အနည်းဆုံး (၁၂)နှစ် ရှိရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အသက်ဟာ (၄)နှစ်လို့နေပြန်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လတ်တလော အခြေအနေမှာလည်း သတင်းစာပို့မယ့်လူက မလိုသေးပါဘူး။ အသက် (၁၄)နှစ်ပြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ထက် နှစ်ဆလောက်ဖွံ့ထွားတဲ့ ဖရက်ကီဟာ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ဒီသတင်းစာပို့တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်လာတာ အတော်ကြာလှပါပြီ။ ဖရက်ကီ ဒီအလုပ်ကို နားဖို့ဆိုတာလည်း မမျှော်လင့်ရဲသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖရက်ကီက သူ့အလုပ်ထွက်မယ်ဆိုရင် သူ့နေရာကို ကျွန်တော် ဆက်လုပ်ဖို့ ထောက်ခံပေးမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့အတူ သတင်းစာပို့ရာကို အမြဲလိုလို လိုက်ပါနေခဲ့ပါတယ်။

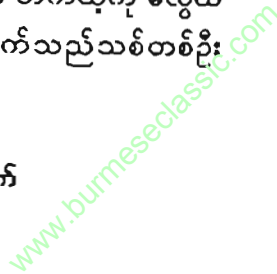
ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ရဲ့ လက်ထောက်သတင်းစာပို့သမားလိုဖြစ်နေပြီး သူ့ပိုသမျှ လမ်းတွေကိုလည်း မှတ်မိနေပါတော့တယ်။ ညနေကျောင်းဆင်းပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သတင်းစာတွေပုံထားရာ လမ်းထောင့်ကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဖရက်ကီနဲ့ တစ်ခြားသတင်းစာပို့သမားတွေက ရောက်နှင့်နေကြပါပြီ။

လမ်းထောင့်က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ စက်ဘီးတွေ အမြောက်အများထောင်ထားပါတယ်။ လိမ္မော်ရောင် မိုးကာ အိတ်တွေ၊ သတင်းစာတွေ၊ ကြက်ပေါင်ကွင်းတွေ ပြန့်ကျဲလို့ပါပဲ။

ကျွန်တော် ဝေငှရမယ့် သတင်းစာတွေကို ခေါက်ပေးပြီး တာနဲ့ ဖရက်ကီက ကျွန်တော့်အတွက် မုန့်ဖိုးနည်းနည်းပါးပါး ပေးပါတယ်။ သူ့ရဲ့ တောင့်တင်းခိုင်မာတဲ့ စက်ဘီးပေါ်မှာလည်း သတင်းစာတွေက အထပ်လိုက် တပုံတပင်။ ကျွန်တော်ကြိုးစားပြီး အားသွန်ခွန်စိုက်စက်ဘီးကိုဖိနင်းပေးမယ့်လည်း ဖရက်ကီရဲ့ စက်ဘီးကိုတော့ လိုက်လို့ မမိပါဘူး။ သူကတော့ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်နဲ့ သတင်းစာလိပ်တွေကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ လှမ်းပစ်နေတယ်လေ။ သူပစ်လိုက်တဲ့ သတင်းစာလိပ်တွေကလည်း ဝက်သစ်ချပင်တွေ၊ ဝင်းထရဲတွေကို ဖြတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်ကို ဒက်ထီရောက်သွားတော့တာပါပဲ။

ဒီသတင်းစာပို့ရတဲ့အလုပ်မှာ စိတ်ညစ်စရာကောင်းတာ တစ်ခုကတော့ ဖောက်သည်သစ်ရှာရတဲ့ဒုက္ခပါပဲ။ ကိုယ်နဲ့ မသိကျွမ်းတဲ့သူစိမ်းသူရဲတစ်ဦးရဲ့ အိမ်ပေါက်မှာ နေဝင်ဖျိုးယူ အချိန်သွားပြီး ဖောက်သည်သစ်ရှာရတဲ့ ဒုက္ခဟာ တကယ့်ကို မလွယ်တဲ့ ကိစ္စပါ။ ကံကောင်းရင်တော့ ဖောက်သည်သစ်တစ်ဦး တစ်ယောက်ရတတ်ပါတယ်။

“ညနေသတင်းစာလား”

လို့သူတို့ကမေးပြီး

“အေးလေ ဖတ်ကြည့်သေးတာပေါ့။ ဘယ်တော့စပို့မှာလဲ” လို့ဆက်ပြောတာနဲ့ ဖရက်ကီဟာ ပြုံးပြီးပြီးနဲ့ အဲဒီနေ့ ထုတ်သတင်းစာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးတတ်ပါတယ်။

“အခုပဲ စယူလိုက်ပါဗျာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ လမ်းမီးတိုင်အောက်မှာ စက်ဘီးအတူစီးပြန်လာရင်း ဖရက်ကီက ကျွန်တော့်ကို ပညာပေးပါတယ်။

“ဒီမှာ . . . ငါ့ညီ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထားဖို့ကတော့ လူတွေ မျှော်လင့်ထားတာထက် ပိုပြီး ငါတို့က လုပ်ပေးနိုင်ရမယ်ကွ”

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အခုလို ဖရက်ကီနဲ့ အတူနေစဉ် သတင်းစာပိုရတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရတဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကာလ လောက် ပျော်စရာကောင်းတဲ့အချိန် မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ နွေဦးရာသီရဲ့ ညနေခင်းလေး တစ်ခုမှာ မမျှော်လင့်တဲ့ စကား တစ်ခွန်း ဖရက်ကီဆီက ကြားခဲ့ရပါတယ်။

သူက ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်လက်တင်ပြီး

“ငါ့ညီရေ . . . အစ်ကို့ရဲ့ဘေ့စ်ဘော နည်းပြဆရာက အစ်ကို့ကို ဘောလုံးပစ်သမားအဖြစ်လေ့ကျင့်ပေးဖို့ ပြောနေ တယ်ကွာ။ လေ့ကျင့်ရမယ့်အချိန်မှာ ညနေခင်းတိုင်းသူ့တွင်း ဆီကို သွားရမှာဆိုတော့ အစ်ကို့အနေနဲ့ သတင်းစာပိုတဲ့ အလုပ်

ကိုဆက်လုပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဘာရယ် . . . အစ်ကို သတင်းစာမပို့တော့ဘူး ဟုတ်လား”

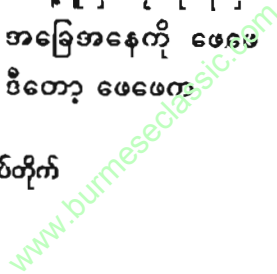
ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အသက်ဟာ ငယ်ရွယ်လွန်းတော့လည်း သူ့နေရာကို ဝင်လုပ်ချင်လို့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ကျလာမယ့် မျက်ရည်တွေကိုသာ အနိုင်နိုင်ထိန်းထားရပါတယ်။

“ငါပြောတာ နားထောင်စမ်းပါဦးကွာ . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကို လည်းသိပ်ပြီလျော့ မတွက်ရဘူးကွ။ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ သတင်းစာပို့ တဲ့ လုပ်ငန်းမှာ တော်တော်လေး အကူအညီပေးနိုင်ကြောင်း ငါ့ရဲ့ မန်နေဂျာကိုပြောထားတယ် သူကလည်း မင်းကို တွေ့ချင် နေတယ်”

အဲဒီညကတော့ ကျွန်တော်စိတ်ဓာတ်ကျကျနဲ့ အိမ်ရှေ့ ဝရံတာက ဒန်းပေါ်မှာ ထိုင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခိုက်မှာပဲ ဖေဖေ ဘွတ်ဖိနပ်သံကို လေးလေးမှန်မှန်ကြီး ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဖေဖေဟာ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာပြီး ဆေးတံမီးညှိရင်း

“သားနေကောင်းရဲ့လား။ ညနေစာ ထမင်းပိုင်းမှာ သား စကားနည်းလှချည်လား”

ကျွန်တော်လည်းစိတ်မသက်မသာနဲ့ ဒူးနှစ်လုံးကို ရင်မှာ ပိုက်ရင်း လက်ငင်းရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေကို ဖေဖေ နားလည်အောင်ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဖေဖေက

“ဟာ . . . သိပ်ကို ဟန်ကျတဲ့အလုပ်ပါလားကွ အဲဒီသတင်းစာပို့တဲ့အလုပ်ကို မင်းနိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်နိုင်လိမ့် မယ်လို့ကော ယုံကြည်မှုရှိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကျွန်တော် ရဲ့ရဲ့ဝံ့ အဖြေပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အတွက်ပြဿနာတစ်ချို့တော့ ရှိတာပေါ့။ တနင်္ဂနွေ ထုတ် သတင်းစာတွေဟာ အရွယ်အစားကြီးတာရယ်၊ ပြီးတော့ မိုးမလင်းသေးခင် အိမ်တွေအရောက်ပို့ရတာရယ်။ ဒါပေမယ့် လည်း ဒီပြဿနာတွေကို တနည်းမဟုတ်တနည်း ကျွန်တော် ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ယုံကြည်ပါတယ်။

ဒီတော့ ဖေဖေက

“ဒါဆိုရင် မန်နေဂျာနဲ့ တွေ့ရအောင် ဖေဖေလိုက်ခဲ့ပါ မယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေလိုက်မှာက အဖော်သက်သက်ပဲနော် သားဖာသာသားပဲ ဝင်တွေ့ရမှာ . . . ”

ကျွန်တော်တအံ့တဩနဲ့ ဖေဖေကို မော့ကြည့်မိပါ တယ်။ ကျွန်တော်ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ ဆိုတာသိအောင် ဖေဖေကို ပြသခွင့်ရတော့မယ်လေ။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပါဝင်လာပြီဆိုတော့ လည်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပိုပြီး ခြေလှမ်းကျဲကျဲ လှမ်းရတော့ မပေါ့။

ဖေဖေကအိမ်ထဲကို လှည့်ဝင်မယ်လုပ်ရင်းက

“အော် . . . ဒါနဲ့သားရေ . . မန်နေဂျာနဲ့ တွေ့တဲ့

အခါ အပေါ်ကကုတ်အကျီဝတ်ပြီး လည်စီးဖို့ မမေ့နဲ့နော်”
ဖေဖေကဒီလိုပြောတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ် လိုက် ပါတယ်။

“ဟာဗျာ . . . ဖေဖေကလည်း အဲဒီလိုဘယ်သူက ဝတ်လို့လဲဗျ”

တစ်ခြား သတင်းစာပို့သမားတွေ တွေ့သွားရင် ကျွန်တော့်ကို ဂေါက်နေပြီထင်ကြမှာမို့တဲ့အတွက် ခုလိုကန့်ကွက် လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

“သူတို့က အလုပ်သမားတွေလေ။ သားကအလုပ်သမား မှ မဟုတ်သေးတာ”

ဖေဖေကသူ့ရဲ့ ဆိုလိုချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါ တယ်။

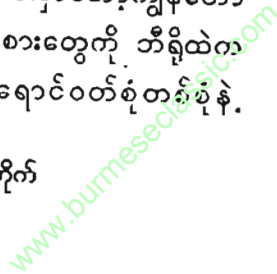
“ဒါပေမယ့် . . . ”

“ဘာမှ ဒါပေမယ့် မနေနဲ့”

ဖေဖေကပြတ်ပြတ်သားသားပါပဲ။

“သားလုပ်ရမယ့်အလုပ်က သာမန်အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဖူး ကွ မင်းအလုပ်အပေါ်မှာ မင်း တန်ဘိုးမထားဘူးဆိုရင် အစ တည်းကပဲ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ နေတာကောင်းလိမ့်မယ်”

နောက်နှစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့ အခါမှာတော့ကျွန်တော် ဟာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ပဲ အဝတ်အစားတွေကို ဘီရိုထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်ပါတော့တယ်။ အညိုရောင်ဝတ်စုံတစ်စုံနဲ့

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်

Ref: " My Paper Dream "

by William. M Hendryx.

Readers Digest - July 1992.

ဓနစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း

ယနေ့မနက်လေး စာအုပ်တိုက်

အဖြူရောင် ရှပ်အင်္ကျီတစ်ထည်၊ ပြီးတော့ဒီဝတ်စုံနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် လည်စီး၊ ဒါတင်မက တနင်္ဂနွေဘုရားကျောင်းတက်မှ စီးရတဲ့ ခြေနှင်းကိုပါ အဆင်သင့် ပြင်ထားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဖေဖေဟာ ကားတစ်စီးနဲ့ အတူထွက်လာခဲ့ကြပေမယ့် စကားတစ်ခွန်းမှ မဟခဲ့ကြပါဘူး။ ကားတွေရပ်နားတဲ့ မြေကွက်လပ်က ဈေးဆိုင်တွေနေရာမှာပဲ ကျွန်တော်ဟာ မန်နေဂျာနဲ့ တွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ မန်နေဂျာအနေနဲ့ သတင်းစာပို့သမားတွေနဲ့ ဆွေးနွေးပြောဆိုပြီးချိန်မှာ ဖေဖေဟာ ကျွန်တော့်အနားမှာ လာထိုင်ပြီး ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွလေး ဖက်ထားလိုက်ပါတယ်။

“သားကိုသာ ဒီအလုပ်ပေးလိုက်ပြီ ဆိုရင်တော့ မန်နေဂျာကြီးက သူ့စည်းကမ်းကို သူ့စိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်ရေးဆွဲနိုင်သူပဲက”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို သတိပေးရင်းဆက်ပြောပါတယ်။

“ဒီစည်းကမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ သူပြင်ဆင်ရတာလဲ သိလား။ သူ့မှာလည်း သူ့တာဝန်ယူထားရတဲ့ မိသားစုရှိလို့ နေမှာပေါ့ကွာ။ သားကရော ဒီအလုပ်ကို တကယ်လုပ်နိုင်မှာ သေချာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သေချာပါတယ်”

ဖေဖေက ခဏနားပြီး ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ပြန်ပါတယ်။

“ကောင်းပြီ ဒါဆိုရင်လဲ သား ဒီလူတွေထဲ တိုးပြီး သား ဘယ်လိုလူစားဖြစ်တယ် ဆိုတာကို မန်နေဂျာကြီး သိအောင် ပြသလိုက်ပေတော့။ ဖေဖေတော့ ဒီကပဲစောင့်မယ်”

ကျွန်တော်လည်း မဝံ့မရဲနဲ့ပဲ သတင်းစာပို့သမားတွေ ကြားကတိုးဝှေ့ပြီး ခပ်ဝဝလူကြီးရှိရာကို တန်းသွားလိုက်ပါတယ်။ မန်နေဂျာကြီးရဲ့ ဆံပင်တွေက နက်မှောင်နေပြီး နဖူးကတော့ ပြောင်နေပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မြင်တာနဲ့

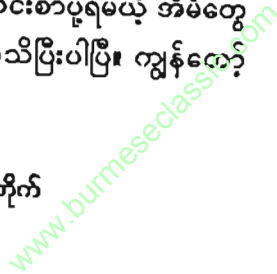
“ဟေ့ . . . ဘယ်သူများလဲကွ” လို့မေးပါတယ်။ ပြီးမှ

“အံ့မာ တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့ သားသားနားနားနဲ့ လက်စသတ်တော့ မင်းဟာ ဖရက်ကီပြောပြောနေတဲ့ ချာတိတ်ပဲ ဖြစ်ရမယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညှိမ့်ပြောရင်း တဆက်တည်း ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော့်အသက်က ငယ်လွန်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးခွင့်ပြုရင် ကျွန်တော်သတင်းစာပို့ချင်ပါတယ်။ ဦးဆီကသတင်းစာပို့တဲ့ လူတွေထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ အကောင်းဆုံး သတင်းစာပို့သမားဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်။ သတင်းစာပို့ရမယ့် အိမ်တွေရော လမ်းတွေပါ အကုန်လုံးကျွန်တော်သိပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဖရက်ကီလိုပဲ အားကိုးပါခင်ဗျား”

“ဖရက်ကီကို ငါမေးပြီးပါပြီကွ”
မန်နေဂျာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ထပ်ပြီးအကဲခတ်လို
သေးတဲ့ပုံစံနဲ့ ကုလားထိုင်ကို ကျောမှီပြီး ကြည့်နေပြန်ပါတယ်။

“မင်းအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ်နှစ်ခွဲခင်ဗျ”

ကျွန်တော်က ဆယ်နှစ်နှစ်သားလေသံမျိုးပေါက်အောင်
ဖြေလိုက်ပါတယ်။ မန်နေဂျာကြီးက မျက်မှောင်တုတ်ပြီး

“တနင်္ဂနွေထုတ် သတင်းစာတွေကျတော့ မင်းသယ်နိုင်
ပါ့မလား မင်းကိုယ်မင်း ငယ်လွန်းတယ်လို့ မတွက်မိဘူးလား”

“ကျွန်တော်သယ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော်
သိပြီးသားပါ”

“အေးလေ ထားပါတော့ ရာသီဥတုက သိပ်အေးပြီး
မိုးတွေရွာနေပြီဆိုရင်ရောကွာ”

ကျွန်တော့်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေပါတယ်။
ကျွန်တော့်မှာခေါင်းငုံ့ပြီး ကိုယ့်ဖိနပ်ကိုယ်ကြည့်နေရပါတယ်။
သူဟာ ကျွန်တော့်ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ချည်လိုက်တုတ်လိုက်
တာပါပဲ။ ဒီအချက်ကို ဖရက်ကီရော တခြားသတင်းစာပိုသမား
တွေကပါ နားလည်ပြီးဖြစ်ပါတယ်။

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်သူ့ကို ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးလို့ရပါတယ်”

ဝင်ပြောလိုက်သူကတော့ ဖေဖေရယ်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ
အထိတ်တလန့်နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မလှမ်းမကမ်းမှာ

ရပ်နေတဲ့ဖေဖေကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

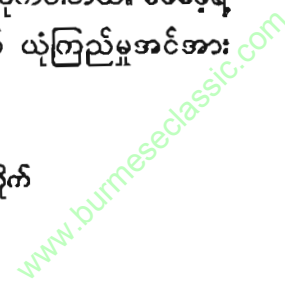
“ရာသီဥတုဆိုးဝါးတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ခုလိုသတင်းစာပိုတဲ့
ကလေးတွေကို ဒီလိုပဲ အကူအညီပေးတတ်ကြပါတယ်”

လို့ ဖေဖေကထပ်ပြောပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း
ဒီလိုတော့ တွေးမိခဲ့သားပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း
ကျွန်တော့်မာနနဲ့ကျွန်တော်မို့ ဖေဖေကို အကူအညီမတောင်း
ခဲ့တာပါ။

မန်နေဂျာကြီးခမျာ သူ့ခေါင်းကို သူကုတ်ရင်း ဖေဖေကို
တစ်လှည့် ကျွန်တော့်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေပြန်ပါတယ်။

“အေးလေ ဒါဆိုလည်း မင်းကို တစ်လလောက်တော့
စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းအနေနဲ့ မနိုင်နင်းဘူးဆို
ရင်တော့ မင်းနေရာကို တခြားသူအစားသွင်းရလိမ့်မယ်။ ကျေနပ်
ပါတယ်နော်”

မန်နေဂျာကြီးက သူ့လက်ကို ကျွန်တော့်ဆီ လှမ်းပေး
လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဖေဖေကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ
တယ်။ ဒီအခါဖေဖေမျက်နှာဟာ ခါတိုင်းနဲ့မတူသလိုမျိုးပါပဲ။
ကျွန်တော်အကျဉ်းအကြပ်ထဲရောက်နေချိန်မှာ ဖေဖေဟာ
ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရပ်တည်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေဟာ လှိုက်လှဲ
စွာ ပြုံးပြပြီး ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ့ ညှိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။ ဖေဖေရဲ့
အဲဒီလုပ်ရပ်တွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ယုံကြည်မှုအင်အား
တွေကို တိုးပွားစေပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်ဟာပြောပြောဆိုဆိုပါပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ လက်ကလေးကို မန်နေဂျာကြီးရဲ့ လက်ထဲထည့်လိုက်ပါတယ်။

“ကဲ . . . မင်းဘယ်တော့ သတင်းစာ စပို့မလဲ”

ကျွန်တော်က အားရပါးရပြုံးလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော်အခုပဲ စပို့ပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

ဒီလိုနဲ့ နောက်သုံးနှစ်ကြာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလည်း အဲဒီမြို့ကလေးကနေပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်မြတ်နိုးတဲ့ အလုပ်ကိုလည်း တစ်ခါတည်း စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ ဖေဖေတို့ကြားမှာ နားလည်မှု ပိုမိုရရှိလာခဲ့ကြတာဟာ တကယ်ကို အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရလဒ်တွေပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေနဲ့ လက်တွဲပြီး အခွင့်အရေးတစ်ခုကို အရယူနိုင်ခဲ့သလို အလုပ်တစ်ခုကိုလည်း ပြီးမြောက်အောင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

ကြိုးလေးတစ်ပင်

ကြိုးလေးတစ်ပင်

Ref: " The Piece of String"
by Gug De Maupas Sant".

ခနစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

ဒီနေ့ဟာ ဈေးနေ့ဖြစ်တဲ့အတွက် ဂိုဒေါ်မြို့ရဲ့ အဝင်လမ်းတိုင်း လမ်းတိုင်းမှာ လယ်သမားတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ မိန်းမတွေဟာ မြို့ဆီကို ဦးတည်လာရောက်နေကြပါတယ်။

ယောက်ျားတွေခမျာ ခါးကိုင်းပြီး အလုပ်ဒဏ်ပိလို့ ခွင်နေတဲ့ခြေတံရှည်လျားလျားတွေနဲ့ လေးလေးလံလံ လှမ်းလျှောက်လာနေကြပါတယ်။ လယ်ထွန်ရလွန်းလို့လည်း သူတို့ရဲ့ဘယ်ဘက် ပခုံးတွေက မြင့်တက်နေကြပြီး ကျောရိုးတွေကလည်း လိမ်ဖယ် နေကြပါတယ်။ စပါးရိတ်ချိန်မှာ ခြေထောက်ကိုကားပြီး အားယူခဲ့ကြရတတ်တာကြောင့်လည်း သူတို့ရဲ့ခြေထောက် တွေဟာခုလို ခွင်ပြီး ပုံပျက်ပမ်းပျက်ဖြစ်နေကြတာပါ။

သူတို့ရဲ့ နက်ပြာရောင် အင်္ကျီပွပွကြီးတွေကတော့ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်နဲ့ အရောင်တင်ထားသလိုပါပဲ။ ကော်လာနဲ့လက်ဖျားကိုတော့ အဖြူရောင်အနားကွပ်ထားပါတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ အင်္ကျီက ပွပွ၊ နံရိုးကပြိုင်းပြိုင်းနဲ့၊ ပျံ့တက်ခါနီး ဘူဘောင်းကြီးကို ခြေတွေ လက်တွေ တပ်ထားသလိုဖြစ်နေပါတယ်။

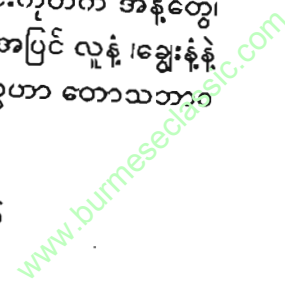
တစ်ချို့တလေကျတော့ နွားတွေနဲ့၊ နွားပေါက်စလေးတွေကို ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ဆွဲလာကြပါတယ်။ အဲဒီလိုဆွဲလာရင်းကလည်း မိန်းမတွေဟာ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ တင်ပါးကို သစ်ကိုင်းနဲ့ ရိုက်ပြီး အသော့နှင့်မောင်းလာကြပါတယ်။ သူတို့ပွေ့ယူလာတဲ့ တောင်းထဲက ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေရဲ့ ဦးခေါင်းတွေကလည်း ပြုတစ် ပြုတစ်နဲ့၊ သူတို့ဟာ သူတို့ယောက်ျားတွေထက်လည်း ပိုပြီး ခြေလှမ်းသွက်နေကြပြန်ပါတယ်။ သူတို့ခမျာ ပိန်လို့ပြားချပ်

တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ရှိနေပြီး၊ ပိန်ကပ်နေတဲ့ ရင်ကိုလည်း တိုနဲ့နဲ့စောင်တစ်ထည်နဲ့ စည်းနှောင်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ မေးသိုင်းကြိုးပါတဲ့ ခမောက်ကိုလည်း ဆောင်းထားပါသေးတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မြင်းပုလေးတစ်ကောင်ကတဲ့ လှည်းတစ်စီးက အသော့နှင့်ပြေးလွှားနေပါတယ်။ ဘေးချင်းယှဉ်လိုက်ပါလာတဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကတော့ လှည်းဆောင့်တိုင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေပါတယ်။ မိန်းမနှစ်ယောက်ကတော့လှည်းဆောင့် တဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်အောင် ရဲတိုင်နှစ်ဖက်ကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင် ထားကြလေရဲ့။

ဂိုဒေါ်ဇီးလ်မြို့က ဈေးလယ်ခေါင်မှာတော့ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ လူတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့ပါပဲ။ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေတဲ့ နွားချိုတွေနဲ့ လူချမ်းသာ လယ်သမားတွေရဲ့ ဖော့ဦးထုပ်တွေက မြင်ကွင်းကို လွှမ်းမိုးနေပါတော့တယ်။ ဈေးထဲမှာ တော့စူးရှ ကျယ်လောင်တဲ့ အသံတွေနဲ့ပွက်လောရိုက်နေပြီး၊ အဲဒီအသံတွေထဲကဖောက်ထွက်လာတဲ့ အသံတွေကတော့ ပျော်ပျော် နေတတ်တဲ့ လယ်သမားတောသားကြီးတွေရဲ့ တပေါပေါရယ်သံ တွေရယ်၊ ကြိုးချည်ထားတဲ့ နွားတွေရဲ့ အသံရှည်ဆွပြီး အော်မြည်တဲ့ “ဘွတ်အဲ . . .” သံတွေရယ်ပါ။

နေရာတကာပြန်နဲ့နေတဲ့ နွားတင်းကုတ်က အနံ့တွေ၊ နို့နံ့တွေ၊ နောက်ချေးနံ့နဲ့ ကောက်ရိုးနံ့တွေအပြင် လူနံ့၊ ချွေးနံ့နဲ့ ရောပြွမ်းနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အနံ့ဆိုးတွေဟာ တောသဘာဝရဲ့ ထူးခြားချက်ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝတိရွာသား မေထရီဟော့ချ်ကုန်းကတော့ ဂိုဒါပီးလ် မြို့ကလေးကို လောလောလတ်လတ် ရောက်ရှိလာသူဖြစ်ပြီး၊
 ဈေးလယ်ခေါင်ဆီ ဦးတည်သွားနေပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
 ပဲ မြေကြီးပေါ်မှာကျနေတဲ့ လျှော်ကြိုးကလေး တစ်ပင်ကို တွေ့
 လိုက်ရပါတယ်။ မေထရီဟော့ချ်ကုန်းဟာ နော်မန်မျိုးနွယ်ပီပီ
 စေးနဲသူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း အသုံးတည့်မယ်ထင်တဲ့
 ပစ္စည်းတိုင်းကို ကောက်ယူလေ့ရှိပါတယ်။ အခုလည်း သူဟာ
 ဥလာရောဂေါကြောင့် ကိုက်ခဲတဲ့ ဝေဒနာခံစားနေရင်းကပဲ
 လျှော်ကြိုးကလေးတစ်ပင်ကို ကောက်မိအောင် ကောက်ယူ
 လိုက်ပါတယ်။

သူ့အခုလိုကြိုးစာကလေးကို ကောက်ယူလိုက်ချိန်မှာပဲ
 အိမ်တံခါးဝတစ်ခုကနေ သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေတဲ့ မြင်းကုန်းနီး
 သမား မေထရီမလန်ဒိန်းကို သတိပြုမိလိုက်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်
 ယောက်ဟာ မြင်းပါးချပ်ကြိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ချိန်က စကား
 များခဲ့ဖူးပါတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အညှိုးအတေးထားတတ်
 ကြသူတွေမို့ အခုချိန်ထိရန်မီးက မငြိမ်းသေးပါဘူး။

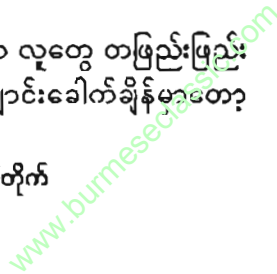
ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ နေရာကကြိုးစာလေးတစ်ခုကို
 ခုလို ကောက်ယူမိတဲ့အတွက် မေထရီ ဟော့ချ်ကုန်းအဖို့ ရှက်
 အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူဟာ ကြိုးစာလေးကို
 ခပ်သွက်သွက်ခါးပိုက်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး ဝှက်လိုက်ပါတယ်။ နောက်
 တော့ သူဟာ ဈေးကိုဆက်မသွားသေးဘဲ ပစ္စည်းတစ်ခု ကျ
 ပျောက်သလိုနဲ့ ဟိုရွာသည်ရွာ လှုပ်နေပြန်ပါတယ်။ သူ့အခုလို
 ခါးကုန်းပြီး ရှာဖွေနေပုံဟာ သူ့ရဲ့ ဥလာရောဂေါကြောင့် ပုံမှန်

ထက် နှစ်ဆကြီးထွားပြီး ကုန်းကုန်းကွဲကွဲဖြစ်နေပါတော့တယ်။
 ဒါပေမယ့် သိပ်တော့မကြာပါဘူး။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ
 ဆူဆူညည်ညည်နဲ့တရွေ့ရွေ့သွားနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးနဲ့အတူ ရောရောင်
 လိုက်ပါသွားပါတယ်။ ဈေးထဲမှာတော့ ရောင်းသူတွေ ဝယ်သူ
 တွေ၊ ဈေးစကားပြောဆိုသူတွေနဲ့ ပြည့်လို့ပါပဲ။ နွားရောင်းသူ
 တွေဟာလည်း သူတို့နွားကို တံပြာနဲ့ နှင်ပြီး မောင်းသွားဟန်ပြု
 လိုက်၊ ပြန်လှည့်လာလိုက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေကြပုံပါပဲ။ သူတို့
 ဟာ ဈေးဝယ်သူတို့ရဲ့ လှည့်စားမှုကို ခံရပြီး၊ ဈေးနှိမ်ခံရမှာ စိုးရိမ်
 နေကြပါတယ်။ ကုန်သည်တွေကလည်း ဈေးသည်ရဲ့ အခြေ
 အနေကို အမြဲတမ်း အကဲခတ်ပြီး၊ တိရစ္ဆာန်ရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကိုပဲ
 ထောက်ပြရင်း ဈေးနှိမ်တတ်ကြတာ ဓမ္မတာပဲ မဟုတ်လား။

မိန်းမတွေကလည်း သူတို့ရဲ့ တောင်းကြီးတွေချပြီး
 ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေကို ထုတ်ကြပြန်ပါတယ်။ ကြက်တွေဘဲတွေ
 ကို ခြေထောက်ကနေ ကြိုးနဲ့ချည်ထားပါတယ်။ အမောက်တွေ
 က နီနီရဲရဲ မျက်လုံးတွေကတော့ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေကြပုံ။

သူတို့ဟာ ပေးဈေးကို နားထောင်ပြီး ရောင်းချင်တဲ့
 ဈေးနဲ့ ကိုက်မကိုက်ချင်ချိန်နေကြပါတယ်။ သူတို့မျက်နှာကတော့
 ခပ်တင်းတင်းနဲ့ မတုန်မလှုပ်ပါပဲ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ပေးဈေးနဲ့
 ရောင်းချင်လည်းရောင်းပါလိမ့်မယ်။ အခြေအတင် ဈေးဆစ်
 ဈေးဆိုကြရင်း အဝေးရောက်သွားမှ လှမ်းခေါ်ပြီး ရောင်းချင်
 လည်း ရောင်းကြပါလိမ့်မယ်။

ဒီလိုနဲ့ နောက်တော့ ဈေးထဲမှာ လူတွေ တဖြည်းဖြည်း
 လျော့ပါးသွားပါတယ်။ မွန်းတည့်သံချောင်းခေါက်ချိန်မှာတော့

အဝေးဆီက လူတွေဟာ ထမင်းဆိုင်ဆီကို အသီးသီး ထွက်သွားကြပါတော့တယ်။

ဂျော်ဒီနိုး ထမင်းဆိုင်ရဲ့ ပင်မအဆောင်ထဲမှာတော့ စားသောက်သူတွေနဲ့ ပြည့်နေပြီး ခြံဝမှာလည်း ယာဉ်မျိုးစုံနဲ့ ပြည့်နှက်နေပါတယ်။ ရိုးရိုးလှည်းတွေ၊ မြင်းတစ်ကောင်ဆွဲနှစ်ဘီးတပ်လှည်းတွေ၊ လေးဘီးတပ်လှည်းတွေနဲ့ ပြောရခက်တဲ့ ယာဉ်မျိုးစုံပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ တစ်ချို့လှည်းတွေက နောက်ချေးတွေ ဗလပွနဲ့ ကျိုးပဲ့နေပြီး တစ်ချို့ကျတော့လည်း လက်တန်းနှစ်ဖက်က မိုးပေါ် ထောင်လိုထောင်၊ တစ်ချို့ မြေမှာ စိုက်လိုစိုက်နဲ့ တကယ့်ကို မျက်စိနောက်စရာပါပဲ။

ထမင်းစားခိုင်းအနီးမှာတော့ မီးဖိုကြီးရှိပြီး အဲဒီမီးဖိုက တငြီးငြီးတောက်နေတဲ့ မီးအရှိန်တွေက ခုံတန်းရဲ့ ကျောဘက်ကို အပူရှိန် ဟပ်နေပါတယ်။ မီးတောက် မီးလျှံတွေထဲမှာတော့ကြက်ရယ်၊ ဂျိုးရယ်၊ ဆိတ်ပေါင်ရယ်ကို တံစို့ထိုးပြီး ကင်ထားပါတယ်။ အသားတွေဟာ မီးကင်တဲ့ အပူရှိန်ကြောင့် ညိုမောင်းပြီး အရည်တွေ ထွက်ကျနေပါတယ်။ မီးဖိုချောင်က ထွက်လာတဲ့ အနံ့တွေကလည်း တကယ့်ကို သွားရည်ကျစရာပါပဲ။

လယ်သမားမှန်သမျှဟာ မေထရီဂျော်ဒီနိုးရဲ့ ထမင်းဆိုင်မှာပဲ အားလုံးစားသုံးလေ့ရှိပါတယ်။ သူဟာ ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သလို မြင်းကုန်သည်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်များပြီး ကလိုနီကကျစ် လုပ်တတ်တဲ့ လူချမ်းသာတစ်ယောက်လည်းဖြစ်ပါတယ်။

စားစရာတွေဟာလည်း အရက်ခွက်လိုပါပဲ တစ်ခုပြီး

တစ်ခု ကုန်သွားလိုက်၊ ယူလာလိုက်၊ ထပ်ကုန်သွားလိုက်နဲ့ လူတွေကလည်း သူတို့ရဲ့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကိုပဲ စားမြုံ့ပြန်မဆုံးဖြစ်နေကြပါတယ်။ စိုက်ပျိုးရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ဆွေးနွေးပြောဆိုကြပါတယ်။ ရာသီဥတုအခြေအနေတော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ အတွက်သာကောင်းမွန်ပြီး ဂျုံ၊ စပါးတွေကိုတော့ အစိုပြန်စေပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲထမင်းဆိုင်ရှေ့က မောင်းထုသံတစ်ခုခုကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဘာကိုမှစိတ်ဝင်စားပုံမရတဲ့ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက်ကလွဲပြီးအားလုံးဟာ အပြင်ထွက်ကြည့်ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာအစာတွေ ပလုတ်ပလောင်း စားနေကြပြီးလက်ထဲမှာလည်း လက်သုတ်ပုဝါတွေကိုင်ထားကြပါတယ်။

မောင်းထုသံတဒုဒုလည်း ပြီးသွားရော ဌာန်ကရိုဏ်းမကျတဲ့ ရွာဆော်ရဲ့ ထော်လော်ကန့်လန့်အသံနဲ့ ကြေညာသံကို ခုလိုကြားကြပါတယ်။

“မြို့သူမြို့သားများ၊ ရွာသူရွာသားများနဲ့ ဈေးအတွင်းရှိ ဈေးသူဈေးသားအများပြည်သူများခင်ဗျား . . . ဒီနေ့နံနက် ကိုးနာရီနဲ့ ဆယ်နာရီအတွင်း ဈေးအဝင်လမ်းမပေါ်မှာ ငွေငါးရာနဲ့ စာရွက်စာတမ်းများပါရှိတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် အနက်တစ်လုံး ကျပောက်ခဲ့ပါတယ်။ မည်သူမဆို တွေ့ရှိပါကဈေးရုံးကိုချက်ချင်း လူဆောင်ခဲ့ပါရန်နဲ့ သို့မဟုတ်ပါက မင်နီဗီးလ် ရွာသား မေထရီဖော်ကျူးဟောလ်ဘရုထံ ပြန်လည်အပ်နှံရန် ကြေညာအပ်ပါသည်ခင်ဗျား။ ကောက်ယူရရှိသူအား ဆုတော်ငွေ နှစ်ရာ ချီးမြှင့်

မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာအပ်ပါသည် ခင်ဗျား . . . ဒို့ . . .
ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ”

ကြေညာသူထွက်ခွာသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မောင်းသံ
တဒုဒုနဲ့အတူ သူ့ရဲ့ ကြေညာသံကတော့ ခပ်ဝါးဝါး ကြားနေရ
တုန်းပါပဲ။ လူတွေကတော့ အဖြစ်အပျက်ကို တစ်ယောက်တစ်
ပေါက်ပြောဆိုနေကြပါတယ်။ ကျပျောက်သွားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်
ပြန်ရနိုင် မရနိုင်ငြင်းခုံနဲ့ နေကြပါတယ်။

စားသောက်ပြီးသွားတာနဲ့ ကော်ဖီကို အစာပိတ်
သောက် သုံးနေကြတုန်းမှာပဲ ရဲတပ်ကြပ်တစ်ယောက်ရောက်ရှိ
လာပြီး။ -

“ဒီထဲမှာ ဘရူတီရွာသား မေထရီဟော့ချ်ကုန်း ဆိုတာ
ရှိလား” လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီမှာ စားပွဲစွန်းမှာထိုင်နေတဲ့
မေထရီဟော့ချ်ကုန်းက

“ရှိတယ်ဗျို့ . . . ကျုပ်ဒီမှာ”
လို့ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“မေထရီဟော့ချ်ကုန်း ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်နဲ့ စခန်း
ကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါ။ မြို့နယ်မှူးက ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့”
လို့ပြောပါတယ်။

လယ်သမားကြီးလည်း တအံ့တဩနဲ့ စိတ်ပူသွားပြီး
အရက်ခွက်ကို ချရင်းမတ်တပ်ရပ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ဟာယိုင်
တိယိုင်တိုင် ခြေလှမ်းတွေနဲ့ မနက်ကထက်ပိုပြီး ကိုင်းတဲ့ခါးနဲ့
တပ်ကြပ်ကြီး နောက်ကလိုက်သွားပါတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း
“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် . . . ” နဲ့ တဖွဖွပြောဆိုနေပါ

တယ်။

မြို့နယ်မှူးဟာ လက်တင်ကုလားထိုင်နဲ့ ထိုင်ရင်း သူ့ကို
စောင့်နေပါတယ်။ သူ့ဟာနယ်မြေဆိုင်ရာ ကိစ္စတွေမှာ ဆုံးဖြတ်
နိုင်ခွင့် ရှိသူဖြစ်တဲ့ အလျောက် ဟိတ်ဟန်ထုတ်ဖို့လည်း ဝါသနာ
ပါသူဖြစ်ပါတယ်။

သူက

“ဒီမှာ မေထရီဟော့ချ်ကုန်း၊ ခင်ဗျား မင်နီးဗီးလ်ရွာသား
မေထရီဟော့ချ်ဘရူရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဒီနေ့မနက် ဗျူးဇီဗီးလမ်း
ပေါ်မှာ ကောက်ရခဲ့တယ်မဟုတ်လား” လို့ပြောပါတယ်။

လယ်သမားကြီးက တအံ့တဩနဲ့မြို့နယ်မှူးကိုငေးကြည့်
နေပါတယ်။ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ သူ့အပေါ်ကျရောက်လာ
တဲ့ မသင်္ကာမှုအပေါ်လည်း ကြောက်စိတ်ဝင်သွားပါတယ်။

“ကျုပ်ပိုက်ဆံအိတ် ကောက်ရတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းပဲ”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကိုမှ မသိရပါလား
ဗျာ၊ တကယ်ပြောတာပါ”

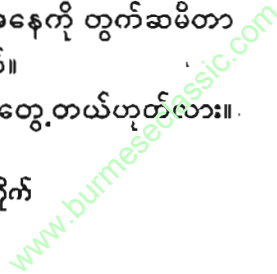
“မင်းကိုတွေ့တဲ့ လူရှိတယ်ကွ”

“ဗျာ . . . ကျွန်တော့်ကို တွေ့တဲ့သူရှိတယ် ဟုတ်စ
. . . ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“မြင်းကုန်းနီးသမား မွန်စီရာမလန်ဒိန်းပေါ့”

အဖိုးကြီးသိလိုက်ပါပြီ။ အခြေအနေကို တွက်ဆမိတာ
နဲ့ ထောင်းကနဲ့ ဒေါသထွက်သွားပါတယ်။

“ဘာဗျ . . . သူ့ကျွန်တော့်ကို တွေ့တယ်ဟုတ်လား။

မိမိစစ် မစစ်တဲ့ကောင်၊ မြို့နယ်မှူးခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ သူတွေ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ဒီလျော်ကြီးလေးကောက်တာကိုတွေ့တာပါ။”

သူကပြောပြောဆိုဆို ခါးပိုက်ထဲက ကြိုးစကလေးကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြို့နယ်မှူးက သင်္ကာမကင်းတဲ့ ပုံစံနဲ့ ခေါင်းကို သာတွင်တွင်ခါနေပါတယ်။

“ဒီမှာ မေထရီဟော့ချ်ကုန်း . . . ခင်ဗျားကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှ လိမ်လို့မရဘူးမှတ်ပါ။ မွန်စီရာမလန်ဒိန်းဆိုတဲ့သူက စိတ်ချရတဲ့လူမျိုးကွ။ ဒီလိုလူက ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ ကြိုးစကို ဘယ်လိုလုပ်မှားနိုင်မှာလဲ”

ဒီတော့လယ်သမားကြီးလည်း ဒေါသထွက်ပြီး သူ့ရဲ့ ရိုးသားမှုကို သူ့ကိုယ်တိုင်ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့ပုံစံနဲ့ လက်ကို မြှောက်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို တံတွေး ထွေးချလိုက်ပါတယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ ဘုရားအသိဆုံးပါပဲ။ အမှန်တရားပဲ . . . ကျုပ်တစ်ခွန်းမှ လိမ်မပြောဘူး . . . ”

လို့ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေပါတယ်။

မြို့နယ်မှူးကြီးကဆက်ပြီး

“ခင်ဗျားပိုက်ဆံအိတ်ကောက်ရပြီးတာတောင် အားမရသေးပဲ ဘာတွေများထပ်တွေ့ဦးမလဲဆိုပြီး ဘေးကရွံ့တွေထဲတောင် ထပ်ရှာဖွေနေသေးတာပဲမဟုတ်လား”

လို့ပြောတော့ ကိုလူရိုး တောသားကြီးခမျာ ကြောက်လဲကြောက် မခံမရပ်နိုင်လည်းဖြစ်ပြီး နှုတ်ဆွဲသွားပါတော့တယ်။

“ဒါ . . . သက်သက် လုပ်ကြတာ . . . တမင်လုပ်ကြတာ

ကျုပ်လို လူရိုး လူအတစ်ယောက်အပေါ် ဒုက္ခမရောက်ရောက်အောင် ကလိမ်ကကျစ်လုပ်တာ”

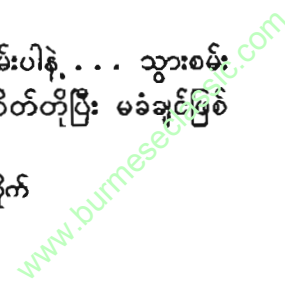
သူဘယ်လိုပဲအကြောက် အကန်ငြင်းငြင်း မြို့နယ်မှူးကတော့ ယုံကြည်ဟန်မပြပါဘူး။

သူ့ကို မေထရီမလန်ဒိန်းနဲ့ တွေ့ပေးလိုက်ပါတယ်။ မလန်ဒိန်းက သူ့ရဲ့စွပ်စွဲချက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထွက်မြဲအတိုင်းပဲ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ထွက်ဆိုနေပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နာရီနီးပါး အပြန်အလှန်ပုတ်ခတ်ပြောဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ မေထရီဟော့ချ်ကုန်းရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း သူ့ကိုရှာဖွေပေးမယ့် ဘာမှ မတွေ့ရပါ။

ဒီသတင်းဟာ တမဟုတ်ချင်း ယုံနဲ့သွားပါပြီ။ သူ့မြို့နယ်ရုံးကပြန်လာတော့ လူတွေအားလုံး ဝိုင်းအံ့ပြီး တအံ့တဩမေးမြန်း စပ်စုကြပါတယ်။ တစ်ချို့က လေးလေးနက်နက်၊ တစ်ချို့ကတော့မထီမဲ့မြင်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ မခံမရပ်ဖြစ်ရမယ့် အစား သူ့ကြိုးကလေးတစ်ပင် ဇာတ်လမ်းကိုပဲ ဇာတ်ကြောင်းပြန်မဆုံးဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ မယုံပဲ အားလုံးဝိုင်းပြီး သရော်လှောင်ပြောင်ရယ်မောကြပါတယ်။

သူ့ကို သွားရင်းလာရင်း ရပ်ပြီး မေးကြမြန်းကြသမျှ လူတွေကို သူကတော့ ထပ်ချည်းတလဲလဲ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောနေပါတယ်။ သူ့အဝတ်အစားတွေကိုလည်း လှန်လှောပြပြီး ဘာမှ မရှိကြောင်း သက်သေပြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လူတိုင်းက “ပြီးမနေစမ်းပါနဲ့ . . . သွားစမ်းပါ” လို့ပဲ ပြောဆိုကြပါတယ်။ သူ့ခမျာ စိတ်တိုပြီး မခံနိုင်ဖြစ်

လာပါတယ်။ ဒေါသလည်းထွက်လာပါတယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မယုံကြည်တဲ့အတွက်လည်း ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ ဘာမှန်းမသိညာမှန်းမသိ သူ့ဇာတ်ကြောင်းပြန် ဇာတ်လမ်းချည်း ခင်းပြနေတော့တာပါပဲ။

ညနေပိုင်းလည်းရောက်ရော သူ့လည်း သူ့အကြောင်းကို လူတိုင်းသိအောင် ရှင်းလင်းပြောပြဖို့ ရွာကို တစ်ပတ် ပတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အပေါ် အထင်သေးတာကလွဲလို့ တစ်ခြား ဘာမှမရရှိခဲ့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ သူ့ခမျာ တစ်ညနေလုံး နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်လာရပါတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် မွန်းလွဲချိန်မှာတော့ မောဇီးလ်ရွာက ထရီဘရက်တန်ရဲ့ လယ်ကို လုပ်ရတဲ့ သူရင်းငှား မားရီးရပ်စ်ပေါ်မီးလီးက ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့အတူ အထဲမှာပါတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပါ မင်နီဗီးလ်ရွာသား မေထရီဟော့လ်ဘရွယ် ပြန်လည် အပ်နှံခဲ့ပါတယ်။

သူရင်းငှား က ပစ္စည်းကို သူ့လမ်းကကောက်ရခဲ့ကြောင်း ဒါပေမယ့် သူဟာ စာမတတ် ပေမတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တာကြောင့် အဲဒီပစ္စည်းကို အိမ်ယူသွားပြီး သူ့အလုပ်ရှင်ကိုပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဒီသတင်းဟာ တောမီးပမာ ပြန့်နှံ့သွားခဲ့ပြီး ချက်ချင်းပဲ မေထရီဟော့ချ်ကုန်းရဲ့ နားကိုပေါက်ကြားသွားပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့လည်း ချက်ချင်းအပြင်ထွက်ပြီး သူ့ဇာတ်လမ်းကို အသစ်ထပ်မံဖြည့်စွက်ချက်နဲ့အတူ ပြောပြပြန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ

သူ့အောင်ပွဲခံရမယ့် အလှည့်မဟုတ်လား။

“ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ပြန်ရဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့ ဗျာ . . ကျုပ်ဆိုလိုတာက ချောက်တွန်းတဲ့ကိစ္စကိုပြောတာ . . . လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်အောင် ချောက်တွန်းပြီး ဗရုတ်သူကွ လိမ်ညာပြောတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲဗျာ . . . ခုကြည့်လေ . . .”

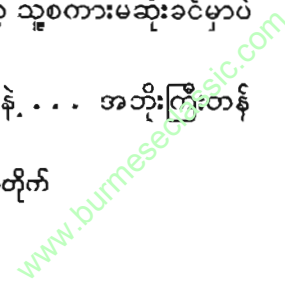
သူဟာ တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း သူ့အကြောင်းကို တွေ့သမျှလူတွေထံ လျှောက်ပြောပါတော့တယ်။ သိတဲ့လူရော မသိတဲ့လူရော ရင်းနှီးတဲ့လူရော၊ မရင်းနှီးတဲ့လူရောပါပဲ။ ဒီလိုပြောလိုက်ရတဲ့အတွက် သူ့စိတ်ထဲမှာ ပေါ့သွားသလိုခံစားရပါတယ်။ ခုမှပဲသက်သက်သာသာ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူပြောတာကို နားထောင်တဲ့လူတွေကြည့်ရတာကတော့ တစ်မျိုးပါပဲ။ ရယ်ချင်စိတ်ကို အောင့်ထားရတဲ့ပုံစံမျိုး၊ မသင်္ကာတဲ့မျက်စိတွေနဲ့ နောက်ကွယ်မှာ တီးတိုး တီးတိုးသဖန်းပိုး လုပ်ကြမယ့်ပုံပါပဲ။

နောက်တနင်္ဂနွေရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

သူဟာ သူ့အကြောင်းပြောချင်ဇောနဲ့ ဂိုဒါဗီးလ်ဈေးဆီကို သွားပြန်ပါတယ်။ မလန်ဒီနန်းက သူ့အိမ်ပေါက်ဝမှာ ရပ်ရင်း သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ဟားတိုက်ရယ်ပါတယ်။ ဒါဘာလုပ်တာပါလိမ့်။

သူက ကရိကတ်ကျေးရွာက လယ်သမားတစ်ဦးကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အကြောင်းပြောပြတော့ သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပဲ မဲရွဲပြီး

“သွားစမ်းပါ လာခွီးမနေစမ်းပါနဲ့ . . . အဘိုးကြီးတန်

ပဲနဲ့ လာရွှီးမနေပါနဲ့" လို့ပြောပြီးထွက်သွားပါတယ်။

မေထရီဟော့ချ်ကုန်းဟာ နောက်ကိုတုန်းဆုတ်သွားရင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားရှာပါတယ်။ ဒီလူဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို မယုံကြည် ပါလိမ့်လို့ တွေးကြည့်မိပါတယ်။

နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီးတော့လည်း သူ့ဟာ ဂျော်ဒိန်း ထမင်းဆိုင်မှာထိုင်ရင်း ဒီကိစ္စကိုပဲထပ်ပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခါ မွန်တီဗီးလီးရာရွာက ကုန်သည်တစ်ဦးက

“ကျိတ်လိုက်စမ်း ဖိုးတွမ်တီးရေ . . . ခင်ဗျားရဲ့ ကြိုး ကလေးတစ်ပင် လုပ်ဇာတ်ကို ကျုပ်တို့ မသိဖူးများထင်လို့လား” လို့ပြောပါတယ်။

သည်တော့ ဟော့ချ်ကုန်းက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နဲ့

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သူတို့ ပိုက်ဆံအိတ်သူတို့ ပြန်တွေ့ သွား ပြီပဲဥစ္စာဗျာ . . .” လို့ပြောတော့ တစ်ခြားတစ်ယောက်က

“ခေါက်ထားစမ်းပါ အဘိုးကြီးရာ မတွေ့ဖူးလို့ ပေငြင်း ပြီးမှ တဖက်လှည့်နဲ့ ပြန်ပေးတာများ၊ အသာလေး ငြိမ်နေလိုက် ပြီးတာပဲ ”

လို့ ဝင်ထောက်ပြန်ပါတယ်။

သူဘယ်လိုပဲ ရှင်းပြဖို့ကြိုးစား ကြိုးစား အချည်းနှီးပါပဲ။ စားပွဲဝိုင်းကလူတွေအားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြပါတယ်။ သူ့ခမျာ စားလက်စကိုတောင် ပြီးအောင်မစားနိုင်တော့ပါဘူး။ သရော်သံ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံတွေကို ကျောခိုင်းပြီးဆိုင်ထဲကထွက် လာခဲ့ပါတယ်။

သူ့ဟာရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းထွက်၊ ခံပြင်းစရာ

လည်း ကောင်းနဲ့မို့ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ အတူအိမ်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ပိုပြီးစိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်ရတာကတော့ သူ့ဟာနော်မန် မျိုးနွယ်တို့ရဲ့ ဉာဏ်ကိုသုံးပြီး ခုလိုစွပ်စွဲချက်မျိုးကို ပိရိတ် လှည့်စားမှုအဖြစ် ဖြေရှင်းနိုင်ပါလျက်နဲ့ ဒီကိစ္စကိုပဲ သူ့ရဲ့ ကလိမ် ကကျစ်လှည့်စားမှုအဖြစ် အဖြူကို အမဲလုပ်ခံရမှာကိုပါပဲ။ သူ့ဘက်က မဖြေရှင်းနိုင်ရင် ပြဿနာက ပိုပြီး ကြီးထွားလာ ပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် သူ့ဟာ ဇာတ်ကြောင်းကို တစ်ကပြန်စပြီး ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားပြန်ပါတယ်။ ခုလိုဖြေရှင်းပြောကြားတိုင်းလည်း ထပ်ကာထပ်ကာ ငြင်းမယ်။ အားရကျေနပ်လောက်အောင် ဖြေရှင်းမယ်၊ ပိုပြီး အလေးအနက်ထားကျိန်ဆိုမယ်။ ဒါကတော့ သူ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် တွေးလုံး သက်သက်တွေပါပဲ။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သူ့နမူနာ ကြိုးကလေးတစ်ပင်အကြောင်းကလွဲပြီး တစ်ခြား ဘာကိုမှ မတွေ့တော့ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူးလေ . .

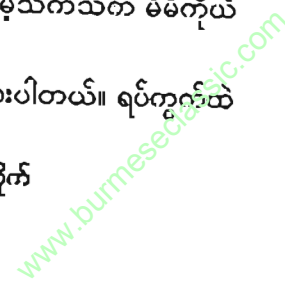
ဒါပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ သူ့ရဲ့ ဖြေရှင်းချက်က ပိုပြီးရှုပ်ထွေးလေ ပိုပြီးသိမ်မွေ့လေ လူတွေက ပိုပြီး အယုံ အကြည်ကင်းလေ ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

“သူ့ခိုး ခိုးတယ်လို့ပြောပါမလား” တဲ့။

သူ့ကွယ်ရာမှာ ဒီလိုပဲ ပြောလာကြပါတယ်။

ဒီအကြောင်းကို သဘောပေါက်လေ။ သူ့ခမျာ အသည်း ခိုက်အောင် ခံစားရလေပါပဲ။ အကြောင်းမဲ့သက်သက် မိမိကိုယ် ကို ညည်းဆဲနေမိပါတော့တယ်။

သူ့ဟာ သိသိသာသာကြီး ကျသွားပါတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲ

က ခပ်လောင်လောင်လူငယ်တစ်စုကလည်း စစ်သားအိုကြီးကို တိုက်ပွဲအကြောင်းတွေ ပြောခိုင်းသလို၊ သူ့ရဲ့ကြိုးတစ်ပင် ဇာတ်လမ်းကိုပဲ ဟာသလုပ်ပြောဆို စနေကြပြန်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့သူဟာ အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက်ပြီးနေမကောင်း ဖြစ်ရာ ဒီဇင်ဘာလကုန်လောက်မှာ လဲပါတော့တယ်။

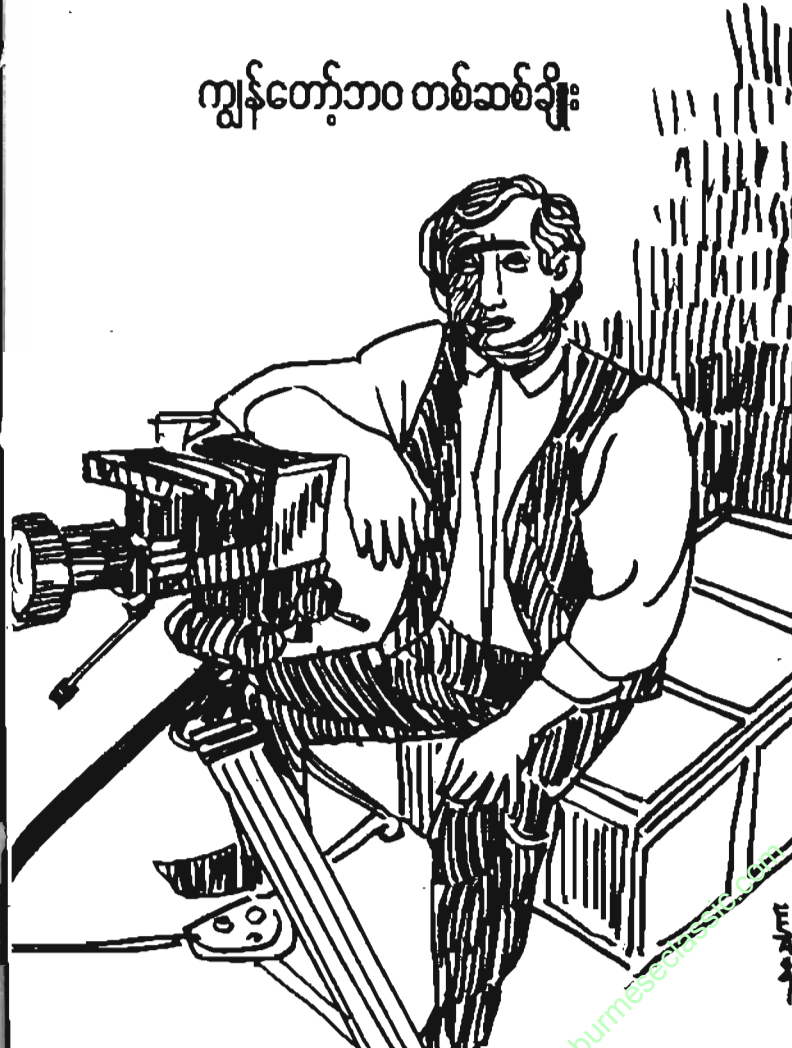
ဇန့်ဝါရီလ စောစောပိုင်းမှာပဲ သူ့ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့မကွယ်လွန်မီ အပြင်းအထန် ဝေဒနာခံစားရင်း သူ့မှာ အပြစ် မရှိကြောင်းကိုသာ ဂယောင်ဂတမ်း တွင်တွင်ကြီး ငြင်းဆိုခဲ့ပါ တယ်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်းပါ ကြိုးကလေး တစ်ပင်ပါဗျာ... တကယ့်ကို ကြိုးကလေးတစ်ပင်ထဲပါ...”

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော့်ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး

ကျွန်တော်ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး

Ref: " I Once Was Lost "

by Antwone Quen Ton Fisher.

(Readers Digest - October 2001)

ခနစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

စာရေးဆရာ အန့်ဝန်းဖစ်ရာဟာ
 မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်အဖြစ်
 သူ့ကိုယ်သူ ထင်မှတ်ခဲ့ရာက
 သားချင်းဆွေမျိုး အသိုင်းအဝန်းတွေနဲ့
 ပြန်လည်ဆုံဆည်းမိတဲ့အခါ ...

(၁)

ကျွန်တော့်ဘဝ ရုပ်ပုံလွှာကို ရေးသားရမည်ဆိုရင်
 လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်မြို့ရှိ ဆိုနိုရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီရဲ့ လုံခြုံရေးသမား
 အစောင့်ဘဝကပဲ စတင်ရပါလိမ့်မယ်။ ပထမဆုံး ဇာတ်ညွှန်းဖြစ်
 တဲ့ အတွက်လည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရပါတယ်။
 (၄၁)ကြိမ်တိုင်တိုင်ပါပဲ။

အဲဒီနောက်တော့ အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်တယ်လို့ ဆိုရပါ
 လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ၂၀ ရာစုမြေခွေးကုမ္ပဏီကြီး
 ကဝယ်ယူခဲ့ပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်ဒါရိုက်တာအဖြစ် နာမည်
 ကျော် မင်းသားကြီး ဒီဇဲလ်ဝါရှင်တန်က ရိုက်ကူးမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအခြေအနေရောက်နေတာကိုပဲ ကျွန်တော့်အဖို့
 ဘဝမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ အပင်ပန်းခံရရန်းကန်လာခဲ့ရာကနေ မမျှော်

လင့်ပဲ စင်ပေါ်ရောက်ခဲ့ရပုံကို မယုံမရဲဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အိုဟိုး
 ရိုးပြည်နည်း၊ ကလိပ်ဖ်လင်းမြို့မှာ မွေးစားခံရတဲ့ကလေးငယ်ဘဝ
 နဲ့ကြီးပြင်းခဲ့ရပါတယ်။ အနှိပ်စက်ခံ အပင်ပန်းခံ၊ အပြုပြင်ခံဘဝနဲ့
 ဒုက္ခသူခပေါင်းများစွာကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသူဟာကျွန်တော်
 ပါပဲ။ အဆိုးတကု အဆိုးဆုံးကတော့ မိရင်းဖရင်း ဘယ်သူ၊
 မွေးချင်းညီအစ်ကိုဘယ်သူတွေရှိတယ် ဆိုတာကို မသိခြင်းပါ။
 ဒီအတွက် စိတ်ဆင်းရဲလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့။

ကျွန်တော့်ဖခင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို မမွေးဖွားမီကပဲ
 ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဆိုတာ သိရပါတယ်။ ဖခင်ရဲ့ အမည်ကတော့
 အက်ဒွက်အဲလ်ကင်းစ် လို့ ခေါ်ပါသတဲ့။ အမေအမည်က အီဗာ
 ဖစ်ရှာ လို့ သိရပါတယ်။ အမေကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ရှာဖွေခဲ့ပေ
 မယ့် အချည်းအနီးပါပဲ။

ကျွန်တော်ရဲ့ နာကျင်လှတဲ့ နှလုံးသားကို ကုစားဖို့ ရနိုင်
 လိမ့်မယ် မထင်ပါ။ အဖေဘက်က ဆွေမျိုးတွေကို ရှာဖွေ နေဆဲ
 မှာပဲ တစ်နေ့တော့ မထင်မှတ်တဲ့သတင်းကောင်း တစ်ရပ်ကိုရရှိ
 ခဲ့ပါတော့တယ်။

* * * * *

(၂)

တစ်ဖက်က အမျိုးသမီးရဲ့ နွေးထွေးမှုပြည့်ဝတဲ့ အသံကို တယ်လီဖုန်းထဲကနေ ကြားလိုက်ရပါတယ်။

“ဟယ်လို . . .”

ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်ရွံ့ရွံ့ပါပဲ။

“ဟယ်လို . . . ကျွန်တော့်နာမည် အနဲ့ဝုန်း အဲလ်ကင်းစ်ပါ။ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်က ဆက်နေပါတယ်။ အခုပြောနေတာ အယ်နီတင်အဲလ်ကင်းစ်လားခင်ဗျာ”

ကလိပ်ဖလင်းမြို့ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်ထဲမှာတွေ့ရတဲ့ အမည်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်မေးခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . .”

တစ်ဖက်က ပြန်ဖြေပါတယ်။

“အက်ဒွက်အဲလ်ကင်းစ်ရဲ့ ဆွေမျိုး မိသားစုတွေကို ကျွန်တော်ရှာဖွေနေတာပါခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေထဲမှ အဲဒီနာမည်ပါတဲ့သူများ ရှိမလားလို့ပါ”

“အဲဒီ နာမည်နဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူကွယ်လွန်ခဲ့တာ ကြာပြီလေ”

သူကပြန်ပြောရင်း စကားကိုရပ်ထားပါတယ်။ ပြီးမှ

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

လို့မေးရှာပါတယ်။

“ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သားလို့ ထင်လို့ပါ”

လို့ ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

ခဏမျှ အသံတိတ်သွားပါတယ်။ ပြီးမှ ချက်ချင်းဆိုသလို ပါပဲ

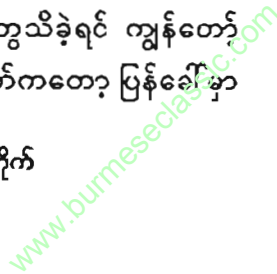
“မင်းဟာ အက်ဒွက်ရဲ့သားမှန်ရင် . . . အေး . . .

မင်းမှာဆွေမျိုးသားချင်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်”

လို့ပြန်ပြောလာပါတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ မယ့်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ ကျွန်တော့် မွေးသက္ကရာဇ် အမေ့နာမည်နဲ့ ကလိပ်ဖလင်းမြို့ တစ်နေရာက ဝလင်းဗီးလ်ရပ်ကွက်ရှိ မွေးစားမိဘများရဲ့ နေအိမ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပုံတွေကို ပြောပြလိုက်မိပါတယ်။ အသက်(၁၆)နှစ်မှာ မွေးစားဖခင်က နှင်ထုတ်လိုက်လို့ လေလွင့်ခဲ့ရပုံ၊ ရေတပ်မတော်မှာ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းပြီး လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်မြို့မှာ လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်း ဘဝရောက်ခဲ့ပုံတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်စကားလည်း ဆုံးရော အဲလ်နီတင်က ဒီအကြောင်းကိုသာ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေသိခဲ့ရင် ကျွန်တော်ကိုသားအရင်းအဖြစ်တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ပြန်ခေါ်မှာ

အသေအချာပဲလို့ ပြောလာပါတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ ကျလာတဲ့မျက်ရည်တွေကို ထိန်းထားရင်းကပဲ၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၊ အောက်မေ့တသခဲ့ရတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ဇယားကို ခရားရေလွတ် တတွတ်ထွတ်ပြောချလိုက်ပါတယ်။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း အဲလ်ကင်းစ် မိသားစုတွေဟာ ကျွန်တော်ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့နေရာနဲ့ နှစ်လမ်းကွာမှာပဲ ရှိနေခဲ့ကြတာပါလား။ အယ်နီတင်ရဲ့ မိဘ(ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘိုးဘွားများ)ဟာ မကြာခင်နှစ်တွေထဲကပဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပြီဖြစ်ပါတယ်။ လက်ငင်းအချိန်မှာတော့ ကလိပ်ဖလင်းမှာ အယ်နီတင်ရဲ့ ညီမနှစ်ယောက်နဲ့ မောင်နှစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ညီမနှစ်ယောက်ကတော့ ဒွီကာဂိုမှာလေ။

ကျွန်တော့်ဖုံးနံပါတ်ကို အယ်နီတင်ကတောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေရဲ့ ဖုံးနံပါတ်များကိုလည်း ပေးပါတယ်။ ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါတယ်။ ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ ပီတီတွေနဲ့အတူ အပြည့်အဝခံစားလို့ မဆုံးခင်မှာပဲ ဖုန်းမြည်လာပြန်ပါတယ်။ ဒွီကာဂိုက ဒေါ်လေးဖြစ်သူ အိဒါဆီကပါ။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကြာကတည်းကသိကျွမ်းပြီးသားလို ခံစားမိကြပါတယ်။ ဒေါ်လေး

အိဒါဟာ ကျောင်းဆရာမပီပီ စာပေကို ဝါသနာပါပြီး ရှိတ်စပီးယားကဗျာတွေက စပြီး အက်ဂါအယ်လင်ပိုးထိ စာဖတ်နာသူဖြစ်ပါတယ်။

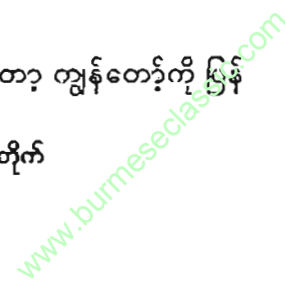
“ပြီးတော့ မင်းရဲ့အဖေ အက်ဒွက်ကလည်း စာရေးကောင်းတဲ့လူပဲကွယ် သူ့စစ်တပ်ထဲမှာရှိနေတုန်းက ပို့တဲ့စာတွေ၊ ကဗျာတွေဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ငါဖြင့် မေ့လို့မရဘူး” လို့ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေကို ဒေါ်လေးအိဒါကိုပြောပြရာမှာ ကျွန်တော်ကဗျာရေးတဲ့အကြောင်းတွေကိုပါ ပြောပြပြီးလှမ်းပို့ပေးပါမယ်လို့လည်း ကတိပေးလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကဗျာတွေပေးပို့ပြီးတဲ့နောက် ဒေါ်လေးဆီက ပြန်စာရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်လေးစာထဲမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူက ကျွန်တော့်စာတွေဖတ်ပြီး ဖေဖေကိုပါ သတိရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်တဲ့အခါမှာ မိသားစုတွေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေနဲ့ ဆုံဖို့ ကလိပ်ဖလင်းကို ဘယ်တော့လာမလဲလို့မေးပါတယ်။

“လောလောဆယ်တော့ အလုပ်ဝင်ခါစမို့ ခွင့်ယူလို့ မဖြစ်သေးဘူးဒေါ်လေးရေ နောက်နေ့ရာသီ လောက်ဆိုရင်တော့ လာဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့”

ဆွေမျိုးသားချင်းအပေါင်းကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖြန်

တွေ့ရတော့မှာမို့ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေကြပါတယ်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ရမှပေါ့ လို့လည်း ဆိုပါတယ်။

ဒီနောက် နိုဝင်ဘာလထဲမှာတော့ ကျေးဇူးတော်နေ့၊ THANKS GIVING DAY မှာ မိသားစု ပြန်လည်ပေါင်းစည်းလေ့ရှိတဲ့လေ့အတိုင်း ရုံးပိတ်ရက်တွေမှာလာဖို့ ဒေါ်လေးအိဒါထံက ဖိတ်ကြားလာပါတော့တယ်။ ဆွေမျိုး သားချင်းများကလည်း လေယာဉ်စရိတ်ကျခံဖို့သဘောတူထားကြောင်း ပြောပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်အခြေအနေအပြည့်အစုံကို ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်ကြပ်ကိုပြောပြရပါတယ်။ သူကခွင့်ပြုတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း (၁၀)ရက်ခရီးကို စတင်ခဲ့ပါတော့တယ်။

တွေ့သမျှ ကြုံသမျှတွေအားလုံးက ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အတိတ်ဘဝနဲ့ မိုးနဲ့မြေပါပဲ။ အားလုံးဟာ ပျော်စရာ၊ ရွှင်စရာတွေချည်း တွေ့ကြုံနေရပါတယ်။ အဲလ်ကင်းစ်အမည်ပါ မိသားစု ဆွေမျိုးသားချင်းအားလုံးဟာအရပ်မြင့်ပြီး၊ မျက်လုံးတွေကလည်း အစိမ်းရောင်၊ အညိုရောင်၊ ငွေရောင်မျက်လုံးတွေနဲ့ တကယ့်ကို ဆွဲဆောင်မှုပြည့်ဝလှပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကျွန်တော့်အဖေနဲ့တူတယ်ဆိုပြီး သွေးကပြောတဲ့ မေတ္တာနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပေးဆပ်လာကြတာ ဘာနဲ့မှ မနှိုင်းသာအောင်ပါပဲ။ ဒီကျေးဇူးတော်ညွှန်ခဲပွဲမှာ ကြက်ဆင်သားဟင်း၊ အသားစုပ်

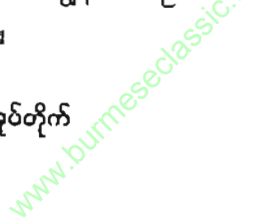
ပြုတ်ရည်၊ အဆာသွပ်ပေါင်မုန့်၊ ဘယ်ရီသီး၊ ကန်စွန်းဥတွေအပြင် ချိုချစ်ရသစုံလင်စွာနဲ့ ဧည့်ခံခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အထူးဧည့်သည်ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဖေဖေရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလည်း ရရှိခဲ့ပါတယ်။ အသက်(၁၉)နှစ်အရွယ် တပ်မတော်ဝတ်စုံနဲ့ ဖေဖေရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာဟာ ကမ္ဘာလောကကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်ရဲမယ့်ပုံပါပဲ။ သူ့အပြုံးကလည်းဝင်းလက်လို့ အသက်ပါလှပါတယ်။

အဖေတူအမေကွဲညီမလေး ပင်ဗီလာရဲ့ အိမ်မှာ ညအိပ်ရတော့ အတွေးတောမှာ နစ်မျောနေခဲ့ရပါသေးတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ပင်ဗီလာနဲ့အတူ နောက်ထပ် အဖေတူ အမေကွဲ ညီမလေးဖြစ်သူ ရီနိုးတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော့်အခန်းထဲဝင်လာပြီး တုတင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို နှိုးကြားပါတယ်။

ညီမလေးနှစ်ယောက်ကို တကယ်လည်း ကျွန်တော်အံ့ဩမိပါတယ်။ တစ်ကိုယ်တော် အထီးကျန်ဘဝနဲ့ နေလာခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ အခုလိုကြုံကြိုက်ရတော့မှ ဒါဟာညီမဖြစ်သူတွေရဲ့ လုပ်ရမယ့်အလုပ် အကျင့်စရိုက်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိပါတော့တယ်။

ပင်ဗီလာက သွက်သွက်လက်လက်ပါပဲ “စပီဆီကဖုန်းလာတယ်” လို့ပြောပါတယ်။ စပီဆိုတာ ကျွန်တော်ဦးလေး၊စပီနီဇာကို ခေါ်တဲ့ ချစ်စနိုးအမည်လေး။

ဒီမှာပဲ ရိုးရိုးက

“အစ်ကိုအမေကို သူတွေ့ထားသလိုလိုပြောတာပဲ” လို့
လဲကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။

* * * * *

(၃)

ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲဝတ်လိုက်ပါတယ်။ ကား
ပေါ်မှာ ဦးလေးစပီနဲ့ သူ့ရဲ့ဇနီးက ဂျက်စ်ဖစ်ရှာဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေ
ဟောင်းတစ်ဦးဆီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ဖို့စိတ်ကူးရခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါ
တယ်။ ဂျက်စ်ဖစ်ရှာဟာ အငြိမ်းစား ဆောက်လုပ်ရေးအလုပ်
သမား ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်မိသားစုရဲ့ နောက်ဆုံးနာမည်နဲ့ တူနေ
ပါတယ်။

“ဒါနဲ့ အီဗာဖစ်ရှာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကိုများ သိပါသ
လားလို့ ဖုန်းဆက်ပြီးမေးကြည့်လိုက်တယ်ကွ”

လို့ ဦးလေးကပြန်ပြောပြပါတယ်။

အီဗာဖစ်ရှာဟာ ဂျက်စ်ဖစ်ရှာရဲ့ အစ်မတော်သူ ဖြစ်နေ
ပါတယ်။

ဂျက်စ်ဟာ ပုပုပြတ်ပြတ်နဲ့ တောင့်တင်းသန်မာပုံရပါ

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

တယ်။ သူ့ဆီရောက်သွားတာနဲ့ “တွေ့ရတာ သိပ်ကိုဝမ်းသာ
တာပဲ” လို့ အမေဖက်က ဆွေမျိုးသားချင်းဖြစ်သူကို စတွေ့တွေ့
ချင်း နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ပါတယ်။

“ငါ့ကို ဂျက်လို့ပဲခေါ်ပါကွာ” တဲ့ ဂျက်ကပြုံးပြီးပြော
ပါတယ်။

ဦးလေးနှစ်ယောက်နဲ့ အတော်လေးကြာအောင် ကား
စီးလာခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ယာစီမံကိန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ဂျက်စ်က ကား
ကို ရပ်လိုက်ပါတယ်။ တံခါးပေါက်ဆီလျှောက်သွားနေတုန်းမှာ
ပဲ ကျွန်တော့်ရင်တွေ အရမ်းခန့်နေခဲ့ပါတယ်။

၃၃-နှစ်ကျော်အောင် သိမ်းဆည်းမြို့သိပ်ခဲ့ရတဲ့ ရင်နာ
စရာ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းတွေကို အမေနဲ့ တွေ့ရင် ပြောပြ
ဖို့ အဆင်သင့်ရေးသားစီကုံးနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့
လာမတွေ့တာလဲ။ ကျွန်တော်ရှိနေသေးတာကို သတိမရလို့
လား။ ကျွန်တော်ဘာတွေလုပ်နေတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အသက်ရှင်
နေလျက်မှရှိသေးရဲ့လား။

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မက်ခဲ့ရတဲ့အိပ်မက်ကလေးတွေ။ ဘယ်လို
ရုပ်ရည်မျိုးရှိမလဲ။ အသံလေးကဘယ်လို ကိုယ်သင်းနဲ့လေးက
ဘယ်နှယ် စတာလေးတွေတောင် မတွေးမိခဲ့ဘူးလား။

ကျွန်တော့်ဘဝဘယ်လိုဘယ်ပုံမျိုး ရုန်းခဲ့ကန်ခဲ့ရတယ်
ဆိုတာ၊ ဥပဒေကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကျူးလွန်ခဲ့ဖူးဘူးဆိုတာ

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

. . ဒါတွေကို အမေသိစေချင်လှပါတယ်။ အခက်အခဲတွေကို ဘယ်လိုကျော်လွှားပြီး ဘယ်လို ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပျက်စီးရအောင် ရပ်တည်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြချင်လှပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး အလင်းရောင်မှိန်မှိန်နဲ့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ ဖရိုဖရဲ ရှိနေတဲ့အိမ်ခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အခန်းထဲမှာက အိုမင်းရင့်ရော်လှတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး။ ကျွန်တော့်အမေမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဝင်လောက်အောင်ကိုပဲ အိုမင်းလှပါတယ်။ ဆံပင်တွေကမဖြီးမသင်။ ညဝတ်အင်္ကျီကလေးသာ ဝတ်ထားပါတယ်။

လျက်စက်က အစ်မဖြစ်တဲ့အဆိုပါအမျိုးသမီးကြီးကို

“သူက အနံ့ဝန်းကွင်တန်ဖစ်ရှာပဲ” လို့ပြောလိုက်ပါတယ်။ ညည်းညူသံနဲ့အတူ ယိုင်လဲမတတ်ဖြစ်သွားတဲ့ သူ့ကိုယ်သူထိန်းရင်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးကိုလှမ်းကိုင်ကာ ရေရွတ်လိုက်ပါတယ်။

“အလို . . . ဘုရားရေ . . . အို . . . ကျွန်မသူ့ကို အက်ဒွက်ပဲလို့ထင်နေခဲ့တာ ဘုရား . . . ဘုရား . . . ”

အမေ့ဆီပြေးပြီး ဖက်ထားလိုက်ပါတယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီဆိုတာ အမေ့ကို ပြောပြချင်လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေကရှက်ရွံ့သလိုလိုနဲ့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါတယ်။ ဖက်ထားတဲ့ လက်ကိုလွှတ်ပြီး ငိုယိုကာ အခန်းထဲကပြေးထွက်သွားပါတယ်။

နောက်တော့ အမေဟာ ကျွန်တော့်ဆီလာနိုင်ဖို့နဲ့ လူမှုရေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြန်လည်ဝင်ဆံ့နိုင်ဖို့အတွက် နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေအဖို့ မေတ္တာတရားနဲ့ ထိုက်တန်စွာ မခံစားခဲ့ရရှာပါဘူး။

ကျွန်တော်မွေးပြီးနောက်မှာလဲ အမေဟာ ကလေးလေးယောက်ထပ်မံမွေးဖွားခဲ့သေးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးဟာ နိုင်ငံတော် အစောင့်အရှောက်ခံဘဝနဲ့ပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရရှာပါတယ်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အမေဟာ ဆေးရုံကုန်ခံခဲ့ချိပြီး တော့လည်း တက်ခဲ့ရပါတယ်။ အိမ်နဲ့ဆေးရုံဟာ အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင် ပါပဲ။

ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကရှည်လျားပင်ပန်းလှပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အမေ့ဘဝကဒီထက်ပိုပြီးဆိုးခဲ့တာကို ကျွန်တော် နောက်ကျစွာသိရှိခဲ့ရပါတယ်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှု၊ အထီးကျန်မှုနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ စွန့်ပစ်မှုကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရရှာပါတယ်။

အပစ်ပယ်ခံဘဝမျိုးနဲ့ ခံစားခဲ့ရမှုတွေဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ ကြိုးခွဲ တွေခွဲပြီးကာမှ အခုအခါမှပဲ ကရုဏာတရားရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ခိုလှုံခွင့်ရရှိခဲ့ပါတော့တယ်။

* * * * *

(၄)

ကလိပ်ဖလင်းမြို့မှာ ကျွန်တော်မငိုမိပါ။ ဒါပေမယ့် လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်သို့ အပြန်လေယာဉ်ပေါ်မှာတော့ ထိန်းလို့ မရတော့ပဲ မျက်ရည်တွင်တွင်စီးခဲ့ရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်မိဘများရဲ့ ဘဝမှန်ကိုသိခွင့်ရရှိခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော့်အထင်နဲ့ အမြင်ဟာ ကွာခြားလွန်းပါရဲ့။ ကျွန်တော့် မိဘတွေဟာ နှလုံးသားနဲ့ လူသားစစ်စစ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မေတ္တာမပျက်ခဲ့ပါဘူး။ ပြီးခဲ့တာတွေက ပြီးခဲ့ပြီပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော့်ဘဝမှာ လုံခြုံရေး အစောင့်မျှသာဖြစ်ပေမယ့် လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်ကို ပြန်ရောက် ချိန်မှာတော့ သူဌေးဂိုက်ဖမ်းတတ်နေပါပြီ။

* * * * *

(၅)

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ဘဝဟာ ထူးခြားစွာပဲ တစ်မျိုး တစ်ဖုံပြောင်းလဲသွားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအကြောင်းကို ကျွန်တော့်ရဲ့ဆရာ (အလုပ်

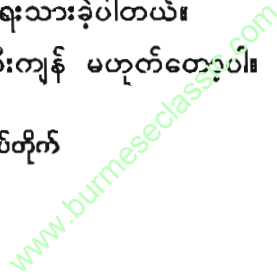
ကြီးကြပ်သူ)ကိုပြောပြခဲ့ရာက တစ်ဆင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပါ သိသွားကြပါတော့တယ်။

လုပ်ငန်းခွင်လည်းပြန်ရောက်ရော ဆိုနီကုမ္ပဏီကြီးက ထုတ်လုပ်ရေးမှူး တော်တော်များများက ဒီအကြောင်းတွေကို သိရှိပြီး ကျွန်တော့်နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ကြပါ တော့တယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို အားလုံးက ရုပ်ရှင် အဖြစ်ရိုက်ကူးလိုကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာက ဝါရင့်ဇာတ် ညွှန်းရေးဆရာကိုသာ ရေးသားစေလိုကြခြင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်က ကိုယ်တိုင်ရေးပါရစေလို့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ စွာ ငြင်းဆိုကြပါတယ်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းရေးသားဖို့ အတွေ့ အကြုံနည်းပါးလှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို တော့ ပေါ်ချောင်ကောင်းဈေးနှုန်းနဲ့ မပေးလိုက်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်သူ့ဆီကိုမှလည်း ခွင့်တောင်းပြီးမရေးချင်တော့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်းကျွန်တော့်အပေါ်တန်ဖိုးထားနားလည် နိုင်တဲ့ တော့ဒ်ဘလက်အမည်ရှိ ထုတ်လုပ်ရေးမှူးတစ်ယောက်ရဲ့ ကူညီပံ့ပိုးမှုနဲ့ ကျွန်တော့်ဇာတ်ညွှန်းကို လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ အထိ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားရေးသားခဲ့ပါတယ်။

ခုတော့ ကျွန်တော့်ဘဝအထီးကျန် မဟုတ်တော့ပါ။

ဆွေမျိုးသားချင်းများနဲ့ အဆက်သွယ်မပြတ်တော့ပါ။ အိမ်ထောင်သည် တစ်ဦးဘဝနဲ့ ဇနီးရော ကလေး (သမီးလေး) ပါရှိနေပြီဖြစ်ပါတယ်။ သမီးလေးအင်ဒရီအရွယ် ရောက်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ကလေးဘဝကို သိရှိလာမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ မိသားစုကို နှစ်ရှည်လများ ရှာဖွေခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ အသိတရားအရ ကျွန်တော့်သမီးလေးနဲ့ သမီးလေးရဲ့ အမေအပေါ် တစ်ညတာကလေးတောင်မျှ ခွဲခွာမနေနိုင်ဘူးဆိုတာကို နားလည်သဘောပေါက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

☆ . ☆ ☆ ☆ ☆

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

ပုန်းခေါ်သံ

ပုန်းခေါ်သံ

Ref: " A Telephone Call At Midnight "

by Irina Ovehnikova:

, From the Newspaper Izvestia; Sputink, Feb, 83.

ဓနစီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း

ယနေ့မန္တလေး စာအုပ်တိုက်

နှစ်သစ်ကူးရဲ့ပွဲတော်ညဟာ ညဉ့်နက်လေလေ အရှိန် အဟုန်မြင့်မားလာလေလေပါပဲ။

နှစ်သစ်ကိုကြိုဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပြုအနမ်းတွေ . . . အရက် ဖန်ခွက်ချင်းထိပြီး ဆုတောင်းမိတ်ဆက်တဲ့အသံတွေနဲ့ ညဟာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပါပဲ တယ်လီဖုန်း ခေါ်သံက ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာပြန်ပါတယ်။

“ဟယ်လို အန်တီမာရီနာ ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျာ၊ ကောင်းသော နှစ်သစ်မင်္ဂလာပါခင်ဗျား။”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကလေးရယ် . . . ဒါနဲ့ မင်းကဘယ်သူ လဲဟင် . . . ဖုန်းနံပါတ်ကော ဘယ်ကရတာလဲဟင် . . .”

“တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲကရှာတွေ့တာပါ။ ညဂျူတီ သူနာပြုဆရာမရဲ့ စားပွဲပေါ်က ယူကြည့်ခွင့်ရလို့လေ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကလေးဂေဟာက ဆေးရုံမှာတက် နေရသူပါ။ အန်တီရဲ့နာမည်ကို ‘အေ’ အက္ခရာစဉ် အောက်မှာ ရှာတွေ့တာနဲ့ စမ်းပြီးဆက်ကြည့်မိတာပါ။”

“မင်းဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ”

“ခြောက်နှစ်”

“ဘယ်ဆေးရုံမှာတက်နေတာလဲ”

မာရီနာတစ်ယောက် သူမရဲ့ မထင်မှတ်တဲ့ စပ်စုမှုဟာ ဘယ်လိုအကျိုးသက်ရောက်မှုတွေဆီ ဦးတည်မယ်ဆိုတာ သိနိုင်ဦးမယ်မထင်ပါဘူး။ ခုလိုမေးမြန်းမိမှတော့လည်း စာနာ

ထောက်ထားတတ်တဲ့ သူမရဲ့ လူမှုရေးအသိစိတ်ကြောင့် ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ပြန်ပါဘူး။

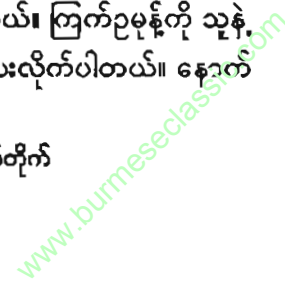
သူမဟာ မနက်ခင်းရောက်တာနဲ့ စားသောက်ဖွယ် ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ကြပ်ကြပ်အိတ်ထဲစုထည့်လိုက်ပါတယ်။ နောက် တော့ မြို့ဆင်ခြေဖုံးတစ်နေရာဆီ ခရီးဆန်ခဲ့ပါတယ်။ ချာတိတ် လေး ရှိမယ့်ဆေးရုံဆီကိုလေ။

သူမဟာ ချာတိတ်လေးအကြောင်း မေးမြန်းပြီး လူနာ အဆောင်ထဲကို ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ညိုမှောင်တဲ့မျက်လုံးအစုံနဲ့ ချိုင်းထောက်ကို အားပြုရင်း စိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့ ပြေးကြိုလာတဲ့ ချာတိတ်ကလေးကိုတွေ့ လိုက်ရပါတယ်။

“မေမေလာပြီဟေ့ . . . ငါ့မေမေလာပြီကွ”

ချာတိတ်ကလေးက ပြောပြောဆိုဆို မာရီနာရဲ့ ရင်ခွင် ထဲတိုးဝင်ပြေးဖက်လိုက်ပါတယ်။ လုံးဝမျှော်လင့်မထားတဲ့ ဖြစ်ရပ် ပါ။ အစကတော့ လူမှုရေးဆောင်ရွက်ချက်တစ်ရပ် အနေနဲ့ ကလေးငယ်ကို လာရောက်တွေ့ဆုံပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်ရုံပါပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှ မတွေ့ထင်မိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကောင်လေးက “မေမေ” ဆိုပါလား။

အဲဒီ တဒဂ်အတွင်းမှာ လူနာဆောင်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ် ရှားရှားနဲ့ မြှူတူးတက်ကြွနေပါတော့တယ်။ ကြက်ဥမုန့်ကို သူနဲ့ ရွယ်တူ ကလေးတစ်ယောက်ဆီ လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။ နောက်

တစ်ယောက်အတွက် လိမ္မော်သီး။

“အဲဒါ ငါ့အမေယူလာတဲ့ မုန့်တွေကွ စားကြ နောက် ထပ်လည်းယူလာဦးမှာကွ”

မုန့်တစ်ခါဝေပေးတိုင်း ဒီစကားကိုပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေရပါတယ်။ မာရီနာအဖို့လည်း တွတ်တီးတွတ်တာ စကားသံလေးတွေကို နားထောင်ရင်း မျက်ရည်များရစ်ဝဲလာပြီး စကားတောင် ပြောမထွက်တော့ပါဘူး။

ကောင်လေးနာမည်က “ဆာရီဇာ” ဖြစ်ပြီး ဂေဟာမှာ စောင့်ရှောက်ထားကြောင်း၊ မပြန်မီ ဌာနအကြီးအကဲနဲ့ တွေ့ဆုံ ရာမှာ ပြောပြလို့ သိရှိခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ကို မွေးစားဖို့ ဆိုတာလည်း သိပ်တော့ မလွယ်လှပြန်ပါဘူး။ သူ့ခဏှာ မွေးရာပါ မသန်မစွမ်း ဖြစ်မှုကို အသဲအသန်ခံစားနေရသူလေးပါ။ ဆေးရုံကုတင်ပေါ် မှာ ခြောက်လလောက်လဲလျောင်းနေခဲ့ရပြီး ခွဲစိပ်ကုသမှုကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်ခံယူထားရရှာပါတယ်။ သူဟာ ပြင်းထန်တဲ့ ဘဝတူ ဝေဒနာခံစားရသူတွေ၊ အိပ်ရာထဲလဲနေသူတွေကို ဂရုတစိုက် ပြုစုလေ့ရှိပြီး သွက်လက်ချက်ချာမှုရှိတဲ့ အတွက်လည်း ဂေဟာ က လူတိုင်းက ချစ်ခင်သဘောကျကြပါတယ်။

“နောက်ထပ်လည်း လာကြည့်လှည့်ဦးနော်”

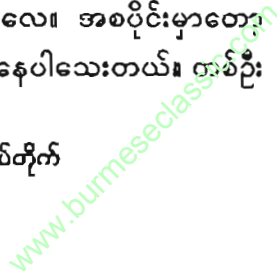
ဆရာဝန်က မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

“ခုဆို သူတော်တော်ခံစားနေရမှာဗျ။ ခင်ဗျားကို အမေ အဖြစ်နဲ့ နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ သူ့မျှော်လင့်နေမှာ အမှန်ပဲ”

ဒီလိုနဲ့ မာရီနာလည်း ဆေးရုံကို နေ့စဉ်လိုလိုရောက်နေ ရပါတော့တယ်။ တစ်ခါတွေတိုင်း အနည်ထိုင်ပြီးသား သူ့ဘဝ လေးကို ပြောင်းလဲစေမယ့် အခြေအနေကို တစ်ခါထပ်ပြီး တွန်း ပို့နေသလိုဖြစ်ကြောင်း သူ့မသဘောပေါက်နေမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သွားမြဲ သွားနေခဲ့ပါတယ်။ သူ့မအသက်လည်း ငါးဆယ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ အိမ်ထောင်ဘက် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဆုံး ပါးခဲ့တာလည်း ကြာပြီ။ သားထောက်သမီးခံရယ်လို့ မကျန်ရစ် ခဲ့တဲ့ အတွက် မိခင်အိုကြီးနဲ့သာ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကလေးတစ် ယောက်မွေးစားကြစို့ ဆိုတော့လည်း အရွယ်လွန်မှ ကရိုကထ များမယ့် အရေးမို့ လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်နေလေရဲ့။

ဒီထဲက “မေမေ” လို့ပျော်ရွှင်မြူးတူးတဲ့ အသံနဲ့ လှမ်းမ ခေါ်ဦးတော့ အဆောင်တံခါးဝကိုကျော်တာနဲ့ တွေ့ဆုံခံစားနေ ကျ ဖြစ်တဲ့ ဆာရီဇာကလေးရဲ့ မျက်လုံးအစုံက မျှော်လင့်ခြင်း တွေနဲ့ ဝင်းလက်နေတဲ့ ကြည်လင်တဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ ကင်းကွာ လို့ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင်ပဲ သံယောဇဉ်တွေက ဖြစ်နေခဲ့ပြီ လေ။ ဒီလိုနဲ့ ချုပ်သင့်တာချုပ်၊ ဝယ်သင့်တာဝယ်ပြီး ထည့်ယူလာ ခဲ့တဲ့ အထည်အဝတ်အစား သေတ္တာနဲ့အတူ သားအဖြစ် မွေးစား ကြောင်းစာချုပ်ပါ “ဆာရီဇာ” အတွက် ယူဆောင်လာခဲ့ရတဲ့ နေ့ဆီကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဘဝသစ်တစ်ခုကို စတင်ခဲ့ပြီလေ။ အစပိုင်းမှာတော့ မိခင်ရော ကလေးပါ အသားမကျဖြစ်နေပါသေးတယ်။ တစ်ဦး

နဲ့တစ်ဦး နားလည်မှု အားနည်းပေမယ့် ခက်ခဲတဲ့ အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်နေရတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ မေတ္တာ တရားနဲ့ ပိုက်ထွေးယုယမှုကို အဖြူစင်ဆုံးနဲ့ အရွှေးသားဆုံး ခံစား တုန်ပြန်ခဲ့သူကတော့ မွေးစားသားလေး ဆာရီဇာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မာရီနာအဖို့လည်း အိပ်မက်ထဲမှာတောင် မမက်ခဲ့ရဖူးတဲ့ ကြည်နူး ချမ်းမြေ့မှုများနဲ့ အတူ လှပဝေဆာတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို အဓိပ္ပါယ် ရှိရှိ ပိုင်ဆိုင်နေပြီဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်ကပြန်လာတိုင်း သူမခြေလှမ်းတွေ သွက်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ သူမသိတာကတော့ အိပ်ရာဝင်တိုင်း သားလေး ကျေနပ်အောင် ချောမြူသိပ်ရတာတွေ . . . တစ်ချို့မိခင်တွေ တောင် ကြားခွင့်ရချင်မှရမှာဖြစ်တဲ့ သားငယ်ရဲ့ နှုတ်ဖျားက ပွင့် ကြွေလာတဲ့ တိတိတာတာ ကရုဏာစကားသံလေးတွေ . . .

သန့်စင်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ လွှမ်းခြုံထား တဲ့ မိသားစုကမ္ဘာလေးဟာ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့ လို့နေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ မထင်မှတ်တဲ့ အရာတွေက ကြည် လင်အေးမြတဲ့ ဘဝစာမျက်နှာမှာ ညစ်ထေးစွာ စွန်းထင်သလို ဖြစ်လာခဲ့ရပါပြီ။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဆာရီဇာလေးတစ်ယောက် တစ်ခြားသူရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မပေးဘဲနဲ့ ယူဆောင်လာတတ်ခြင်း ပါပဲ။

“အဲဒီကားလေးက ဘယ်ကဟာလဲ”
 “ကျွန်တော်ကောက်ရတာပါ”

ကြည်လင်သန့်ရှင်းတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံနဲ့ ငေးနေရှာပါ တယ်။

“ကောက်ရတဲ့နေရာကို ပြန်ထားလိုက် ဖျောက်တဲ့သူ က လိုက်ရှာနေလိမ့်မယ်”

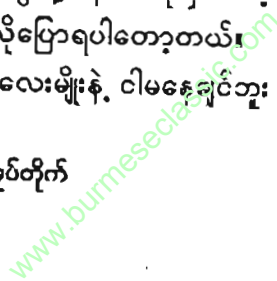
“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဒါပေမယ့် အဲဒီကစားစရာ ကားရုပ်ကလေးက ဘီရို အောက် ထောင့်တစ်နေရာမှာ တွေ့နေရတုန်းပါပဲ။ ဒီနောက် တော့ရှည်လျားထွေပြားတဲ့ ဆုံးမသံတွေနဲ့ မြည်တွန်တောက်တီး လို့ မဆုံးတော့ပါဘူး။ မျက်ရည်ကလေး စမ်းစမ်းနဲ့ နောက်မယူ တော့ပါဘူးဆိုပေမယ့်လည်း အဲဒီကတိစကားက တစ်ရက် နှစ်ရက်ပဲ ခံပါတယ်။ ဆာရီဇာရဲ့ အိတ်ထဲက မိန်းမပတ်နာရီ တစ်လုံးထွက်ကျလာပြန်တယ်လေ။

ကျောင်းသားအရွယ်ရောက်မှ ဖျောက်မရတဲ့အကျင့်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ရမယ့်အရေးကို ကြိုတွေးရင်း မာရီနာတစ်ယောက် တနင့်တပိုး ခံစားနေရပါတယ်။ ဆရာမကို အကျိုးအကြောင်း ပြောဆိုတိုင်ကြားပြီး ဝှက်ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပိုင်ရှင်ထံ ပြန်ပို့ပေးရတာလည်း အမောပါပဲ။ ဒီပုံစံ ဒီအမျိုးမျိုးနဲ့ ဘယ် လောက်ထိများရင်ဆိုင်နေရဦးမှာလဲ။

စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာနဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ မတတ်သာတဲ့အဆုံး ဆာရီဇာကို ခုလိုပြောရပါတော့တယ်။

“သူများပစ္စည်းခိုးတတ်တဲ့ကလေးမျိုးနဲ့ ငါမနေချင်ဘူး”

ဟေ့။ မင်းဖာသာမင်း နေရစ်ခဲ့တော့ . . ငါနဲ့အဖွား သွားတော့ မယ်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

ဒီတော့လည်း သူ့ခမျာ ဂယောင်ခြောက်ခြား

“ဘယ်သွားသွားပေါ့ မင်းနဲ့ဝေးရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

မာရီနာရဲ့စကားလုံးတွေက ခါးသီးပြင်းထန်လှပါတယ်။ ခုကိစ္စဘယ်လောက်ထိ လေးနက်နေပြီဆိုတာ ဆာရီဖာလေး သဘောပေါက်သွားပါတယ်။

“ဟင့်အင်း . . . မေမေမသွားရဘူး”

သူ့အသံက ဝိုသံပါနေပါတယ်။

“ဒီလိုတော့ မေမေတို့ မတရားပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လိမ္မာမယ်ထင်လို့ ခေါ်လာတာမဟုတ်လား။ မလိမ္မာဘူးထင်ရင် ဂေဟာကို ပြန်ပို့ပေးပါလား။ ဒါဆိုပြီးရော”

မာရီနာတစ်ယောက် ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ နည်း ဗျူဟာတွေကုန်ခမ်းသွားပါပြီ။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့သတင်းစာ တိုက်ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အကောင်း ဆုံး အကြံဉာဏ်ကိုပေးပါတယ်။ ကလေးကို ဝါရင့်စိတ်ရောဂါ ကုဆရာဝန်ကြီးထံ ပြသဖို့နဲ့ ရောဂါလက္ခဏာ အခြေအနေဆိုး လာရင် လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ ပြန်ပို့လိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံး ပါပဲလို့။

“ပြန်ပို့လို့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

သူ့မကရေရွတ်လိုက်ပါတယ်။

“ဒီလိုလုပ်လို့တော့ လုံးဝဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး . . . သူ့ အနေနဲ့ ဖြေသိမ့်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး . . . ကျွန်မလည်းရင်မဆိုင် ဝံ့ဘူး”

ကျွန်တော်က ထပ်ပြီးအကြံပေးရပြန်ပါတယ်။

“ဒီကိစ္စမျိုးက မေတ္တာအရင်းခံပြီး စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ သည်းခံနိုင်မှ အဆင်ပြေမှာပါ။ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားရဲ့ သောကတွေကို ကလေးသိပ်အာရုံမစိုက်မိစေဖို့ပဲ။ နောက်ပြီး ဒါကိုချည်း အချိန်ပြည့် တွေးပူပြီး စိတ်ဖိစီးမခံပါနဲ့။ သာမန်ဖြစ် ခြုံဖြစ်စဉ်လို့ပဲ သဘောထားပြီး စိတ်အေးလက်အေး နေကြည့်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လျော့ထားပါ။ အရေးကြီးတာတော့ ဆရာမနဲ့ အမြဲတမ်းထိတွေ့ပြီး ဒီကလေးရဲ့အားနည်းချွတ်ကို ထိန်းကျောင်း ပြုပြင်ပေးဖို့ပါပဲ”

ဖြစ်နိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော လမ်းကို ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ် ကြရာမှာ သူ့မဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကြံပေးချက်အတိုင်း အားကျိုး မာန်တက်လိုက်နာခဲ့ပါတယ်။ မော်စကိုမြို့တော်ရဲ့ ထိပ်တန်း ဆေးပညာဌာနကြီးတစ်ခုမှာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ပြန်ခေါ်လာဖို့ နဲ့! ကျွန်တော့်ဆီကို အကျိုးအကြောင်း စကားပြန်ဖို့ သူ့မကတိ ပေးခဲ့ပါတယ်။

သူ့မပြန်သွားပြီးအတော်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်တော့်မှာ

စိတ်တည်ငြိမ်မှု မရခဲ့ပါဘူး။ ပရိဒေဝမီးတွေနဲ့ ပူဆွေးတောက်လောင်နေတဲ့ မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနဲ့ သေးသေးသွယ်သွယ် မွှေးစားမိခင်ဖြစ်သူရဲ့ ပြောင်းလဲမှုများနဲ့ ပေါ်လာမယ့်ရက်ကိုပဲမျှော်တွေးနေမိခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လအတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ မအားမလပ်ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ အထက်ကချမှတ်ပေးထားတဲ့ အထူးတာဝန်တွေနဲ့လည်း မကြာခဏခရီးထွက်နေခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ခရစ္စမတ်နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ကနေ စတင်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို အလွမ်းသယ်ဖို့ အချိန်မရရှိခဲ့ပါဘူး။ အဆိုးအကောင်း အကျိုးအကြောင်းဘာမှ မသိဘဲ အဆက်ပြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာပဲ တယ်လီဖုန်းသံ နဲ့အတူ အဆက်အသွယ်ပြန်လည် ရရှိခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်မကို မှတ်မှ မှတ်မိပါ့မလားတော့ မသိဘူး။ ကျွန်မမာရီနာလေ ကျွန်မတို့ သားအမိ အိမ်ပြန်ရင်း လှည့်ဝင်ခဲ့ပါဦးမယ်”

သူတို့ အပြုံးပန်းတွေ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ရွှင်ရွှင်မြမြ တက်တက်ကြွကြွပါပဲ။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဘဝအခက်အခဲတွေက လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်မိပါတယ်။ ရုံးစကြိုလမ်းမှာ သွားလာကျက်စားနေတဲ့ ဆာရိုဇာရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍန်ကလည်း မွှေး

ရာပါ ရောဂါလက္ခဏာ အမြစ်ပါမကျန်အောင် ပျောက်ကင်းသွားပုံရပါတယ်။ ဘောလုံးကိုတောင် ကန်လို့ရနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ မိခင်ဖြစ်သူက သားကိုကြည့်ရင်း ညင်ညင်တိုးတိုးပြောပါတယ်။

“ကျွန်မသားလေးလေ သီလား ရှစ်လအတွင်း သူပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ရင် ဘာဆိုတာမှ မတို့ မထိတော့ဘူးရှင်”

ဆေးရုံကဆင်းခါစမို့ ရောဂါအကင်းမသေသေးတာကြောင့် စိတ်ချလက်ချဝမ်းသာဖို့ စောလွန်းလှပါသေးတယ်။ ဒါကိုပြောပြချင်ပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောမပြရက်တော့ပါ။

သူမအနေနဲ့ကတော့ ကြီးမားလှတဲ့ မိခင်ရဲ့မေတ္တာတွေနဲ့အတူ သားအပေါ်ကျရောက်လာမယ့် လောကဓံတရားနဲ့ ဘေးအန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ သူမအသက်ရှင်နေထိုင်ရတဲ့ဘဝ အဓိပ္ပါယ်တာလည်း သားအတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ဖို့ ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီကလေးငယ်အတွက် အရေးကြုံလာတိုင်း လောကဓံကို ရင်ဆိုင်အပြိုင်နွှဲမယ်ဆိုတာ သိပ်ကိုသေချာနေပါတော့တယ်။ ။

